

Νίτωκρης, ή πεντάμορφη βασίλισσα της Αιγύπτου

ΗΡΥΛΙΚΕΣ ΞΟΗΣΣΕΣ

για αϊθουσα μέσα στα άνετα.
Όταν τέλειωσαν οι σχετικές εργασίες, η βασίλισσα παρέδωσε μέσα σ' αυτές, ένα πολυτελέστατο συμπόσιο στους αλλοκούς της και τους

ΙΟΝΑΤΙΣΤΩΣ μπροστά στον από σκαλιστό έλεφαντόδοντο θρόνο, με τὰ χρυσά στολίσματα και τὰ δῖπτα πολύτιμα πεντάμορφη βασίλισσα, βασίλικος τοποτηρητής της Άνω και Κάτω Αιγύπτου, έλεγε:

— Ω μεγάλη βασίλισσα, ξεπέρασε τὸν πόνο σου, πὸν εἶναι και ὅλου τοῦ λαοῦ σου πόνος. Ὁ θεὸς Μενθέσουφι, ὁ ένδοξος και πάνσεπτος σύζυγός σου, αὐτὸς πὸν ἦταν ἡ ένσάρκωσή του μεγάλου Ρά πάνω στη γῆ, ὁ φωτεινὸς ἥλιος πὸν ζωογονοῦσε με τὶς ακτίνες του τὴ χώρα τοῦ Νείλου, τὸ στηρίγμα κι' ἡ ἑλπίδα τῆς Αἰγύπτου, δὲν ὑπάρχει πιά. Ὁ λαός σου ἀπὸ σένα τώρα περιμένει τὴ σωτηρία του. Θὰ μείνης, λοιπόν, ἀσυγκίνητη στὶς παρακλήσεις του, ὡς πὸν ἡ θεία δαμάλισ, ἡ μεγάλη μητέρα Ἀθώρ, ανέθρεψε με τὸ γάλα της;

Ἡ Νίτωκρης, ἡ πεντάμορφη βασίλισσα με τὰ χρυσόξανθα μαλλιά πὸν ἔλαμπαν σὰν ἡλιαχτίδες και τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα — ὅμοια με ἑαυτὴ νύμφη μὰς τὴν παρουσιάζουν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφείς πὸν ἀσφαλίστηκαν μ' αὐτὴν και τέτοια τὴν θέλει ἐπίσης ἡ παράδοσι, πὸν διατηρεῖται ὡς τὶς ἡμέρες μας στὴν Αἴγυπτο — δὲν εἰδεινε πὸς καταλαβαίνει τὰ λόγια του. Ἀκίνητη πᾶνὰ στὸν θρόνο της, με τὰ μεγάλα μάτια της δαάλευτα, κίτταξε στὸ κενὸ. Κάτι ἀνάγκη ἔχοντας ἕνα ἑλαφρὸν τρεμουλιασμα στὰ χεῖλιά της. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ στήθος της εἶχε πᾶναι ν' ἀνεδοκατεδαίνῃ ρυθμικά, σὰν, νὰ μὴν ἀνέπνευε πιά. Θὰ τὴν ἔλεγες ἕνα ὄγαλμα.

Ὁ βασίλικος τοποτηρητής εἶχε πᾶναι με πολλοὺς μεγιστάνες γιὰ νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ τὴ θλίβειν εἰδησι.

Ὁ βασίλικός Μενθέσουφι εἶχε βῆ ἑκείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ ἀνάκτορό του γιὰ νὰ κάμῃ τὴν καθιερωμένη ἐαρινὴ ἐπίσκεψί του στὸ Ἀκουαθά, τὴν «κατοικία τοῦ Φθᾶ» (μιά ἄλλη ἐπίσκεψι ἔκανε στὶς ἀρχές τοῦ φθινοπώρου). Ὑπῆρχε, λοιπόν, ἡ συνήθεια, κατὰ τὶς ἐπισκέψεις αὐτές, νὰ σταματᾷ στὸν περίβολο τοῦ ναοῦ και ν' ἀκούῃ τὶς παρακλήσεις και τὰ παράπονα τῶν ὑπῆκόων του, πὸν παρουσιάζονταν μπροστὰ του κατὰ τάξεις: τὸ ἱερατεῖο πρῶτα, οἱ μεγάλοι φεουδάρχαι, οἱ καλούμενοι «μάχιμοι», κατόπιν και με τὴ σειρά ὕστερα οἱ νομεῖς, οἱ γεωργοὶ και οἱ τεχνῖται.

Οἱ παρουσιάσεις αὐτές γίνονταν σύμφωνα με ὠρισμένη ἐθιμοτυπία και στὴν πραγματικότητα, ὁ Αἰγύπτιος Φαραὼ δὲν ἀκούγε πᾶνὰ ὅσα ἤθελαν οἱ ἀνάτατοι κρατικοὶ λειτουργοί.

Ἀλλ' ἑκείνη τὴν ἡμέρα ἔγινε κάποια ἀναταραχὴ. Στὴν Κάτω Αἴγυπτο, ὁ Νείλος εἶχε πλημμυρίσει κι' εἶχε σκεπάσει με τὰ νερά του τὰ χωράφια, ἐνῶ στὴν Ἀνω Αἴγυπτο στρατιές ἀπὸ ἀρουραίους εἶχαν καταστρέψει τὰ γεννήματα. Ὁ λαὸς πεινοῦσε. Τὸ ἐμπόριο εἶχε νεκρωθῇ κι' οἱ τεχνῖτες δὲν εὑρίσκαν δουλειά. Ὁ βασίλικός Μενθέσουφι ὑποσχέθηκε πὸς θ' ἀνοίγε τὶς βασίλικες σιταποθήκες και πὸς θὰ δίδει τὴν σπορά γιὰ τὸν ἐπόμενον χρόνον, ἀλλ' ἀρνήθηκε νὰ μειώσῃ τοὺς φόρους. Καὶ τότε ἔγινε τὸ κακὸ.

Τὸ πλῆθος φώναζε και χειρονομοῦσε ζωηρά, ζητώντας ἀπὸ τὸν Φαραὼ νὰ μειώσῃ τοὺς φόρους κι' οἱ βασίλικοι σιταποφύλακες πρότειναν τότε τὶς λύσεις τους γιὰ ν' ἀπομακρύνουν ἑκείνους πὸν πρωτοστατοῦσαν στὴν ὀχλαγωγία. Δυὸ-τρεῖς ἔπεσαν τρυπημένοι ἀπ' αὐτές... Ἡ θεὰ τοῦ αἵματος ἐξώργισε τότε τοὺς ἄλλους, πὸν ὤρμησαν ἀσυγκράτητοι πάνω στὸν Μενθέσουφι.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ δυστυχισμένος σύζυγος τῆς Νίτωκρης εἶχε καμψατισθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν κι' ἄλλοι ἀπὸ κείνους πὸν τὸν περιτοίχιζαν.

Ἀλλ' ὁ λαὸς δὲν πρόφτασε νὰ χαρῇ γιὰ πολὺ τὴν αἱματηρὴ νίκη του.

Γιὰτὶ, ἑαφνικά, ἐμφανίστηκε ὁ βασίλικος τοποτηρητής Ἀμὲν Νεφεκάρα, σέρνοντας πίσω του ἰσχυρὲς δυνάμεις ἀπὸ τοξότες, λοχφάφους και ἱππείς.

Θάλεγες πὸς δὲν περίμενε παρὰ τὸ θάνατο τοῦ Φαραὼ γιὰ νὰ ἐπέμβῃ.

Ἡ ἐπέμβασί του ἦταν, πάντως, τραγικὰ ἀποτελεσματικὴ. Ὁ λαὸς ὁ χάρος μπροστὰ στὸ ναὸ τοῦ Φθᾶ γέμισε ἀπὸ πᾶματα. Κι' ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἔτρεξε στὰ ἀνάκτορα, μπορούσε ν' ἀναγγεῖλῃ στὴ βασίλισσα ἑκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της και τὴν καταστολὴ τῆς ἀνταρσίας ἐπίσης.

Πιστὸς και ἀφασίωμένος ὑπηρέτης τοῦ θρόνου, ἰκέτευε τώρα τὴν Νίτωκρη νὰ κρατῇ στὰ χεῖρά της τὸ στέμμα τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ βασίλισσα τὸν ἀκούε ἀκίνητη και σιωπηλὴ. Ὁ πόνος της ἦταν τόσο μεγάλος, πὸν φοβόταν πὸς θὰ τὸν μίκρανε και μόνο ἀν τὸν ἔκρινε νὰ ἐκδηλωθῇ.

Μέσα στὸ μυαλὸ της ἑαναζοῦσε τώρα τὶς ὥρες τῆς σύντομης εὐτυχίας της.

Ἀδελφὸ τοῦ Μενθέσουφι, ζοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, σὲ μιά ἐξοχικὴ ἐπαυλῖ, κοντὰ στὴν ἀριστερὴν ὀχτὴ τοῦ Νείλου.

Ἐκεῖ, ὅπως, εἶχε μάθει τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της και τὴν ἀνοδο τοῦ ἀδελφοῦ της στὸ θρόνον.

Εἶχε μεγαλώσει πιά κι' ἤθερε ποιά τύχη τὴν περίμενε.

Κάποια μέρα, θάφταναν σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι βασίλικο ἀπεσταλμένοι, πὸν θὰ ἐναφύουν ἀμέσως παίρνοντας τὴν μαζί τους.

Στ' ἀνάκτορα θὰ τὴν περιμέναν με ἀνυπομονησία. Κι' ὅταν ἔφτανε ἐκεῖ, ὁ ἀδελφός της πὸν εἶχε νὰ τὸν ἰδῇ ἀπὸ μικρὸ παιδάκι και πὸν μάταια ἀντανίζονταν γιὰ νὰ θυμῇ τὰ χα-κατριστικά του, θὰ τῆς ἔκανε γνωστὸ πὸς τῆς εἶχε διαλέξει γιὰ σύζυγον κάποιον μεγιστάνα τοῦ βασιλείου.

Ἡ Νίτωκρης δὲν θὰ εἶχε νὰ εἰπῇ τίποτε σ' ὅλα αὐτὰ. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἡ μερικὲς βδομάδες θὰ γινόταν σύζυγος ἐνὸς

ἀνθρώπου, πὸν δὲν τὸν εἶχε ἑαναδῇ ποτὲ στὴ ζωὴ της. Ἀλλὰ μὴπως τὸ ἴδιο δὲν γινόταν μ' ὅλες τὶς περιπτώσεις; Ἡ δικὴ της μοῖρα δὲν ἦταν οὔτε καλύτερη, οὔτε χειρότερη.

Τὰ πράγματα, ὅμως, ἔγιναν διαφορετικά.

Νὰ τί ἀναφέρει σχετικὰ ἡ παράδοσι:

Μιά μέρα πὸν ἡ Νίτωκρης λουζόταν στὸν ποταμὸ κι' εἶχε ἀφήσει τὰ ρούχα της στὴν ὄχθη, ἕνας ἀπὸς κατέβηκε με ὀρμή, ἄρπαξε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σανδάλια της και, τρέχοντας στὴν Μένφιδα, τὸ ἔριξε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Μενθέσουφι, τὴν ὥρα πὸν ἔδιδε.

Ὁ Φαραὼ, βλέποντας πὸς μικρὸ και πὸς καλοφτιαγμένο ἦταν αὐτὸ τὸ σανδάλι, αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ ἑκείνην πὸν τὸ φοροῦσε και πρόσταξε νὰ τὴν ἀναζητήσουν σ' ὅλη τὴν Αἴγυπτο και νὰ τὴν ὀδηγήσουν μπροστὰ του.

Ἐμαθε ἔτσι πὸς αὐτὸ τὸ σανδάλι ἀνῆκε στὴν ἴδια τὴν ἀδελφὴ του.

Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν παράδοσι κρύβεται ἰσως ἕνα πολὺ ἀπλό περιστατικό.

Ὁ Μενθέσουφι, λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀνοδο του στὸ θρόνον, σκέφθηκε νὰ καλέσῃ τὴν ἀδελφὴν του κοντὰ του, με τὸ σκοπὸ πιθανὸν νὰ τῆς βρῇ ἕνα ἀξίον γι' αὐτὴν σύζυγον. Ἀλλ' ὅταν τὴν εἶδε, γοητεύθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, πὸν προτίμησε νὰ τὴν κρατῇ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. (Στὴν παλὰ Αἴγυπτο, οἱ νόμοι τῶν Φαραὼ με τὶς

— Ἡ ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ μου θὰ εἰσκουστή, εἶπε. Δέχομαι τὸ στέμμα τῆς Αἰγύπτου.

Τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ Ἀμὲν Νεφεκάρα ὠνόμασε τὸν γιὸν του Ἀμνεματ ἀρχηγὸ τῶν βασίλικων σιταποφυλάκων.

Ἡ ζωὴ ἐξανάρχισε νὰ κυλᾷ ἡρεμῇ στὴν Αἴγυπτο. Στὰ ἐπόμενα χρόνια ἡ συγκομιδὴ ἦταν πλούσια κι' ἡ εὐτυχία ἀπλώθηκε και πάλι στὴ χώρα τοῦ Νείλου.

Τὸν πέμπτου χρόνον, ἡ Νίτωκρης, πὸν εἶχε δείξει ὡς τότε μεγάλες διοικητικὲς ικανότητες, ἀποφάσισε νὰ κάμῃ μιά περιοδεῖα στὴ χώρα της. Καὶ τότε ἔμαθε κατὰ πὸν ἀπὸ καιρὸ ὑποπτεύονταν.

Ἡ στάσι μπροστὰ στὸ ναὸ τοῦ Φθᾶ δὲν εἶχε τὴν προέλευσί της μέσα στὶς λαϊκὲς μάζες, ἀλλ' ἦταν μὲ ἐξυμνῶν σκηνοθεσία τοῦ Ἀμὲν Νεφεκάρα.

Ὁ βασίλικος τοποτηρητής, πὸν τὸ ἀντικείμενόν του ἰσοδυναμοῦσε με ἐκεῖνο τοῦ πρωθυπουργοῦ, τὴν εἶχε ὀργανώσει με σατανικὴ ἐπιδεξιότητα, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὸν λαὸν τοῦ Φαραὼ και νὰ ὑποτάξῃ στὶς θελήσεις του τὴν Νίτωκρη, ἡ γυναίκα, σὰν γυναίκα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προβάλῃ σοβαρὰ ἀντίστασι. Ἐπωφεληθῆκε κατόπιν ἀπὸ τὴν ἀπειρία τῆς νεαρῆς βασίλισσας, γιὰ νὰ βάλῃ σ' ὅλες τὶς ἐπικαίρες θέσεις ἀνθρώπους πὸν ἦταν τυφλὰ ὄργανά του.

Ἀλλὰ τὰ σχέδιά του δὲν σταματοῦσαν ἐκεῖ. Ὁ τελικὸς σκοπὸς του ἦταν νὰ φέρῃ τὸ στέμμα στὴν οἰκογένειά του και γι' αὐτὸ εἶχε βάλει τὸν γιὸν του κοντὰ στὴ βασίλισσα, ἐλπίζοντας ὅτι ὁ Ἀμνεματ θὰ κατάρφανε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγάπη της.

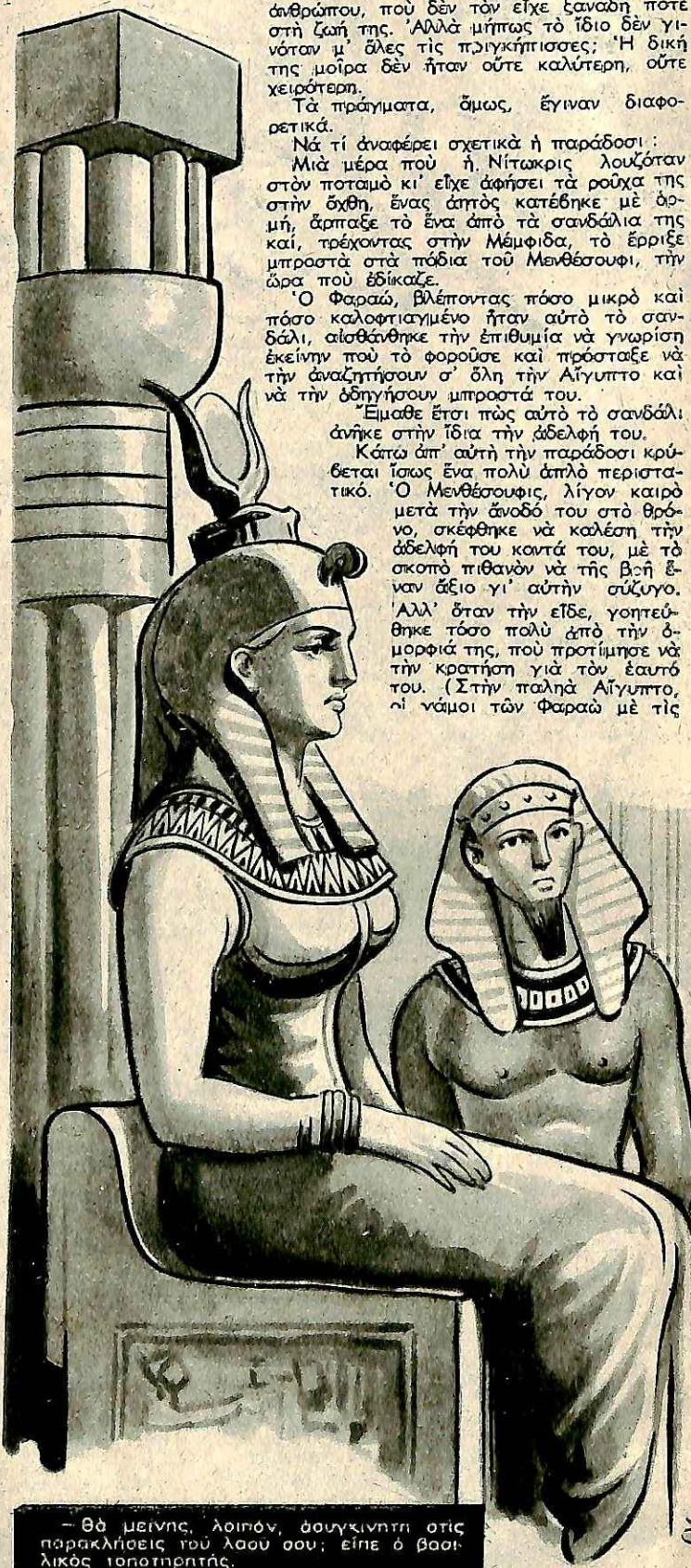
Ἀλλ' ὅταν εἶδε πὸς οἱ ἐλπίδες του δὲν εἶχαν πραγματοποιηθῇ, μίλησε ὁ ἴδιος στὴ Νίτωκρη, λέγοντάς της πὸς τὸ συμφέρον τοῦ θρόνου και τὸ δικὸ της ἀπαιτοῦσαν νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ γιου του.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε και κατὰ τὸ γύρισμά της ἀπὸ τὴν περιοδεῖα της.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, ἡ Νίτωκρης δὲν ἀρνήθηκε. Τὸν ἄφησε, μάλιστα, νὰ ὑποβῇ πὸς αὐτὴ ἦταν κι' ἡ δικὴ της ἐπιθυμία. Ἀλλ' ἀπόφυγε νὰ ὀρίσῃ πότε θὰ γίνονταν οἱ γάμοι της με τὸν Ἀμνεματ.

Μέσα στὸ μυαλὸ της ὠρμάζε σιγὰ-σιγὰ ἕνα τρομερὸ ἐκδικητικὸ σχέδιο. Ἀλλὰ τῆς χρειαζόταν καιρὸς γιὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Θὰ τὰ κατάρφανε ἄραγε;

Ἡ Νίτωκρης, ὅπως και πολλοὶ ἄλλοι Φαραὼ, εἶχε τὴν μανία τῶν

— Θὰ μείνης, λοιπόν, ἀσυγκίνητη στὶς παρακλήσεις τοῦ λαοῦ σου; εἶπε ὁ βασίλικος τοποτηρητής.

μεγάλων ἔργων. Λίγον καιρὸ, λοιπόν, μετὰ τὴν ἀνοδο της στὸ θρόνον, ἀρχισε νὰ συμπληρώνῃ και νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν πυραμίδα πὸν εἶχε χτίσει ἕνας προκατόχος της πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ αἰῶνες, ὁ Μικερνός. Οἱ ἐργασίες αὐτές τῆς ἐπέτρεμαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ γιγαντιαῖο σχέδιόν της.

Σύμφωνα με τὶς ἀφηγήσεις πὸν ἔκαμαν οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς στὸν Ἡρόδοτο, ἡ Νίτωκρης διέταξε νὰ κατασκευάσουν μιά ὑπό-

μεγάλους ἀδωματούχους τοῦ κράτους.

Τὶς πῖο τιμητικὲς θέσεις σ' αὐτὸ ἔχον ὁ Ἀμὲν Νεφεκάρα κι' ὁ γιὸς του Ἀμνεματ. Βρίσκονταν ἐκεῖ ἐπίσης ὅλοι ἐκείνοι πὸν εἶχαν πᾶναι μέρος τῆς συνωμοσίας ἐναντίον τοῦ συζύγου της και πὸν κατεῖχαν τώρα ἐπὶζήλιες θέσεις στὸν κρατικὸ ὄργανισμὸ.

Ἡ βασίλισσα παρακολουθοῦσε αὐτὸ τὸ συμπόσιο ἀπὸ μιά ὑπερκειμένη αἶθουσα, ἔχοντας γύρω της μερικὸς ἀφασίωμένους ὁπαδούς.

Σ' ἕνα νεῦμα της, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς κατέβασε ἕνα μοχλὸ, πὸν ἀνοίξε τὴν σιδερένια πόρτα μιάς ὑπάγειας στήραγος.

Αὐτὴ ἡ στήραγξ συγκοινωνοῦσε με τὸ Νεῖλο. Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ἐκχύθηκαν ἀμέσως με ὀρμή, ὥρμησαν στὴν ὑπόγεια αἶθουσα κι' ἐπληξαν ὅσους βρίσκονταν μέσα σ' αὐτήν.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ πεντάμορφη Νίτωκρης με τὰ χρυσόξανθα μαλλιά και τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα ἐκδικήθηκε τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου ἀδελφοῦ και συζύγου της.

Αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς της κι' ὁ λόγος πὸν τὴν εἶχε κάμει νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα τῆς Αἰγύπτου.

Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε νὰ ἐπιζητῇ, μετὰ τὴν τιμωρία τῶν ἐνόχων. Εἶχε διατάξει ἀπὸ πρὶν νὰ γεμίσουν τὸν κλειστὸ θάλαμον με ἀνάμεινα κάρβουνα.

Μέσα σ' αὐτὸν ἔπεσε ἀπὸ μιά καταπακτὴ πὸν εἶχε ἀνοίξει στὸ ταβάνι, μολὶς βεβαιώθηκε ὅτι κανεὶς ἀπὸ κείνους πὸν εἶχαν πρωτοστατήσῃ στὴ δολοφονία τοῦ συζύγου της δὲν βρισκόταν πιά στὴ ζωὴ.

Ἀλλ' ὁ λαὸς συγχώρησε πρόθυμα τὸ ἐγκλήμα τῆς βασίλισσας του — ἕνα ἐγκλήμα πὸν τῆς τὸ εἶχε ὑπαγορεύσει ὁ μεγάλος πόνος της γιὰ τὸν ἀδικο χαμὸ τοῦ συζύγου της.

Τὸ ἀπανεβρακμένο πτώμα της τοποθετήθηκε σὲ μιά ἐπέροχη σαρκοφάγον ἀπὸ γαλάζιου βασάλτη και ἐνταφιάσθηκε με μεγάλες τιμές στὴν πυραμίδα τοῦ Μικερνίου, πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ νεκρικὸ θάλαμον τοῦ μακρυνοῦ προκατόχου της.

Ἡ Νίτωκρης εἶναι ἡ τελευταία στὴ σειρά τῶν βασιλέων τῆς ὁγδυναστείας (μεμφιτικής), πὸν ἐκυβέρνησε τὴν Αἴγυπτο κατὰ τὰ μέσα τῆς 4ης π.Χ. χιλιετηρίδος. Πενήντα πέντε περίπου αἰῶνες ἔχουν περάσει, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὸν διαδραματίστηκε ἡ ἱστορία πὸν σὰς ἀφηγηθήκαμε. Κι' ὅμως ἡ ἀνάμνησις τῆς μακρυνῆς αὐτῆς βασίλισσας εἶναι ἀκόμη ζωντανή.

Οἱ ὁδηγοὶ πὸν δείχνουν στοὺς περιηγητὰς τὶς πυραμίδες στέκονται πῖο πολὺ μπροστὰ σ' ἑκείνη τοῦ Μικερνίου και ἀφηγοῦνται με τὸ δικὸν τους τρόπο τὸ θρύλον τῆς «βασίλισσας με τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα».

Σύμφωνα μ' αὐτὸ τὸ θρύλον, σὲ ὠρισμένες ἐποχές τοῦ ἔτους, τὴν ὥρα τοῦ μεσημεριοῦ, ἡ ὅταν δὴν ὁ ἥλιος, ἡ Νίτωκρης βγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο της, αἰθέρα ὁπτασία πὸν λάμπει ἀπὸ ὁμορφιά, και περπατᾷ ἀνάσφαρη γύρω στὴν πυραμίδα.

Ἀλλοίμονο τότε σὲ κείνον πὸν θὰ τὴν ἰδῇ και πὸν θὰ τρέξῃ γοητευμένος κοντὰ της! Ἡ νεκρὴ βασίλισσα, ἀχόρταγη γιὰ ἐκδίκησι ἀπὸ τότε πὸν ἔχασε τὸν ἀγαπημένο της Μενθέσουφι, ποῦ παίρνει τὸ μυαλὸ κι' ὁ δυστυχισμένος σέρνεται κατόπιν σὰν τρελλὸς ἀνάμεσα στὶς αἰῶνες τῆς ἐρήμου, ὥσπου ὁ θάνατος νὰ τὸν λυπηθῇ και νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀνάπαυσιν...

Ε. ΜΠΟΥΓΑΛΙΣ

Ἡ «βαμπίρ» τοῦ Μαρακέ

Ἐδῶ και λίγο καιρὸ, τὸ Μαρακέ, μιά ἀπ' τὶς μεγαλύτερες πόλεις τοῦ Μαρόκου, ἔγινε τὸ θέατρο μιάς παράξενης ἱστορίας. Βρέθηκαν νεκροὶ μερικὸι ἄνδρες, μέσα σὲ ξενοδοχεῖα, ἀνάμεσα στὶς φανερὲς με μιά δαγκωμάτι ἀπὸ λαμό!

Ἡ ἀστυνομία, μολὶς ἐκδηλώθηκαν τὰ πρῶτα κρούσματα, ἀρχισε μιά μεγάλη ἐρευνα, πὸν μολοντὶ κράτησε ἀρκετὲς βδομάδες, δὲν ἀπέδωκε κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ δράστης τῶν περιεργῶν αὐτῶν δολοφονιῶν παρέμενε ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἀσύλληπτος.

Ὁπότε ἕνα βράδυ ἕνας μυστικὸς ἀστυνομικὸς ἔκανε τὴ γνωριμία μιάς πεντάμορφης Μαροκινῆς, με ὠραία φλογερὰ μάτια.

Ὅσο ὁ ἀστυνομικὸς μιλοῦσε μαζί της, τόσο ἐνθουσιαζόταν οἱ ὑποψίες του ὅτι ἦταν ὁ «θηλυκὸς βαμπίρ» τοῦ Μαρακέ.

Ἐπαῖξε ὅμως τὸ ρόλο του μιά χαρὰ, ὡς τὴν τελευταία στιγμή. Ὅταν τὸ γεγραμμὸν βρέθηκε μέσα σ' ἕνα ἀπόμειρο ἐλαιῶνα, και ἐκεῖ, σὲ πρῶτασι τῆς ὠραίας Μαροκινῆς, ἔβλεψε λίγο γιὰ νὰ ξεκουραστῇ, ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς παρ' ὅλῃ νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν, ἀν δὲν ἐπενέβαιναν ἐγκαίρως οἱ συναδελφοὶ του, πὸν ἀπὸ ὥρα παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ τῆς γνωριμίας του και τὸ ρομαντικὸν περιπάτο του μέσα στὴ νύχτα.

Ἡ ἐπικίνδυνη αὐτὴ γυναίκα εἶχε κατορθώσει νὰ νερλώσῃ τὸ θῦμα της και ἦταν ἑτοιμὴ νὰ τοῦ καταφέρῃ τὸ θανατηφόρο δαγκωμά στο λαμό, ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπενέβησαν και τὴν ἐπιάσαν. Ἦταν μιά ὠραιότατη κοπέλλα 23 μόλις χρόνων.

Στὴν ἀνάκρισι πὸν ἐπακολούθησε, ἡ Μαροκινὴ ὡμολόγησε πὸς ὁ πρῶτος φίλος της τῆς ἔδωσε ἕνα μαχαιράκι και ἐπέμενε νὰ τοῦ κάμῃ μ' αὐτὸ ἕνα μικρὸ τραῦμα κι' ἔπειτα νὰ πῇ τὸ αἷμα πὸν θὰ ἔτρεχε ἀπ' τὴν πληγὴ. Ἦταν ἕνας ἀρρώστος κι' ἀπὸ αὐτὸν ἡ νέα ἔμαθε τὴ γεύσι τοῦ αἵματος. Ἐπειτα, καθε φιλὴ ζυμνοῦσε μέσα της, ὅπως ὡμολόγησε, τὴν ἀνάμνησι τοῦ αἵματος κι' ἔτσι, σιγὰ σιγὰ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ και ἡ ἴδια ἡ ἀνάμνησι αὐτὴ ἐξεληχθηκε σὲ μιά πραγματικὰ ἀκατανίκητη αἰμοδιψία!

Τὰ θύματα τῆς ὠραίας τοῦ Μαρακέ εἶχαν ὑπερβῇ τὰ δέκα. Τὸ δικαστήριον, ὥστόσο, δὲν τὴν κατέδικασε σὲ θάνατο, ἀλλὰ τὴν ἔστειλε σ' ἕνα ὄσυλον με τὴν ἐλπίδα πὸς, ἐκεῖ, θὰ μπόρῃσῃ νὰ γιαντρευθῇ ἀπὸ τὴ φοδερὴ ἀρρώστειά της.

Μα με το σπυριγιά
κεφάλι της κόπηκε σύρριζα και η
γρηνή ήσυχασε για πάντα.
Όσο για τὸ νέο βασιλῆα και
τὴν ὁμορφὴ βασιλίσσα ἔζησαν αὐ-
τοὶ καλὰ κ' ἐμεῖς καλύτερα...
Α. ΘΟΥΡΝΙΕ

Με την ευκαιρία αυτή πρέπει να προσθέσουμε πως ο άγγλικός νόμος επιτρέπει στο σύζυγο να τιμωρή με ξύλο, κάπου κάπου τη σύζυγό του. Για το σκοπό όμως αυτό απαιτεί, όπως ο σύζυγος χρησιμοποιεί ξύλινη βέργα, που δεν θα είναι πια χοντρή από το μικρό δάχτυλο.

Φ ΕΥΓΩ τώρα! Πρέπει να φύγω πιά, μικρέ μου Ζάκ...
Μα εκείνος την κρατούσε με λαχτάρα, σφιγμένη πάνω του.
— Να φύγεις... να φύγεις... όλο αυτό μου λές! Νομίζω πως μπορείς να μείνεις πέντε λεπτά ακόμα...

— Η Μαντελν έσκαψε στα γέλια.
— Το ίδιο μου ζητάς πάντα! είπε. Έτσι μούρχεται να σε βγάλω από τις Πέντε Λεπτά... Έλα, έλα, Ζάκ, κάτσε φρόνιμα! Κι' η νέα γυναίκα ξέφυγε απ' τα χέρια του φίλου της κι έτρεξε να αναστήσει λίγο την κουρτίνα του παραθύρου. Κύτταξε το αστραφτερό ρολόι του Πύργου του Αϊφελ.

— Όχι, ή ώρα! φώναξε. Τι θα πηδ ο άντρας μου;... Φεύγω! Τη Δευτέρα πάλι...

Η Μαντελν Ζουανέ ήξερε πια καλά αυτά τα ταξί, που τα σταματούσε στην τύχη, όταν περνούσε το Σηκουάνα... τα ταξί αυτά όπου χωνότανε, λαχανιασμένη, καθόλη, αγωνιώντας στη σκέψη πως έπρεπε να βρή σε λιγάκι κάποια καινούργια πρόφασι για να δικαιολογήσει την άρρογορία της...

Ενοιασε πως το μέρος εκείνο του κορμιού της που γυρίζει στίπτι της, δεν ήταν παρά ένα αυτόματο, με αφηρημένα χαμόγελα, με κοινότητα

Ο Ζουανέ, διαβάζοντας την εφημερίδα, πάγωσε μία στιγμή...

λογία στα χείλη... Ό,τι γλυκό, ζωντανό, θερμό, υπήρχε γύρω είναι της, είχε απομείνει εκεί, πίσω απ' τις κουρτίνες της μικρής, κοκκιλικής ερωτικής φωλιάς...

Είχε γνωρίσει τυχαία το Ζάκ, σε κάποιο φιλικό στίπτι. Μα τώρα ο αγαπημένος της είχε γίνει όλη της ζωή! Δεν έζουσε πια, παρά σαν υπνωτισμένη... Ο άνδρας της, αν τη ρωτούσε κανείς μήπως είχε αρχίσει να μισή τον άντρα της. Δεν τον συλλογίζονταν καν, αυτόν. Βάδιζε δίπλα του μηχανικά, δίχως να τον βλέπει.

Ο Άλμπέρ Ζουανέ ήταν ένας άνθρωπος ήρεμος, δίχως διόλου φαντασία. Ωστόσο, κάποια άοριστη διαίσθησι τον έκανε να προσέξει την κατάσταση της γυναίκας του.

— Μα τί έχεις, μικρούλα μου; τη ρωτούσε. Πονοκέφαλο; Είσαι κουρασμένη;... Φαίνεται αλλοιώτικη, τον τελευταίο καιρό. Κι' αυτό με στενοχωρεί.

Εκείνη του απαντούσε με το στανιό. Η αλήθεια ήταν πως στενοχωριόταν πολύ, μακριά απ' το φίλο της. Μα, όταν ήταν μαζί του, τί γρήγορα που περνούσαν οι ώρες!

Είχαν να πούνε τόσα πράγματα ακόμα! Κι' όμως έπρεπε να φύγει, να χωρίσουν, να σπαράξουν τις καρδιές τους...

Καμμία φορά, θυμωσε ο Ζάκ:
— Σε λίγο, δεν θα βγάλεις ούτε τα γάντια σου! της είπε μία μέρα. Θες να με πείσεις πως είσαι πολύ απασχολημένη...

— Μα έχω δυό ώρες εδώ!
— Έ, και τί είναι δυό ώρες;... Ξέρεις τί θέλω, Μαντελν; Να μείνουμε μαζί μία ολόκληρη μέρα και μία νύχτα! Θάμασε ησυχόν, δεν θα συλλογίζομαστε τίποτε. Θα νομίζαμε πως θα μένουμε έτσι σ' όλη μας τη ζωή!

Εσκυψε πάνω απ' τη Μαντελν, που φαινόταν μεθυσμένη απ' τη σκέψη μιάς τέτοιας ημέρας, γεμάτης χαρά. Και συνέχισε:

— Θα δής πόσα πράγματα μπορεί να κάνη κανείς σε μία μέρα... Θα πάμε στα μαγαζιά, θα διαλέξεις ό,τι θέλεις... Θα μπορούμε σ' ένα χρυσοχείο κι' εγώ θα πω: «Έχετε την καλωσύνη να δείξετε μερικά δαχτυλίδια στη δεσποινίδα; Είναι για τους αρραβώνες μας...»

Και σύ, αγάπη μου, θα γίνης τότε ροδοκόκκινη, σαν τα κυλάμινια εκεί στο βάζο...

«Υστερα θα φάμε σ' ένα ρεστοράν λίγο απόμερο. Θα πάμε έπειτα όπου θέλεις. Και τη νύχτα, Μαντελν, τη νύχτα...» Ό, όσο το συλλογίζομαι!...

Από τότε, άρχισε να το συλλογίζεται στα σοβαρά η νέα γυναίκα. Δεν θα μπορούσε τάχα να βρή μία πρόφασι, για να ξεκλέψει μία ολόκληρη μέρα;...

Η σκέψη αυτή την έδειχνε σαν άρρωστη. Ο Άλμπέρ ανησύχησε για την κατάστασί της.

— Μα δεν μπορεί να εξακολουθήσει αυτό, μικρή μου... της είπε. Ο άρρωστέστης. Πήγαινε να δής τη μητέρα σου. Έτσι θα ξεσκαστεί λίγο.

Η Μαντελν ανατρίχιασε. Να το μόνο μέσον να μείνη με το φίλο της μία νύχτα!

Πώς δεν τόχε σκεφθή τόσον καιρό;
Εγγραψε στη μητέρα της, στο Μπλουά. Και ξαναβρήκε την ευθυμία της, βέβαιη πια πως θάφτανε γρήγορα η όνειρεμένη, η ασυγκριτη μέρα...

Ρίχτηκε στις προετοιμασίες του ταξιδιού. Ο άντρας της ήταν ένθουσιασμένος για την ιδέα του.

— Τα τραίνα είναι πολύ βολικά, της είπε. Θα φύγης το πρωί. Θα σε συνοδεύω ως το σταθμό...

Καινούργιο εμπόδιο πάλι, αυτό που της παρουσιαζότανε! Μα θα το υπερπηδούσε...

Το σχέδιό της ήταν περίφημο: Μία κι' ο Ζάκ δεν μπορούσε να φύγει απ' το Παρίσι, θα πήγαινε αυτή να τον βρή, στο στίπτι του. Και θάπαρνε την άλλη μέρα πια το τραίνο για το Μπλουά. Θα δικαιολογούσε εύκολα στη μητέρα της την άρρογορία της, κι' ο Άλμπέρ δεν θα μάθαινε τίποτα...

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Όταν έφτασαν στο σταθμό, ο Ζουανέ τοποθέτησε τη μικρή βαλίτσουλα πάνω στο κάθισμα που διάλεξε η Μαντελν. Της έκα-
νε διάφορες τρυφερές συστάσεις.

Εκείνη, αμίλητη, συλλογίζοταν πως το ταξίδι της θάταν συντομώτατο: Θα κατέβαινε σε λιγάκι στο Λουότερλιτς, όπου θα την περίμενε ο Ζάκ. Και θ' άρχιζαν οι δυό τους την ημέρα τους — την ευτυχισμένη μέρα τους.

Τ' άλλο βράδυ, ο Ζουανέ, μόνος στο στίπτι του, πήρε να διαβάσει μία απογευματινή εφημερίδα. Η ματιά του έπεσε σ' ένα τίτλο, με χοντρά γράμματα:

«Τρομερά έκτροχασις πλησίον της Όρλεάνης». Πάγωσε μία στιγμή...

«Μα τί κουτός που είμαι! σκέφθηκε ύστερα. Μ' αυτό το τραίνο έφυγε η Μαντελν... αλλά χτες το πρωί, όχι σήμερα!».

Ξαφνικά τα μάτια του θόλωσαν... Είχε διαβάσει, ανάμεσα στα ονόματα των νεκρών: «Μαντελν Ζουανέ, εκ Παρισίων»...

Αργότερα μονάχα μπόρεσε να συγκεντρώσει και να συναρμολογήσει κάπως τις σκέψεις του. Όταν βρέθηκε μπροστά στο πτώμα της γυναίκας του, στο νεκροτομείο του σταθμού, την κύτταξε δίχως να καταλαβαίνει τίποτα...

Ήταν ζαπλωμένη εκεί, με το καινούργιο της φόρεμα, και με μία έκφρασι ευτυχίας χυμένη ακόμα στο πρόσωπό της... ευτυχισμένη στο θάνατο!

Η Μαντελν ήταν εκεί. Κι' όμως δεν ήταν αυτή. Ήταν μία μυστηριώδης άγνωστη, που έφυγε, παίρνοντας μαζί της το μυστικό της!

Ήταν μία μυστηριώδης άγνωστη, που έφυγε, παίρνοντας μαζί της το μυστικό της!

Ήταν μία μυστηριώδης άγνωστη, που έφυγε, παίρνοντας μαζί της το μυστικό της!

Ήταν μία μυστηριώδης άγνωστη, που έφυγε, παίρνοντας μαζί της το μυστικό της!

Μ. ΦΛΕΩ

ΠΛΗΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

λόγους. Και την επέδλεπε, κρυφά, διακριτικά.

Εκείνη πάλι το καταλάβαινε, κι' έτσι γινόταν ένας αδιάκοπος αγώνας μεταξύ τους. Αυτός προσπαθούσε να μάθη, αυτή να κρυφτεί.

Πόσο θα διαρκούσε, άρα γε; Και πως θα τελείωνε;... Με το θάνατο; Με την τρέλλα της Μαργαρίτας;

Μία νύχτα, φάνηκε πως ξύπνησε. Ανακάθισε στο κρεβάτι της κι' έμεινε με τα μάτια καρφωμένα μπροστά της, σαν ν' αντίκρυζε κάποιο θέαμα που τοδλεπε αυτή μονάχα.

Ο Ζαν κοιμόταν ελαφρά. Άνοιξε τα μάτια του.

Στο αδύνατο φώς του ηλεκτρικού καντηλιού, όλα φαινόταν θολά, άπαλά, σαν κοιμισμένα.

Ο Ζαν δεν άφηνε απ' τα μάτια του τη Μαργαρίτα.

Εκείνη έμεινε για πολλή ώρα έτσι, σαν ν' άφουγκραζότανε. Ύστερα βγήκαν απ' τα χείλη της κάτι αόριστα μουρμουρητά, απ' τα όποια δεν μπόρεσε να καταλάβη τίποτε ο Ζαν.

Ξαφνικά, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι κι' έκανε το γύρο της κάμαρας, χωρίς ν' άγγίξη τίποτε.

Τα ωράια της μάτια ήταν ορθάνοιχτα, σαν τρομαγμένα, κι' είχαν μία έκφρασι παράξενη.

Κοιμόταν πάντα, κι' όμως έδλεπε, στ' όνειρό της. Ήταν ύπνοδατης.

Ξανάρχισε να μιλά. Ο Ζαν έσκυψε έξω απ' το κρεβάτι, για ν' άκούση καλύτερα.

Το ξύλο του κρεβατιού έτριξε, κι' αυτή την κίνησι του. Η Μαργαρίτα τ' άκουσε, ανασήκωσε και σταμάτησε.

Ο άντρας της συγκράτησε και την ά-
νάστα απόφυγε ν' απαντήσει. Γύρισε στο δωμάτιό της, με βήμα αλύγιστο, προσπαθώντας να μην τρεκίσει καθόλου, για να μην προδοθή.

«Κάθε φορά που γίνεται λόγος μπροστά της για τον Ώντεκέρ, η Μαργαρίτα κυριεύεται από μία παράξενη συγκίνησι — σκέφθηκε ο Ντεμάρ. Χάνει τις δυνάμεις της, το μέτωπό της μουσκεύεται στον ιδρώτα, τα χείλη της χάνουν το χρώμα τους. Το γλυκό πρόσωπό της, με τα τόσο λεπτά χαρακτηριστικά, παίρνει μία έκφρασι τρόμου, σαν να τη βασανίζουν, να την πνίγη κάποια φοβερή αγωνία... Μα γιατί; Γιατί;».

Η Μαργαρίτα έμεινε πολλές μέρες θλιμμένη κι' αμίλητη. Εύτυχώς, ο Ζαν δεν το κατάλαβε, γιατί συνέβη νάχη τότε σοβαρές υποθέσεις που τον κρατούσαν στο δικαστήριο τις περισσότερες ώρες της ημέρας.

Η νέα γυναίκα απόφευγε να μιλήσει στο γυιό της, και να τον δει ακόμα. Κάποτε, της φαινόταν πως έχανε τα λογικά της... Δεν κατόρθωνε πια να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Τα χείλη της προφέρον λέξεις ασυνάρτητες, χωρίς συνέχεια.

Περνούσε, εξ άλλου, τις νύχτες της άυπνη. «Η, αν άποκοιμιότανε, έδλεπε φριχτούς εφιάλτες και ξυπνούσε μούσκεμα στον ιδρώτα, τρέμοντας συγκορμη, για ν' άναρωτηθή μ' αγωνία:

«Μήπως μίλησα στον ύπνο μου; Μήπως μου ξέφυγε το μυστικό μου;».

Μ' αυτό τον τρόπο έπεφτε κάθε βράδυ στο κρεβάτι.

Παρ' όλες τις προσπάθειές της να φανή ξενόιαστη όταν βρισκόταν κοντά της ο άντρας της, εκείνος μάντευε τις κρυφές της ανησυχίες, μα δίχως να καταλαβαίνει τους λόγους.

Ξανάρχισε σε λίγο να μιλά. Ο Ζαν προσπαθούσε ν' άκούση.

Η φωνή της ήταν αλλοιώτικη, αγνώριστη. Μερικές λέξεις της ξεχώριζαν, ξερές, κοφτές, σαν θυμωμένες:

— «Όχι... δεν θα γίνη αυτό... Άρκετά ύπόφερα... Ο Ζεράρ, ο γυιός μου... θ' άτιμασθή... θα καταστραφή η ζωή του!... Όχι, όχι, δεν θα βγής... Δεν θέλω να βγής!...»

Η παράξενη αυτή σκηνή κράτησε σχεδόν ένα τέταρτο της ώρας. Η καρδιά του Ζαν χτυπούσε δυνατά.

— Η καυμένη η γυναίκα! ψιθύρισε. Πόσο θα ύπόφερε!...

Είχε παραξενευτή με τη συμπεριφορά της Μαργαρίτας, τον τελευταίο καιρό. Ός την ημέρα αυτή όμως, καμμία ύποψια — ούτε κι' η πιο μακρινή — δεν είχε εισχωρήσει στο μυαλό του.

Η άποκάλυψι θα τον τσάκιζε ξαφνικά, μία μέρα, σαν κεραυνός! Και θα καταστρεφόταν με μιάς η ζωή του... Μα, ως τότε, η αγάπη του για τη Μαργαρίτα δεν άφηνε να χωθή σιγά-σιγά στην ψυχή του η ύποψια, ύπουλα, μεγαλώνοντας με κάθε ένδειξι...

Φοδόναν μονάχα για την ύγεια και για τα λογικά της Μαργαρίτας. Τίποτε παραπάνω.

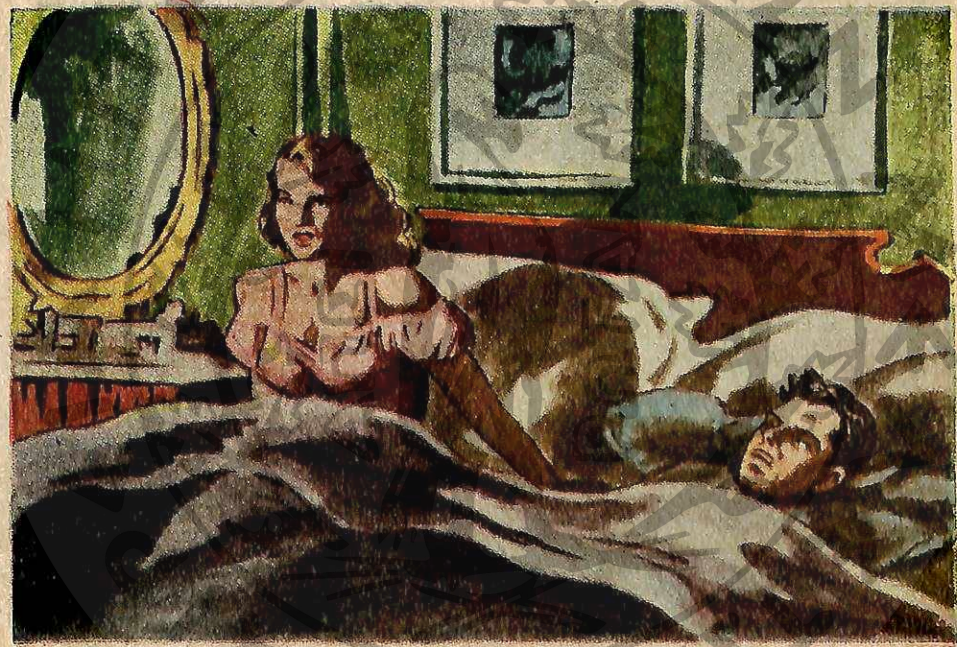
Εκείνη προχώρησε προς το κρεβάτι. Ο Ζαν άποτραβήχτηκε, για να της κάνει θέσι. Ξαπλώθηκε δίπλα του, σκεπάστηκε. Έτρεμε, χτυπούσαν τα δόντια της, και τα μάτια της έμειναν πάντα ορθάνοιχτα. Μα δεν έμεινε πια, απ' τη στιγμή αυτή.

Ακουμπώντας στον ένα άγκώνα του, ο Ντεμάρ την κύτταζε πάντα. Τέλος, θέλοντας να σταματήσει αυτός ο εφιάλτης, να την ξυπνήσει απ' το κουραστικό όνειρό της, της ψιθύρισε μαλακά στ' αύτι:

— Μαργαρίτα, αγάπη μου!...

Δεν τον άκουσε, την πρώτη φορά. Της ξαναμίλησε, από πιο κοντά.

Εκείνη ανασήκωσε. Τα βλέφαρά της

Ανακάθισε στο κρεβάτι της κι' έμεινε με τα μάτια καρφωμένα μπροστά της, σαν ν' αντίκρυζε κάποιο θέαμα.

παίξανε, τὰ μάτια της ζωντάνεψαν. Ο τρόμος τους χάθηκε, δίνοντας τη θέση του σε κάποια έκπληξη. Στράφηκε στο Ζάν και του είπε:

— Μου μίλησες, καλέ μου φίλε; Ή μήπως όνειρεύτηκες;
— Σε ξύπνησα, Μαργαρίτα, γιατί έδλε-
πες ένα άσχημο όνειρο, που φαινόταν να σε
κουράζει πολύ...

Βλέποντάς τον χαμογελαστό, η νέα γυ-
ναίκα καθυσήχασε.
— Ναι, είπα, το ίδιο μου συμβαίνει κά-
θε νύχτα, από κάμποσον καιρό τώρα...

Βρήκε ακόμα το θάρρος να τον ρωτή-
ση, για να βεβαιωθεί πως δεν είχε προ-
δοθή:

— Μήπως τυχόν μίλησα στον ύπνο μου;
— Ναι... Σηκώθηκες μάλιστα κι' έκανες
τό γύρο της κάμαρας.

— Και... τι είπα; πρόφερε εκείνη, πα-
γωμένη, ενώ η καρδιά της είχε πάψει να
χτυπάει.

— Φαινόσουν ν' ανησυχής για την τιμή
του Ζεράρ, του γιου σου.

— Αυτό μονάχα;
— Ναι, αυτό... Ω, πως βάθελα, καλή
μου, να μπορούσες να σου ξαναδώσω τη
γαλήνη της ψυχής σου!...

— Όλ' αυτά τε-
λειώσανε πιά. Γιατί να σκέπτεσαι ακόμη
εκείνη τη θλιβερή ιστορία;... Πες πως η
σημερινή ζωή σου δεν έχει πια καμιά
σχέση με την παλιά... Γιατί να μην ευτυ-
χήσεις;

— Μα είμαι ευτυχισμένη, Ζάν! Πώς να
μην είμαι άλλωστε, κοντά σε σένα, τον τό-
σο καλό και τρυφερό μαζί μου; Είμ' ευτυ-
χισμένη, Ζάν, μην αμφιβάλλεις!

— Κι' όμως δεν μπορώ να μαι βέβαιος...
γιατί βλέπω συχνά τόση θλίψη ζωγραφι-
σμένη στα μάτια σου, που μ' αναστατώ-
νει!

— Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχής,
Ζάν... Δεν είναι δυνατό να σβύσουν έτσι
γρήγορα αυτές οι άσχημες αναμνήσεις. Ύ-
πομονή!...

Ο Ζάν δεν έπέμεινε περισσότερο. Έ-
νοιωσε το κεφάλι του να βαραίνει σιγά-σι-
γά πάνω στο μπράτσο του, που την είχε
αγκαλιάσει απ' το λαιμό. Τὰ μάτια της
κλείσανε. Ή αναπνοή της έγινε κανονική.
Και πάνω στα χείλη της είχε μείνει απο-
τυπωμένο ένα χαμόγελο, όπως τη στιγμή
που τούλεγε: «Ύπομονή! Ύπομονή!...».

Είχε αποκοιμηθή.
Ή υπόλοιπη νύχτα πέρασε ήσυχα. Καί,
τις επόμενες μέρες, η Μαργαρίτα ήρεμσε
κάπως.

Μά, μια νύχτα, έμπηξε μια δυνατή φωνή
και πετάχτηκε απ' το κρεβάτι της με τὰ

χέρια της τεντωμένα προς κάποιο άορατο
φάντασμα και τὰ μαλλιά της λυτά στην
πλάτη, σαν τρελλή.

— Ο Θεός ας με κρίνει κι' ας με κατα-
δικάσει! Έλεγε και ξανάλεγε, με τη φωνή
της μουδιασμένη απ' τον ύπνο.

Ύστερα ξανάπεσε κι' έμεινε ακίνητη. Τ'
όνειρό της είχε τελειώσει και ξαναποκοι-
μήθηκε.

Το πρωί, όταν ξύπνησε, φρέσκη και χα-
μογελαστή, ο άντρας της της είπε:

— Πάλι όνειρεύτηκες άπόψε.
— Και μίλησα;
— Ναι.

— Τι είπα; Μήπως άκουσες, αυτή τη
φορά;

— «Ας με κρίνει κι' ας με καταδικάσει
ο Θεός».

Ή Μαργαρίτα άνασκήρτησε. Ήταν η
τελευταία φράση που είχε προφέρει μπρο-
στά στο Μπωπρεώλ, όταν τούδινε το ρε-
βόλβερ κι' εκείνος δεν είχε το θάρρος ν'
αυτοκτονήσει...

— Έκανες, λοιπόν, κανένα τρομερό έγ-
κλημα, στον ύπνο σου; ρώτησε ο Ντεμάρ,
χαμογελώντας.

Εκείνη δεν άπάντησε. Μα ο άντρας της
ένοιωσε πως είχε γίνει ξαφνικά ψυχρή, α-
λύγιστη. Και δεν τόλμησε πια να της μι-
λήσει, ούτε να κάνει μια κίνηση.

Μά κι' αν τη ρωτούσε ακόμη, δεν θα
παιρνε καμιά άπάντηση. Γιατί η δυστυ-
χισμένη γυναίκα είχε λιποθυμήσει...

Απ' την ημέρα εκείνη, την βασάνιζε ο-
λοένα μια έμμογη ιδέα:

«Θα προδοθώ... Έλεγε με το νου της. Θα
φανερωθώ το μυστικό μου!».

Επινόησε τότε διάφορες προφάσεις, για
να ζή σε τελεία μοναξιά. Αφού οι νύχτες
της ήταν τόσο ταραγμένες, έπρεπε να κοι-
μάται μόνη της. Διάλεξε, λοιπόν, μια κά-
μαρα άπομονωμένη, στη μακρυνότερη άκρη
του σπιτιού. «Έτσι, κι' αν όνειρευότανε, αν
μιλούσε, δεν θα μπορούσε πια να την ά-
κούσει κανείς... και προπάντων ο Ζάν!»

Όστόσο, ήταν τόση η νευρική της ύπε-
ρένταση απ' τους αλλεπάλληλους εκείνους
τρόμους, ώστε άρχισε να της προκαλή φρί-
κη ό,τι έπληξε γύρω της. μέσα στο σπίτι
έκείνο, όπου θαπρεπε να ζή ευτυχισμένη...

Επινόησε, λοιπόν, χίλιες προφάσεις,
για να μείν όσο το δυνατόν περισσότερο
έξω, κάνοντας ψώνια ή επισκέψεις. Όταν
άναγκαζότανε πια να γυρίσει, σταματούσε
κάποτε κοντά στο σπίτι, σαν να μην έ-
παιρνε την άπόφασί να μπη. Γιατί ήξερε
ότι, μέσα στο συνηθισμένο εκείνο περιβά-
λον της ζωής της, θα ξαναγύριζαν οι έ-
φιάλτες της.

Ρώτησε πολλές φορές δειλά το Ζεράρ
για τὰ σχέδια που της είχε έκμυστηρευθή.

— Λοιπόν, παιδί μου, άφεςες εκείνη
την ιδέα που είχες;
— Όχι, μητέρα. Ψάχνω να βρω τον
τρόπο να την πραγματοποιήσω.

— Θα με κρατήσης ένημερη;
— Μην αμφιβάλλεις γι' αυτό!

Είχε κάμει πια τη θυσία της η Μαρ-
γαρίτα, είχε πάρει την άπόφασί της. Θ'
άφηνε τὰ γεγονότα να εξέλιχθούνε μόνα
τους. Δεν θα έμπόδιζε καθόλου το γυιό
της να φτάσει ως την αλήθεια, να βρη το
φονιά του Μπωπρεώλ, του πατέρα του!...

Μονάχα ο Ζάν προσπαθούσε κάποτε να
τον μεταπειλή, λέγοντάς του:

— Είναι τρέλλα αυτό που σκοπεύεις να
κάνεις! Όση πεποίθησι κι' αν έχεις — που
δεν βασίζεται άλλωστε σε καμιά άπόδει-
ξι, σε κανένα γεγονός — όσο βεβαία κι'
αν είναι ακόμη κι' η μητέρα σου, δεν χω-
ρεί αμφιβολία για την ένοχη του Ύντε-
κέρ... Είναι άνώφελο να προσπαθήσης ν'
άποδείξεις την άθωότητά του... Δεν πρό-
κειται να κατορθώσεις τίποτε!...

Ο Ζεράρ έμεινε με τὰ φρύδια ξαρωμέ-
να, δίχως ν' άπαντήσει. Κάθε φορά όμως
που άκουγε αυτές τις λογικές παρατηρή-
σεις του πατριού του, έλεγε με το νου
του:

«Αφού κι' η μητέρα μου ακόμα έχει αμ-
φιβολίες, πως τολμάει αυτός να μιλά με
τόση πεποίθησι; Και τι τον ενδιαφέρει αν
κάνω αυτή την προσπάθεια;... Θάλεγε
κανείς πως φοβάται μήπως πετύχω... πως
θέλει να μ' έμποδίσω! Μα γιατί άραγε;».

Αποφάσισε, λοιπόν, να μη ξαναμίσση
μπροστά στο Ντεμάρ για τον Ύντεκέρ.
Μετάνιωανε μάλιστα τώρα γιατί είχε φα-
νερώσει το μυστικό του σχέδιο.

Φάνηκε πως ξαναγιγινόταν ήρεμος, άδιά-
φορος. Στις σπάνιες ερωτήσεις που τού-
κανε ο πατριός του, άπαντούσε άόριστα,
μ' ένα τυπικό χαμόγελο.

Μια μέρα είπε, μπροστά στη μητέρα
του και στο δικηγόρο:

— Πιστεύω πως είχατε δίκιο, κ. Ντε-
μάρ... Δεν θαπρεπε ν' άνακατευτώ μ' αυτή
την υπόθεση, μια κι' έχει άποφανθή πια η
δικαιοσύνη... Αυτή ήταν σε θέσι να σχημα-
τίσει ανεξάρτητη γνώμη, καλύτερα από κα-
θένα, και προπάντων από μας...

Αν είχε μεσολαβήσει κανένα γεγονός,
που να μού άποδείξει, ή τουλάχιστον να μ'
κάνη να πιστεύω πως ο Ύντεκέρ είναι α-
θώος, θάταν φυσική η έπέμβασί μου... Δεν
συνέβη όμως τίποτε τέτοιο... Δεν έμαθα
τίποτε... Θα έγκαταλείψω, λοιπόν, τις
προσπάθειες...

Ο Ζάν Ντεμάρ τον κύτταξε έρευνητικά.
Του φάνηκε πως διέκρινε μια κάποια άπει-
λη στα φαινομενικά ψυχρά εκείνα λόγια
του.

Μια άπειλη έναντιον του; Μα γιατί;
Σίγουρα όμως, θάκανε λάθος, γιατί ο
Ζεράρ υπόμεινε την διαπεραστική ματιά
του χωρίς να ταραχθεί καθόλου.

Τότε ο δικηγόρος του είπε, χαμογελών-
τας:

— Ή καινούργια αυτή άπόφασί σου εί-
ναι φρονιμώτερη απ' την προηγούμενη...
Αφού όμως έχεις στη διάθεσί σου ένα ο-
λόκληρο χρόνο για να ξεκουραστής, πως
σκέπτεσαι να τον χρησιμοποιήσης;... Έσύ
δεν είσαι άνθρωπος που μπορείς να μείνης
άδρανής...

— Ασφαλώς!
— Μου επιτρέπει να σου δώσω μια
συμβουλή;

— Γιατί όχι;
— Ν' αγοράσεις ένα γιότ και να κάνης
και συ εκείνο που έκανα εγώ άλλοτε: το
γύρο του κόσμου... Θα διασκεδάσης και
θα μορφωθείς συγχρόνως...

— Ναι, ίσως... ψιθύρισε ο νέος, συλ-
λογισμένος, γιατί του είχε έρθει ξαφνικά
μια ιδέα.

Κι' άρχισε ύστερα να κουβεντιάζει γι'
άλλα πράγματα.

Ή Μαργαρίτα είχε μείνει άμείλητη.
Με τις πρώτες λέξεις του γιου της, ο-
ταν είχε άκούσει πως άπομακρυνόταν πια
η φοβερή εκείνη άπειλή ν' άνακαλυφθή και
να κατηγορηθή ίσως απ' το ίδιο το παιδί

της, είχε νοιώσει μιαν άπέραντη άνακού-
φισι. Της φάνηκε πως έφευγε ένα μεγάλο
βάρος απ' την καρδιά της.

Αμέσως κατόπιν όμως, αισθάνθηκε τύ-
ψεις. Γιατί ο Ύντεκέρ θα εξακολουθούσε να
πληρώνει για το δικό της έγκλημα, εκεί
κάτω, ανάμεσα στους κλέφτες και τους δο-
λοφόνους!

Απ' την ημέρα εκείνη, ο Ζεράρ άλλαξε
ύφος. Έδωσε μια πρόσχαρη έκφρασι στη
φυσιογνωμία του, έδειχνε στη μητέρα του
μεγαλύτερη στοργή παρά ποτέ. Ακόμη και
στο Ντεμάρ — για τον οποίο αισθανότανε
πάντα μια άποστροφή που δεν ζητούσε να
την κρύψη ως τότε — άρχισε να φέρνεται
φιλικά με οικειότητα.

Κάποια έλπιδα ξαναγύρισε στην καρδιά
της Μαργαρίτας.

Κι' ο Ζάν ακόμη, που ποθούσε να κερ-
δίση την καρδιά του παιδιού εκείνου που τ'
άγαπούσε σαν δικό του, ξεγελάστηκε απ'
την προσποίησί του.

Θυμάσαι, Μαργαρίτα, τί σουλεγα,
όταν άπαντούσα στους φόβους σου; Έλεγε
στη γυναίκα του. Νά που επαλήθευσαν τὰ
λόγια μου κι' έσπασε πια ο πάγος!

1'.
Όστόσο, ο Ζεράρ δεν έχανε τον καιρό
του.

Στην αρχή, θέλησε να συναρμολογήσει
όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας εκείνης,
διαβάζοντας με προσοχή τις φάσεις των
άνακρίσεων και της δίκης.

Ένας άνθρωπος φερνόταν άνακατεμένος
σ' όλη αυτή την υπόθεση: ένας υπάλληλος
του οικου Μπωπρεώλ, που, ως την τελευ-
ταία στιγμή, είχε μείνει πιστός στον πα-
τέρα του και στη μητέρα του. Ήταν έ-
νας από τους ανθρώπους εκείνους, που η
απόλυτη χρηστότητά τους, δεν έπιτρέπει την
παραμικρή ύποψία: ο Κολλιβέ.

Αυτός θα μπορούσε να του φανή χρήσι-
μος. Έπρεπε, λοιπόν, να τον βρη, να τον
ρωτήσει, να ζητήσει τις συμβουλές του, να
τον κάμη να συμμερισθή την πεποίθησί
του.

Ήταν ένας τύπος ψυχρός κι' έπιφυλα-
κτικός. Ο Ζεράρ τον είχε γνωρίσει άλλοτε
καλά, στα γραφεία του πατέρα του, και
δεν είχε ξεχάσει ποτέ το χλωμό εκείνο κι'
αχάριστο πρόσωπο που δεν χαμογελούσε
ποτέ. Ένοιωθε, έξ' άλλου, πως, μέσα στην
έξωφι, στην τρικυμία των παθών του, θα
χρειάζοτανε νάχη κοντά του ένα σύμβουλο
φρόνιμο και λογικό, για να τον άναχαίτη.

Μά τί είχε γίνει, άρα γε, ο Κολλιβέ;
Είχε φύγει απ' την επιχείρησι, λίγο με-
τά το φόνου του Μπωπρεώλ. Μα δεν δυσκο-
λεύθηκε ο Ζεράρ να βρη τη διεύθυνσί του:

Βουλευδάρτο ντε Κουρσέλ, αριθμός 121.
Έπρεξε άμέσως εκεί κι' έμαθε, ότι ο
Κολλιβέ είχε άφίσει το σπίτι εκείνο πρό-
δυό ετών περίπου. Δεν είχε πη που έπρό-
κειτο να κατοικήση. Ή θυρωρός του σπι-
τιού πίστευε ώστόσο πως θαχε άποτραβη-
χτή σε κάποια έξοχη. Είχε σχηματίσει σύ-
τη την ιδέα, γιατί ο Κολλιβέ της είχε πη,
φεύγοντας:

— Σκοπεύω να ταξιδέψω. Δεν θαχω μό-
νιμη διαμονή. Δεν ξέρω, λοιπόν, να σας
πώ που να μού στέλνετε τὰ γράμματα που
μπορεί νάρθούν εδώ για μένα...

Θέλετε να μού κάνετε μια χάρι; Νά τὰ
κρατάτε και να τὰ φυλάτε σ' ένα συρτάρι.
Κι' όταν εγώ θα περνάω απ' το Παρίσι,
μια-δυό φορές το χρόνο, θάρχωμαι να τὰ
παίρνω. Φυσικά, θα σας δίνω κάτι για τον
κόπο σας. Δέχεσθε λοιπόν;

Πολύ ευχαρίστως. Δεν πρόκειται να
με κουράση, αυτό...
Κι' έγινε πραγματικά όπως έπιθυμούσε
ο Κολλιβέ.

Κάθε τόσο, σ' άκάνονιστα χρονικά δια-
στήματα, περνούσε απ' τη θυρωρή κι' έ-
παιρνε τὰ ελάχιστα γράμματα που είχαν
φτάσει στο μεταξύ.

Στην αρχή, μάλιστα, η θυρωρή τούλεγε
στ' άστειά:

— Σας κυνηγάει, λοιπόν, η άστυνομία;
Μήπως είσαστε άναρχικός;... Χά, χά!

Αυτό έβαναι, μπάρμπα Κολλιβέ!...
Ο Ζεράρ έμαθε όλες αυτές τις λεπτο-
μέρειες. Δεν ήταν αδύνατο, λοιπόν, να έ-

πικοινωνήση με τον Κολλιβέ. Θα του έ-
φηνε ένα γράμμα και θα του ζητούσε ραν-
τεδού.

Ένας μόνο φόβος ύπήρχε: να λάβη αυ-
τό το γράμμα ύστερ από μήνες, δηλαδή
πολύ άργα πια για να βάλη σ' έφαρμυγή
τὰ σχέδιά του ο Ζεράρ.

Πόσος καιρός είναι που είδατε τον
Κολλιβέ; ρώτησε τη θυρωρή.

— Τέσσερες μήνες, άπάνω-κάτω...
— Άργει συνήθως τόσο πολύ νάρθη;

— Ποτέ άλλοτε δεν είχε κάνει τόσο
καιρό! Πρέπει να ναι άρρωστος... ή να πιά-
σανε. Μα ίσως και να μην ενδιαφέρεται πια
να ξαναβρη, γιατί είν' ένας χρόνος τώρα
που δεν έλαβα κανένα γράμμα γι' αυτόν...

Ο Ζεράρ έπρεπε να κάνει ύπομονή, θέ-
λοντας και μη. Έστειλε ένα γράμμα για
τον Κολλιβέ, στο σπίτι του βουλευδάρτου
ντε Κουρσέλ, και περίμενε άπάντησι.

Ευτυχώς, δεν χρειάστηκε να περιμείνη
πολύ: Τρεις μέρες άργότερα, ο Κολλιβέ έ-
καμε την εμφάνισί του στο καμαράκι της
θυρωρή, πιά αδύνατος και πιά χλωμός από
κάθε άλλη φορά, με το άπαραίτητο μπα-
στουνι του στο χέρι.

— Υπάρχει τίποτα για μένα; ρώτησε.
— Ναι, ένα γράμμα. Έφτασε πριν από
τρείς μέρες.

Ο Κολλιβέ το πήρε κι' έφυγε. Όταν
βρέθηκε στο δρόμο, τ' άνοιξε και το διά-
βασε:

«Κύριε. Δεν ξέρω που και πότε θα λά-
βετε αυτό το γράμμα μου. Ήν όμως έχετε
διατηρήσει κάποια καλή άνάμνησι απ' το
όνομα που φέρω, γράψτε μου και όρίστε
μου ένα ραντεβού, οποιαδήποτε ημέρα και
ώρα θέλετε».

Ο Ζεράρ είχε ύπογράψει το γράμμα-
κι' είχε σημειώσει από κάτω την καινούρ-
για του διεύθυνσι, στο βουλευδάρτο Μα-
λέρμπ.

Ο Κολλιβέ, σταματημένος στο πεζο-
δρόμιο, ξαναδιάβασε τις δυό πρώτες φρά-
σεις και επανέλαβε ύστερα με δυνατή
φωνή:

— Άν έχετε διατηρήσει κάποια καλή
άνάμνησι απ' το όνομα που φέρω...
Το ψυχρό πρόσωπό του ζωήρενε ξαφνι-
κά. Μια τρομερή σύσπαισι αλλοίωσε τὰ α-
λύγιστα, παγωμένα χαρακτηριστικά του.

Ένας μάγκας, που περνούσε δίπλα του,
είδε την έκφρασί του αυτή και μονολό-
γησε:

— Κάτι μούτρα που σου τάχει, ο γέ-
ρος! Σίγουρα, έμαθε πως τον άπατάει η
γυναίκα του!

Ο Κολλιβέ άκουσε τὰ λόγια αυτά και
χλώμιασε ακόμα περισσότερο...

Ή πρώτη σκέψι του ήταν να μη δώση
καμιά άπάντησι στο Ζεράρ. Δεν είχε πια
τίποτε το κοινό με τους Μπωπρεώλ. Τί τον
θέλανε λοιπόν;...

Μά ύστερα μουρμούρισε:
— Ποιός ξέρει... ίσως να ναι συμφέρον
μου ν' άπαντήσω!

Αφού διάσσε λίγο ακόμη, μπήκε σ' έ-
να καφεείο κι' έγραψε στο Ζεράρ, λέγον-
τάς του πως θα πήγαινε τ' άλλο πρωί να
τον βρη στο σπίτι του.

Ο νέος τον περίμενε με πυρετώδη άνυ-
πομονή. Όταν τον είδε να μπαίνει, εύ-
κίνητος, αλύγιστος όπως συνήθως, αλλά
πιά πολύ κουρασμένος από άλλοτε και σχε-
δόν τελείως φαλακρός, τον χαιρέτησε και
του είπε:

— Φοδόμουν πως δεν θα σας ξανάδλεπα
πια, κ. Κολλιβέ.

Εκείνος ψευτοχαμογέλασε και ρώτησ
μ' ένα κάποιο φόβο:

— Με χρειάζεσθε λοιπόν, κύριε;
— Ίσως. Μα καθήστε λοιπόν!...

Ο Κολλιβέ υπάκουσε. Όταν ήταν και
θιστός, το πηγούνι του έφτανε σχεδόν στα
γόνατά του. Τόσο δυσανάλογα μακριά κι'
αδύνατα πόδια είχε...

— Είμαι στη διάθεσί σας, κύριε, είπε.
— Πρώτα θα σας ζητήσω το λόγο της
τιμής σας πως δεν θα πήτε σε κανένα λέξι
απ' όσα θα άκούσετε.

— Είναι λοιπόν τόσο σοβαρά πρά-
γματα;

— Θα το κρίνετε μόνος σας, ύστερα.
— Σας δίνω το λόγο μου. Γιατί είμαι
βέβαιος πως δεν θα μού ζητήσετε τίποτε
που ναόχεται σ' αντίθεσι με το έντιμο πα-
ρελθόν μου και το χαρακτήρα μου...

— Πιστεύετε λοιπόν πως είμαι ικανός
να σας προτείνω μια άτιμία;...

— Όχι, δεν έννοούσα αυτό. Άλλ' οι
νέοι είναι κάποτε τόσο άσυνλόγιστοι, τολ-
μηροί, ριψοκίνδυνοι...

— Χαίρω πολύ που σας άκούω να μιλάτε
έτσι, κ. Κολλιβέ. Γιατί χρειάζομαι άκρι-
βώς την πείρα σας και την ψυχραιμία σας
για να φυλαχτώ απ' αυτή την τόλη και
την άπερίσκεψία που άναφέρατε...

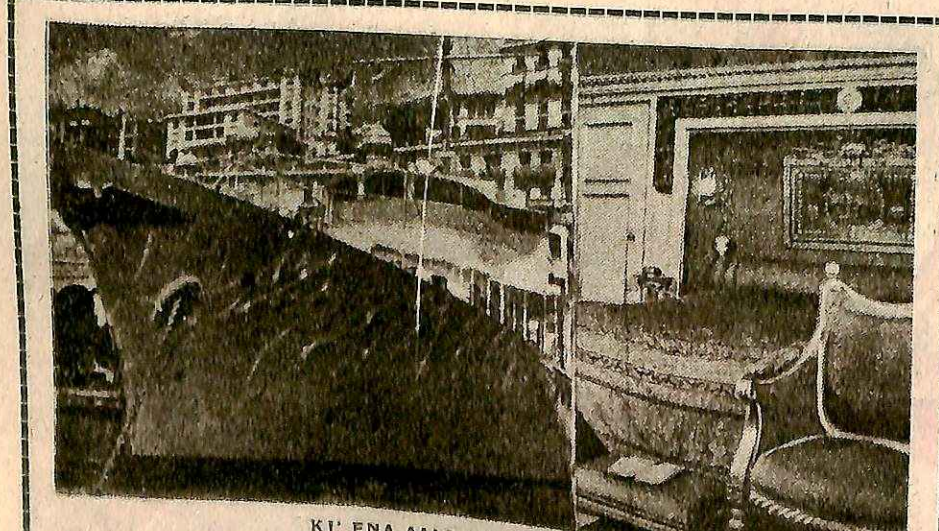
Ο Ζεράρ έμεινε σιωπηλός για λίγο.
«Που θέλει να καταλήξει;» είπε με το νου
του.

Και πρόσθεσε ύστερα, με δυνατή φωνή:

— Θάχετε την καλωσύνη να εξηγηθήτε,
κ. Ζεράρ;

— Ποιά γνώμη έχετε, κ. Κολλιβέ, για
την καταδίκη του Ύντεκέρ;

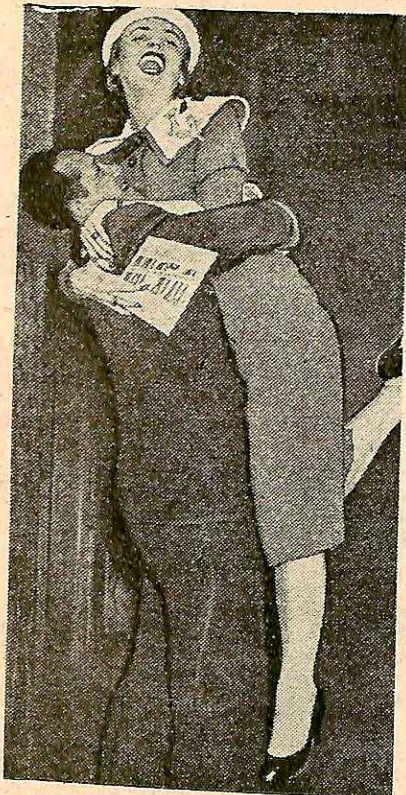
Ο Κολλιβέ δεν περίμενε καθόλου αυτή
την ερώτησι.

ΚΙ' ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΠΛΩΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟ
Μετά τον συμπατριώτη μας Άνωση, ο κάτοχος του μεγαλύτερου και πολυτελέστερου γιότ
είναι ο βασιλικός Χιλιανός έφοπλιστής Άρτορ Λοπέζ. Το «Κασιότα IV», όπως όνο-
μάζεται το πλωτό αυτό παλάτι βροσκειται σήμερα κι' αυτό στο Μόντε Κάρλο, ο δέ κάτοχός
του συναγωνίζεται τον Άνωση στη μεγαλοπρέπεια των δεξιώσεων που διοργανώνει. Άν-
τίθετα όμως μ' εκείνον άφνειε ελεύθερα τους φωτογράφους να φωτογραφίσουν το έσωτερικό
του. Δεξιά στη φωτογραφία μας το όπνοδομείο της κυρίας Λοπέζ πάνω στο «Κασιότα».
Όλα τὰ έπιπλά του άνήκουν κάποτε στη Μαρία - Άντουανέττα.

ΔΗΜΟΦΙΛΕΙΣ... ΤΡΙΔΥΜΕΣ
Οι τριδυμες άδελφές Έσλινγκερ, που συμπλήρωσαν πρό ήμερών τὰ 19 χρόνια τους εργά-
ζονται και οι τρεις στο ίδιο τμήμα ενός μεγάλου βιβλιοχορτοπωλείου του Μονάχου, το
όποιο άπο την εποχή που τις προσέλαβε ως πωλήτριες, κάνει χρυσές δουλειές. Όταν οι
άδελφές Έσλινγκερ πηγαίνουν το μεσημέρι με τὰ ποδήλατά τους, στο σπίτι τους, οι άστυ
φυλάκες της τροχίας σταματούν την κίνησι για να τους δώσουν προτεραιότητα. Είναι κι
αυτό μια άποδειξι του πόσο είναι άγαπητές σ' όλο το Μονάχο.

Η Σύλβια αναγγέλλει στον Θάντ ότι έγιναν Άμερικανοί πολίτες.

ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΥΣ!..

Το ρομάντσο δύο Πολωνών προσφύγων

Τώρα τελευταία συνθησάμε να έχουμε και να διαβάσουμε τις πιο περίεργες γαμήλιες τελετές. Τα πιο άπιθανα μέρη, αντικαθίστανται το περιβάλλον της εκκλησίας ή του Δημαρχείου, όπου γίνονται πολλοί γάμοι στις ξένες χώρες.

Πολλοί προτιμούν το γάμο μέσα σε αεροπλάνο. Τα περισσότερα αυτά είναι αρκετά συχνά και σε πολλές περιπτώσεις οι υποψήφιοι ήταν τόσο βιαστικοί, ώστε ο πιλότος του αεροπλάνου αντικατέστησε τον πατέρα στην τέλεση του γάμου — ό,τι δηλαδή γίνεται με τους πλοίαρχους στη διάρκεια ταξιδιού.

Δύο έρωτευμένοι, φανατικοί χιονοδρόμοι και ορειβάτες, έκαναν προ καιρού τους γάμους τους στην κορυφή ενός ψηλού και χιονισμένου βουνού, ενώ γύρω τους έμαίνετο μία τρομερή χιονοθύελλα. Ο παπάς, ο κουμπάρος και οι προσκεκλημένοι ήταν και κείνοι χιονοδρόμοι και δέχθηκαν να συμμετάσχουν στην πρωτότυπη αυτή γαμήλια τελετή.

Στο γυρισμό όμως, ο γαμπρός, πρωταθλητής του σκι, αναγκάστηκε να μεταφέρει στα χέρια τη νύφη, γιατί είχε ξεπαγώσει από το κρύο.

Ένας θηριοδασκτής πάλι, παντρεύτηκε μέσα στο κλουβί των αγαπημένων του λιονταριών.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

Πρόσφατες πληροφορίες από την χώρα της παραξενιάς, έξω άλλου — την Αμερική — μας πληροφορούν για τον ιδιόρρυθμο και γραφικό γάμο δυο γυναικών μέσα στο στρατόπεδό τους. Τόσο οι μελλόνυμφοι, όσο και ο παπάς, ο κουμπάρος, οι παρόντες, οι προσκεκλημένοι και τα παιδάκια, που κρατούσαν την υποβελτική ούρα του νυφικού, ήταν έντελως γυμνοί.

Πρωτότυπος και αμερικανικός ήταν και ο γάμος δυο νεαρών Πολωνών προσφύγων, που έγινε μέσα στα στούντιο ενός μεγάλου ραδιοφωνικού συγκροτήματος των Ήνωμένων Πολιτειών.

Η γαμήλια τελετή μεταδόθηκε από την αρχή ως το τέλος με τα ερτζιανά κύματα και υπολογίσθηκε ότι δέκα εκατομμύρια Άμερικανών παρακολούθησαν ακουστικά το γάμο.

Οι δυο νέοι ήταν ο Θάντ Ντανιέλσκι και η Σύλβια, που γεννήθηκαν και ζούσαν από μικροί στη Βαρσοβία. Μετά τον πόλεμο όμως, δραπέτευσαν χωριστά από την πατρίδα τους και κατέφυγαν στη Γερμανία.

Το 1946 συναντήθηκαν σ' ένα στρατόπεδο Πολωνών προσφύγων, όπου και οι δύο έπαιρναν μέρος σε θεατρικές παραστάσεις. Από την πρώτη στιγμή αγαπήθηκαν και αποφασισαν να ενώσουν τις τύχες τους.

Εξέκριναν για την Αγγλία και ήταν από τους 30 τυχερούς — ανάμεσα σε χίλιους υποψήφιους — που κέρδισαν υποτροφίες για την Βασιλική Ακαδημία Δραματικών Τεχνών. Είχαν αποφασίσει να παντρευθούν, αλλά ανέβαλαν το γάμο μέχρις ότου συμπληρώσουν τις σπουδές τους — ο Θάντ για σκηνοθέτης και η Σύλβια για ηθοποιός.

Από την Αγγλία, πήγαν στην Αμερική για να αποτελειώσουν τις σπουδές τους και να δημιουργήσουν μία νέα ζωή. Έκει τους παρουσιάσθηκε και η μεγάλη ευκαιρία.

Ένας ραδιοφωνικός σταθμός ζητούσε ένα ζευγάρι που θα δεχόταν να κάνει τον πραγματικό του γάμο μέσα στα ραδιοφωνικά στούντιό του. Με την ευκαιρία αυτή, όπως γίνεται σε όλες σχεδόν τις αμερικανικές εκπομπές, μία εταιρεία θα διαφήμιζε τα προϊόντα της.

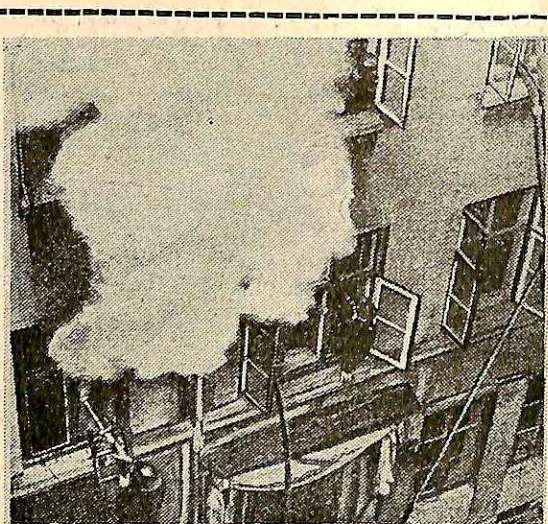
Ο Θάντ και η Σύλβια δέχθηκαν την πρόταση, παρ' όλο που δεν είχαν δεκάρα στην τσέπη τους. Γι' αυτό όμως φρόντισε ο σκηνοθέτης της εκπομπής, που πλήρωσε και τα έξοδα για το ταξίδι του μέλιτος. Έκτος απ' αυτό οι δυο νέοι πήραν τόσα πολλά δώρα μετά το ραδιοφωνικό γάμο τους, ώστε δεν χρειάστηκε να αγοράσουν σχεδόν τίποτα για να ανοίξουν το καινούργιο σπίτι τους.

Από εκεί και πέρα η τύχη τους έδειξε τι μπορεί να κάνει όταν αποφασίσει να ευνοήσει τους ανθρώπους. Και οι δυο πήραν δίπλωμα ανώτερων σπουδών από αμερικανικά πανεπιστήμια. Ο Θάντ έγινε ένας καλός σκηνοθέτης του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης και η Σύλβια μία καλή ηθοποιός του θεάτρου, χωρίς στη δημοτικότητα που είχαν αποκτήσει μετά το ραδιοφωνικό γάμο τους.

Σήμερα, η Σύλβια δέχεται τόσες πολλές προτάσεις από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, ώστε δεν μπορεί να τα βγάλει εύκολα πέρα.

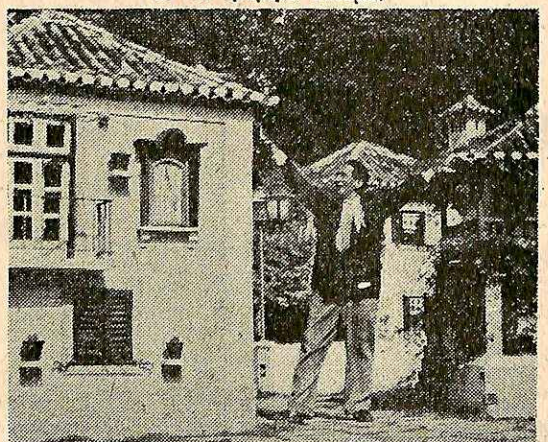
Ένα διαμέρισμα στην άριστο-κρατική Λεωφόρο του Πάρκου και ένας καλός λογαριασμός στην Τσάπεκ, συμπληρώνουν την ευτυχία τους.

Χάρη στις ενέργειες ενός φίλου τους βουλευτού, τέλος, κατώρθωσαν να αποκτήσουν την αμερικανική υπηκοότητα.

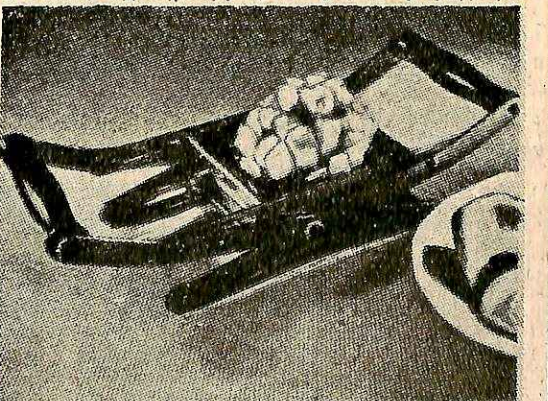
ΠΥΡΟΣ ΒΕΣΤΑΙ — ΕΜΠΡΗΣΤΑΙ

Για πρώτη φορά πυροσβεστική υπηρεσία εξετέλεσε χρέη έμπρηστο. Η πυροσβεστική υπηρεσία του Αμβούργου, προκειμένου να απασπάζει μία ολοκληρωθείσας οικοικίας της πόλεως από τη μάστιγα των τερμάτων, — μεγάλων πυρηνικών — που κατά δεκάδες εκατομμυρίων είχαν κατακλύσει δυο ολόκληρες πολυκατοικίες, έβαλε φωτιά σ' αυτές και τις έκαψε. Οι πυροσβεστές, που βλέπετε στη φωτογραφία, δεν προσπάθησαν να σώσουν τη φωτιά αλλά την υποδόνησαν στο έργο της. Τα έξοδα της καταστροφής, των δυο πολυκατοικιών τα έπληρωσε ο Δήμος του Αμβούργου, για να γλυτώσει την ύπολοιπη πόλη από τα τρομερά έντομα.

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ ΧΩΡΙΟΥ

Ένας φοιτητής της Ιατρικής στέκεται στην είσοδο του λιλιπούτειου χωριού της πανεπιστημιακής πόλεως της Κόμπεργκ της Πορτογαλίας και προσκαλεί σ' αυτό τα παιδιά. Οι μικροί Πορτογάλοι διασκεδάζουν πολύ στο χωριούδάκι αυτό με τα κομμάτια μικρά σπιτάκια του, μόλις όμως περάσουν τα δρομικά του καταλήγουν σε μία αίθουσα, όπου ενώ παίζουν, διδάσκονται συγχρόνως επάνω σε χάρτες και σ' άλλες αναπαραστάσεις ένα σωρό πράγματα σχετικά με τις πορτογαλικές αποικίες και την ιστορία της πατρίδας τους. Αυτός είναι άλλωστε και ο σκοπός της δημιουργίας του χωριού-μικρογραφίας.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Οι τηγανιτές πατάτες είναι νοστιμιάτατες, κουράζουν όμως τις νοικοκυρές με το καθαρίσμα και το κοψιμό τους. Με το νέο αυτό γερμανικό μηχανηματάκι όλη αυτή η δουλειά θα γίνεται μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο. Οι νοικοκυρές δεν θα έχουν παρά να τοποθετήσουν την πατάτα μέσα στο μηχανηματάκι κι' έπειτα να πιέσουν τους μοχλούς του, για να τη βγάλουν καθαρισμένη και κομμένη.

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ή άφηρημάδα

Περίεργα εύρηματα από τα καθαριστήρια

Οι υπάλληλοι των πλυντηρίων και των καθαριστηρίων που, από επαγγελματικό καθήκον, ψάχνουν τις τσέπες των ρούχων που προορίζονται για καθαρίσματα, βρίσκουν σ' αυτές τα πιο άπιθανα πράγματα.

Σουλιάδακια, ευραφάκια, μαραμένα λουλούδια — που προέρχονται από χέρι — ασφαλώς — παλιές έρωτικές επιτολές, αποκόμματα εφημερίδων, χρήματα, κοσμήματα, ακόμη και... ζώα, είναι από τα πιο συνηθισμένα εύρηματά τους.

Η υπάλληλος ενός καθαριστηρίου στο Λονδίνο, που έδειξε τις τσέπες ενός ανδρικού κοστούμιού, άφισε μία τρομαγμένη κραυγή και σωριάστηκε λιπόθυμη. Σε μία από τις τσέπες βρισκόταν μία μικρή, αλλά εύτυχως ακίνδυνη, σαύρα! Μία άλλη υπάλληλος πλυντηρίου έβαλε τις φωνές, όταν στην τσέπη ενός παντελονιού ανακάλυψε ένα μικρό βάτραχο.

Μόλις πριν από λίγον καιρό, ο διάσημος Έλληνας χαρτοπαίκτης του Λας Βέγκας, Νικόλαος Δανδόπουλος, άφισε εκατό χιλιάδες δολάρια στην τσέπη ενός σακακιού που έστειλε για καθαρίσμα. Εύτυχως, οι υπάλληλοι είναι υποχρεωμένοι να ψάχνουν τις τσέπες και να φυλάνουν ό,τι βρίσκουν. Έτσι, ο διάσημος για τα τεράστια κέρδη και τις χασούρες του συμπατριώτη μας, ξαναβρήκε τα χρήματά του, όταν πήγε να πάει πίσω το κοστούμι.

Πολλές φορές, όμως, η άφηρημάδα αυτή έχει δυσάρεστες συνέπειες και οδηγεί στη φυλακή και σε διαζύγιο. Ένας έμπορος από το Μπρίμιγχαμ έδωσε πρό καιρού δυο κοστούμια του για καθαρίσμα. Όταν έδειξαν τις τσέπες του, οι υπάλληλοι βρήκαν δυο άνοιχτα γράμματα, που τα φύλαξαν για να τα παραδώσουν στον πελάτη τους.

Για κακή του τύχη, όμως, δεν πήγε ο ίδιος να παραλάβει τα κοστούμια, αλλά η γυναίκα του, που, φυσικά, πήρε και τα δυο γράμματα. Όπως ήταν επόμενο, δεν είχε τη «λεπτότητα» να μην τα διαβάσει και ανακάλυψε ότι προήρχοντο από δυο φιλενάδες του συζύγου της!...

Μετά τον απαραίτητο συζυγικό καυγά, η γυναίκα υπέβαλε αίτηση διαζυγίου και κατώρθωσε να το πάρει, όταν παρουσιάσε στο δικαστήριο τις δυο ένοχοιτικές επιστολές.

Τα καθαριστήρια και τα πλυντήρια έξω άλλου είναι πηγές πληροφοριών για τους αστυνομικούς. Πολλές φορές μέχρι σήμερα, έγκληματες και κακοποιοί έπεσαν στα χέρια

της δικαιοσύνης, εξ αιτίας της «μάρκας» που μπαίνει στα ρούχα, όταν δίδονται για καθαρίσμα.

Οι αστυνομικοί του Λίδερ-πουλ σταμάτησαν μία μέρα έναν ύποπτο νεαρό, που φορούσε ένα ακριβό γκριζο σακάκι, έντελως αταίριαστο με το παρυσιαστικό του.

Στην τσέπη του σακακιού υπήρχε το σημείωμα ενός καθαριστηρίου του Μπλάκπουλ. Από την έρευνα δέ που έγινε στα βιβλία του καθαριστηρίου, απέκαλύφθη ότι το σακάκι ανήκε σε έναν κάτοικο του Μπλάκπουλ. Πριν από λίγον καιρό ο ιδιοκτήτης του σακακιού είχε καταγγείλει στην αστυνομία ότι αγνώστοι κλέφτες είχαν αρθείσει το σπίτι του και είχαν πάρει διάφορα ρούχα από τις ντουλάπες του.

Ο νεαρός ωλόγησε ότι ήταν μέλος μίας συμμορίας που είχε ληλατήσει αυτό το σπίτι και καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός έτους.

Ένα παρόμοιο σημείωμα, που βρέθηκε στις τσέπες του παλτού μίας νεκρής γυναίκας και που έδειχνε ότι το παλτό είχε δοθεί για καθαρίσμα λίγες μέρες πριν από το θάνατό της, βοήθησε στην ανακάλυψη του δολοφόνου της.

Το πτώμα είχε βρεθεί με έντελως παραμορφωμένο πρόσωπο και οι αστυνομικοί δεν μπορούσαν να ανακαλύψουν την ταυτότητά της. Για καλή τους τύχη, όμως, ο δολοφόνος — όπως απέδειχθη ήταν ο σύζυγος — είχε ξεχάσει να βγάλει από το παλτό της γυναίκας του το σημείωμα του καθαριστηρίου.

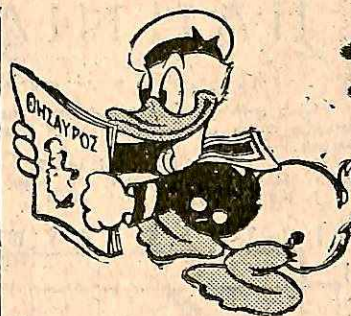
Από τα βιβλία πάλι του καθαριστηρίου, οι αστυνομικοί έμαθαν ότι το παλτό ανήκε σε κάποια κυρία Μπέννερ, από το Γιάρμουθ. Ύστερα από αυτό, ήταν εύκολο να συγκεντρωθούν τα στοιχεία και οι ύποπτες για το φόνο έπεσαν στο συζυγίο. Στο τέλος ο Μπέννερ ωλόγησε ότι εκείνος σκότωσε τη γυναίκα του, για να την κληρονομήσει.

Ένας άλλος έγκληματίας, έπεσε μόνος του στα χέρια των αστυνομικών, γιατί ξεχάσε να αδειάσει τις τσέπες του, πριν δώσει κάποιο κοστούμι για καθαρίσμα.

Εκείνον τον καιρό, η αστυνομία του Πόρτσμουθ καταζητούσε έναν έξυπνο παραχαράκτη και είχε δημοσιεύσει στις εφημερίδες την περιγραφή του. Η υπάλληλος ενός καθαριστηρίου, που αδειάζει τις τσέπες του κοστούμιού, που πριν από λίγη ώρα είχε άφισε για καθαρίσμα ένας νεαρός, βρήκε το αποκόμμα μίας εφημερίδας, με την πλήρη περιγραφή των χαρακτηριστικών του καταζητούμενου παραχαράκτη.

Η περιγραφή της εφημερίδας ταίριαζε απόλυτα με τον κάτοχο του κοστούμιού και η υπάλληλος ειδοποίησε την αστυνομία. Στο βιβλίο των πελατών, υπήρχε η διεύθυνση που είχε άφισε ο νεαρός. Από την έρευνα όμως που έγινε απέκαλύφθη ότι ο νεαρός παραχαράκτης δεν έμενε εκεί.

Λίγες μέρες αργότερα ωστόσο, όταν πήγε να παραλάβει το κοστούμι από το καθαριστήριο, ο παραχαράκτης βρέθηκε ανάμεσα σε δυο αστυνόμενους με πολιτικά, που του πέρασαν άμεσως τις χειροπέδες.

Η χήρα

Πώς νελιέται, λοιπόν καμμία φορά ο άνθρωπος!

Κι' αυτό έπειδή προσέχει την επιφάνεια και δεν εξετάζει το βάθος. Έρχεται, όμως, κάποτε η στιγμή που αντίλαμψανεται την πλάνη του και μετανοεί πικρά για την κακή ιδέα που είχε αγκυριαστεί για κάποιο συνάνθρωπο του.

Έτσι μετάνιωσα κι' εγώ όταν πέθανε ένας καλός μου γείτονας, ο κύριος Αριστέιδης Βλαχουτσόπουλος, αφήνοντας χήρα τη νεά κι όμορφη γυναίκα του. Όχι δηλαδή πως έφταιγα εγώ για το θάνατό του. Η μετάνοιά μου ωφειλότανε αποκλειστικά και μόνο στη χειριστή ιδέα που είχα μέχρι τότε για την τζωφ συζυγό του και την χήρα του, την Πολυξένη τη «φτισιδού», όπως λένε ανεβάζανε και την κατεβάσανε στη νεκρολογία, επειδή της άρεσε λιγάκι της καμμένης να φτιάχνεται και να περιποιείται τον εαυτό της.

Λέγανε μάλιστα πως ήτανε γεννικός περιποιητική γυναίκα. Κι' εκτός από τον εαυτό της, περιποιότανε και πολλούς άλλους. Εγώ βέβαια δεν είμαι κουτοπονηλής, αλλά και τα παράξενα δεν μπορώ να τα χωνέψω. Γι' αυτό σχολιάζα από το μυαλό πως η προκομμένη η Πολυξένη...—θού, Κύριε, φυλάκην τω στόματί μου.

—Ρεζιλί τον έκανε τον χριστιανό! Ξεφώνισε η κυρία Μπουναδέλη κι' έφτυνε τρεις φορές στον κόρφο της.

—Αποού δεν τον αναπαί, γιατί τον παντρεύτηκε; διαμαρτυρόταν η κυρία Σταμάτα. —Έλα, ντε! συμπλήρωνε εγώ.

Γιατί πίστωνα ότι πραγματι-

Ενθύμιον Ιστοριούλα

ρά-Σταμάτα την παραδουλεύτρα.

Και, φυσικά, δεν έλενα κανένα κακό εις βάρος της. Απλά προσπαθούσα π. χ. ν' ανακαλύψω το λόγο για τον οποίο η Πολυξένη χρειάζονταν τουλάχιστον τρία τέταρτα της ώρας για να ψωνίσει λίγο κρέας από τον χοσάπη — ένα λεβένταρο μέχρι κεί πάνω.

—Άλλοτε πάλι ζητούσα να με πληροφορήσουν από τι αρρώστεια έπασχε η Πολυξένη και ζημειοβραδίζονταν στο ιατρείο ενός νέου και νούσιμου γιάτρο.

—Από μιάν αρρώστεια που νιατρεύεται πιο δύσκολα απ' όλες τις άλλες, με κατατόπισε η κυρία Μαυροζούμη, καυχόχοντας σαρκαστικά.

—Δηλαδή, προσοιόμουν τον ανήλεος.

—Ρώτα τον φαρμακοποιό να σου πει!

Δεν χρειάζονταν, βέβαια, να μου το υποδείξει. Η θάλα από το φαρμακείο συμπεριλαμβανότανε οπωσδήποτε μέσα στο ημερήσιο πρόγραμμά μου. Κουδεντιάδα, λοιπόν, το ζήτημα και με τον φαρμακοποιό και καταλήγαμε στο μόνιμο συμπέρασμα μας:

—Βρέ, το φουκερά τον κύριο Αριστέιδη.

Εν τούτοις, ο κύριος Αριστέιδης δεν έδειχνε «φουκεράς»... Απεναντίας, φαινότανε ένας άνθρωπος πολύ ευχαρίστημένος από τη ζωή. Κι' ούτε του πέρανε ασφαλώς από το μυαλό πως η προκομμένη η Πολυξένη...—θού, Κύριε, φυλάκην τω στόματί μου.

—Ρεζιλί τον έκανε τον χριστιανό! Ξεφώνισε η κυρία Μπουναδέλη κι' έφτυνε τρεις φορές στον κόρφο της.

—Αποού δεν τον αναπαί, γιατί τον παντρεύτηκε; διαμαρτυρόταν η κυρία Σταμάτα. —Έλα, ντε! συμπλήρωνε εγώ.

Γιατί πίστωνα ότι πραγματι-

Παρεξήγησας!... (Το Β. Χριστοδούλου)

κά ή «φτιασίδου» ή Πολυξένη
δεν αισθανόταν την παραμικρή
αγάπη για το φουκαρά τον
κύριο Άριστείδη.

Πού να φανταστώ το ξαφνικό
που μας περιμένει. Η μάλλον
τα ξαφνικά. Γιατί το πρώτο
ξαφνικό ήταν ο θάνατος
του κυρίου Άριστείδη. Και το
δεύτερο ο σπαραγμός της χήρας.

Μη φανταστείτε, όμως, κανένα
από τους συνθηματικούς
σπαραγμούς χήρων και ορφανών.
Ο σπαραγμός της Πολυξένης
ήταν άλλο πράγμα. Σκιζόταν
η καρδιά σου να την βλέπεις
και να την ακούς. Κοπανιότανε,
δερνότανε, χτυπιότανε,
τραβομαλλιοτάνανε ώρες
ολόκληρες. Ύστερα έκανε ένα
μικρό διάλειμμα και ξανάπιανε
δουλειά.

—Βρέ, για κύττα πόσο την
είχα παρεξηγήσει τη δόλια!
συλλογίζομουν.

Κι' εν τω μεταξύ η Πολυξένη
το καβά της. Και, σαν να
μην έφταναν τα δαρύματα, τα
χτυπήματα και τα μαλλιοτραβήματα,
έρχισε και τις μικρο-
λιποθυμίες.

Όλοι οι «καλοί» γείτονες
παροτρύνανε αυτό το ανα-
πνευστικό δράμα. Και, χωρίς να
ανταλλάσσουν μεταξύ τους ούτε
μία λέξη, εκφράσαμε όλοι
στον ίδιο με ματίες γεμάτες
σημασία την πικρή με-
τανοιά μας για την άδικη ιδέα
που είχαμε σχηματίσει για τη
χαροκαμένη Πολυξένη.

Τέλος για να μην τα πό-
λυλογώ τον κηδέψαμε τον κύ-
ριο Άριστείδη, σφίξαμε το
χέρι της χήρας — εγώ μάλιστα
το παρσέφισα — και τραβήξα-
με στις δουλειές μας.

Άρνα το βράδυ που γυρίζα
στο σπίτι μου, πέρασα από το
σπίτι του πένθους και του σπα-
ργμού. Είδα το ένα του παρά-
θυρο φωτισμένο κι' ανοιχτό κι'
από περιέργεια — καθώς έννοι-
σμεν — σταθήκα από κάτω
μπας και πάρω το αυτί μου
καμιά ενδιαφέρουσα κουθεν-
τούλα.

Στην αρχή άκουσα λυγμούς
και αναφυλλιά. Και σε λίγο τη
φωνή της μητέρας της χή-
ρας.

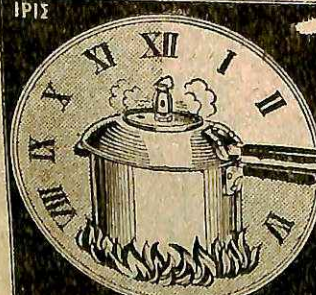
— Έλα, παιδάκι μου, της έ-
λεγε. Μην κάνεις έτσι.

— Πώς να μην κάνω, καλέ
μαμά, φώναζε με λυπητερή φωνή
η Πολυξένη. Πώς να μην
κάνω έτσι, αφού τα... μαύρα
δεν μου πάνε καθόλου!

Αξιωμακάριστε κύριε Άρι-
στείδη! Μεγάλο κακό έκανες
στην Πολυξένη σου...

Γ. ΓΙΑΝ.

ΙΡΙΣ

ΣΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΕΤΟΙΜΟ ΓΑΓΓΙΟ
ΚΑΛΟΜΑΓΕΙΡΕΜΕΝΟ!

"SILVER"

Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

ΓΡ. Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΕΡΜΟΥ 161 - ΤΗΛ. 53.310

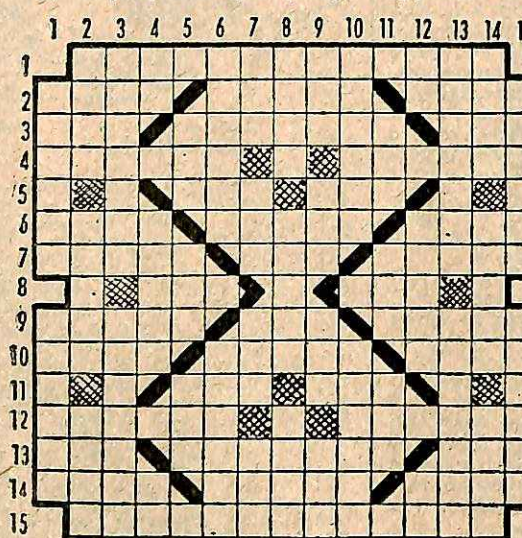
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρολέξο με παροιμίες

Όκτω από τις λέξεις που συμπληρώνουν το σταυρολέξο αυτό σχηματίζουν μια σφήτη ελληνική παροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Η τελευταία λέξη της παροιμίας.
- 2) Κτητική αντωνυμία (ουδ.). Έργαλειο του

- Χτίστη. — Η τετάρτη λέξη της παροιμίας.
- 3) Αρχικά που τρέμουν οι στρατιώτες μας. — Εκκλησιαστική ποιη.
 - 4) Πρωτεύουσα της βορειοαμερικανικής πολιτείας Τένεση. — Άγαπά τις ήδονες.
 - 5) Δικό μου (γαλλ.). — Άγγλικό ανδρικό όνομα.
 - 6) Ακρωτήριο της Πελοποννήσου. — Κοιλώμα στον τοίχο που προορίζεται για την τοποθέτηση αγγυμάτων. — Πρωτεύουσα της δημοκρατίας του Ασημεριού.
 - 7) Βουνό της Θεσσαλίας (γεν.). — Όχυρη πόλις της Β. Α. Γαλλίας. — Χρηματικό σύνολο.
 - 8) Χρονικό επίρρημα (δημοτ.). — Ρότζερς: κάου-μπόυ του κινηματογράφου.
 - 9) Σκεπάζει το πάτωμα. — Πρόθεσις. — Του αφιρώνουμε μέγα μέρος της ζωής μας.
 - 10) Σύνολον ατόμων. — Κάθε άλλο παρά α-νετα. — Άλογα (δημ.).
 - 11) Πρόθεσις. — Μπες' ενός εξαιρουμένου.
 - 12) — θά πη γυναικά: λέει ένα καινούργιο τραγουδάκι. — θρασύ και αυθάδες.
 - 13) Στη ζουγκλα ακούεται εις διπλούν. — Σημείον του όριζόντος. — Βουνό της Κρήτης.
 - 14) Άλφονς... Γάλλος συγγραφέας. — Άνα-ποση. — Έχει μεγάλη ύπομονη.
 - 15) Άνωτατος αξιωματικός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Η δεύτερη λέξη της παροιμίας. — Καρπός της εποχής.
- 2) Άπαραίτητη στην κατασκευή δρόμων. — Τό σύνολο των Μωαμεθανικών χωρών. — Τουρκικό σπαθί.
- 3) Κάθε ένας χωριστά. — Ο-ρος της Αμερικής με περίφημο αστεροσκοπείο.
- 4) Η πρώτη λέξη της παροιμίας. — Δασώδης κοίλας (γεν. — άρχ.). — Αρχικά ιδρυτού θρησκείας.
- 5) Ήρωας του Κίπλινγκ. — Η Φλαβιούπολις των Βυζαντινών. — Στη χώρα αυτή βρισκόταν, το χρυσόμαλλο δέντρο.
- 6) Άιος. — Έξωτικό φρούτο.
- 7) ... Χέφλιν: σπάρ του Χόλ-λουντ. — Ο... : γνωστός θεατρικός συγγραφέας. — Το μικρό όνομα νοήσης της όθονης. — Πρό-θεσις μπροστά σε φωνήεν.
- 8) Ολόκληρος. — Η έκρη λέ-
ξης της παροιμίας. — Αφθονούν
στο Χόλλυγουντ.
- 9) Μισή λανάρα. — Η πέμπτη
λέξη της παροιμίας. — Η έβδομη
λέξη της παροιμίας. — Διπλάσι-
ζετα στο ξεπούλημα.
- 10) Άραιμη των πλοίων. — Η
Άφροδίτη των Άράβων.
- 11) Πλούσιος... μπάμπας. — Η
τρίτη λέξη της παροιμίας. — Άνεστραμμένο φω-
νίον.
- 12) Συμπλεκτικός σύνδεσμος (άρχ.). — Μία από
τις πολλές που υπάρχουν στα χαρτιά. — 73.
- 13) Άπέραντος. — Παίγνιδο, αλλά και τίτλος
γαλλικού τραγουδιού.
- 14) Όσιο. — Μέρη. — Άωρίς έδάφους.

13) Πόλις της Ρουμανίας. — Εύφνης άνθρωπος (μεταφ.). Δ.

Σωστό — Λάθος

- Άπό τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που
συνδυάζουν καθεμία από τις κατωτέρω φράσεις, δι-
αγράφτε εκείνη που δεν ταιριάζει.
- 1) Οι γάτες βλέπουν μέσα στο άπόλυτο σκο-
τάδι. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 2) Ο συνθέτης του μελοδράματος «Γουλιέλμος
Τέλλος» είναι ο Βάγκνερ. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 3) Ο Σουανό ντε Μπερζεράκ δεν είναι φαντα-
στικό πρόσωπο, αλλά υπήρξε στην πραγματικότητα.
ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 4) Τα πουλιά βλέπουν καλύτερα από τους άν-
θρώπους. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 5) Η καλύτερη δημοκρατία είναι σήμερα η
Άργεντινή. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 6) Ο Τσιανός ήταν ένας περίφημος Ιταλός η-
θοποιός. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 7) Τα λατινικά είναι γλώσσα άρχαιότερα από
τά ελληνικά. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 8) Τα σύνορα που χωρίζουν τον Καναδά και τις
Ηνωμένες Πολιτείες είναι τα μακρύτερα του κό-
σμου. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 9) Η ήπειρος που έχει τους περισσότερους κα-
τοίκους είναι η Ασία. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 10) Το δέρμα της φάλανας φτάνει συχνά σε
πάχος τους 50 πόντους. ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Συλλαβόγριφος

Δι' έμού οι καλλιτέχνες
ήμπορούν ν' αναδειχθούν
κι' οι σοφοί μ' έχουν ανάγκη
επειδή θά δοξασθούν.
Μ' όλον τούτο μη νομίζεις
πως δύσκολος θά με λύσης.
Δύο σύμφων' άρκει μόνον
τεχνικά να συγκολλησης.

Μεταμορφώσεις

- 1) Η ΠΑΡΟΣ, με 5 μεταμορφώσεις να γίνει
ΔΗΛΟΣ.
 - 2) Η ΠΥΡΑ με 8 μεταμορφώσεις να γίνει ΦΩΣ.
 - 3) Το ΜΕΡΟΣ με 4 μεταμορφώσεις να γίνει
ΟΛΟΝ.
- Θ' αλλάξετε, θά προσθέτετε ή θά αφαιρέτε από
ένα γράμμα κάθε φορά.

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

Ένω ή Φιρή και ή Δήμητρα παίζουν στον κήπο
άκουε έξαφνα την Αλικία, την αδελφή τους, να
τους φωνάζει κατατρομαγμένη:

— Φιρή, Δήμητρα, φύγετε γρήγορα!
— Τι είναι; Τι συμβαίνει;
— Μά τον κουφό μου κάνετε τώρα;

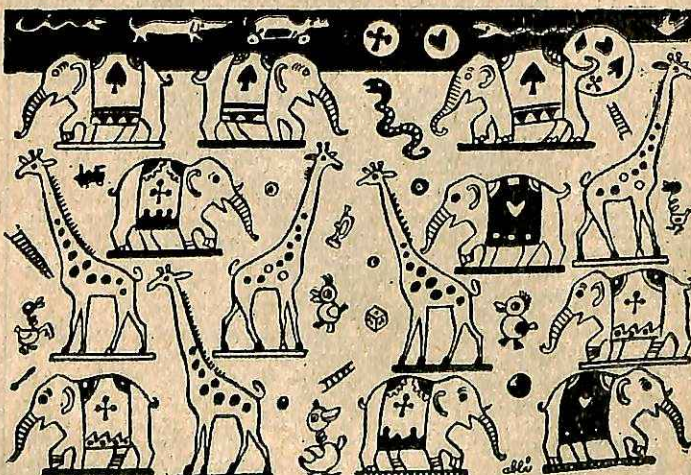
Επιγραφή

Γ Ρ Σ Ω Λ Ι Ο
Λ Δ Δ Σ Ι Ο Ε
Σ Ν Μ Κ Α Ι Α
Λ Π Ε Δ Κ Α Η
Ζητείται ή άνγκωνσις της επιγραφής αυτής.

Τονόγριφος

Είμαι κοινό επίθετο
κι' έχω πολλήν άεία
με άλλον τόνο ποταμός
εις την Μακεδονία

Δύο όμοια ζώα

Άπό τα ζώα αυτά που άνήκουν σ' ένα μεγάλο
είδος, δυο μόνο είναι τελείως όμοια και δεν
διαφέρουν ούτε στην παραμικρή λεπτομέρεια.
Μπορείτε να τα βρείτε μέσα σ' ένα λεπτό της α-
ράς; Άν το κατορθώσετε, θά σας αξίζουν συγχα-
ρητήρια για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡ

Η πόρτα άνοιξε άπότομα κι' οι δυο άντρες βρέθηκαν αντιμέτω-
ποι. Έμειναν βουβοί για λίγο. Ύστερα μίλησε εκείνος που
καθόταν κοντά στο τζάκι.

— Τί έκπληξι, Κάρλ Χέρν! Είπε στόν έπισκέπτη, κυττάζοντάς
τον στα μάτια.
— Δεν με περιμένατε, βέβαια, Μπόμπ Βένλεϋ, άπάντησε εκείνος
σαρκαστικά.

Άκουμπουσε την πλάτη του στην πόρτα κι' είχε το δεξί του
χέρι χωμένο στην τσέπη του σακκακιού του. Η φυσιογνωμία του
ήταν άγρια κι' άποφασιστική.

— Καθόστε λοιπόν... του είπε ο αστυνομικός. Μά σας είδοπαρώ
πως δεν μπορώ να σας διαθέσω περισσότερα από δέκα λεπτά. Έ-
χω δουλειά ύστερα.

— Μου φτάνουν τόσα! δήλωσε
ο γκάνγκστερ, πηγαίνοντας κοντά
του. Όστε λοιπόν φιλοδοξείτε να
γίνετε ο έξαιουότερος άνθρωπος
του Σικάγου!

Ο Βένλεϋ έκαμε μία χειρονο-
μία άδιαφορίας.

— Ά, δεν σας ενδιαφέρουν τα
λόγια μου; πρόσθεσε ο άλλος.
Προσέξετε!... Ήρθε να σας συ-
στήσω να πάψετε άμέσως ν' ανα-
κατεύεστε με την άπαγωγή του
μικρού Μόργκαν... Έκείνη ή κορ-
δέλλα που βρήκατε στο Λίνκολν
Πάρκ, είναι μία ένδειξη που ένο-
χοποιεί... κάποιους φίλους μου!

Θάπρεπε να σας σκοτώσω, μά
μου είσατε συμπαθητικός. Έ-
χω λοιπόν τη διάθεσι να τα ξε-
χάσω όλα, αν καθήστε στο έξής
στ' αύα σας.

Ο Μπόμπ άναψε ένα τσιγάρο.
Ύστερα ρώτησε άδιαφορά:

— Κι' αν έπιμείνω να έξακο-
λουθήσω;

— Τότε θάχετε να λογαρια-
στήτε μαζί μου!... Μά ως μη μα-
λώνουμε. Έγώ ήρθα για να συ-
νενηνοθούμε. Μπορείτε να βρήτε
έκατό άλλες ευκαιρίες για ν' ανα-
δειχθήτε. Γιατί να μπλεχτήτε σ' αυτή την άσχημη ί-
στορία!

Έβγαλε ένα μάτσο χαρτονομίσματα και τάρριξε πά-
νω στα γόνατα του αστυνομικού. Εκείνος χλώμιασε άπ' το
θυμό του, αλλά συγκρατήθηκε.

— Φύγετε, είπε ψυχρά. Δεν έχω τίποτ' άλλο να σας πω.
Ο Χέρν άζωσε τα φρύδια του.

— Είσατε πολύ βιαστικός στις άποφάσεις σας, είπε. Θά σας
άφίσω να σκεφθήτε λίγο... Μην ξεχνάτε ώστόσο πως παίξετε τη
ζωή ενός άβώου παιδιού!

Ο Μπόμπ τον κύτταξε κατάματα και πρόφερε:

— Άν πειράξετε έστω και μία τρίχα των μαλλιών του, θά σας
ξεκάνουμε όλους, σαν παληόσκυλα!

Ο Χέρν τον κύτταξε άπειλητικά. Πήρε ύστερα πίσω τα χαρτο-
νομίσματα και είπε:

— Τί τρόπους που έχετε! Δεν είσατε, βλέπω, γεννημένος για
έπιχειρηματίας... Άν θέλετε περισσότερα λεφτά, μπορούμε να συ-
νενηνοθούμε... Σας δίνω τριών ήμερών προθεσμία, για να σκεφθή-
τε λογικά και να μου άπαντήσετε. Ύστερα... δεν έγγυώμαι πιά
για το τομάρι σας!

Με μία άπότομη κίνηση, ο αστυνομικός πέταξε το τραπέζι πάνω
στο γκάνγκστερ. Μά εκείνος ήταν προετοιμασμένος για κάθε άσχη-
μη έκπληξη. Πήδησε άμέσως στο πλάι και πυροβόλησε, άλλ' ή
σφαίρα του άστόχησε.

Ο Μπόμπ χύμηξε πάνω του και του άρπαξε το χέρι, που είχε
βγάλει το ρεβόλβερ άπ' την τσέπη του.

Μία άγρια πάλη άρχισε άνάμεσα τους. Δεν άκούγόταν τώρα τί-
ποτ' άλλο άπ' τις λαχανιασμένες άνάσες τους...

Κυλιστήκαν κι' οι δυο χάμα, έξακολουθώντας να παλεύουν. Έ-
πεσε ξαφνικά και δεύτερος πυροβολισμός. Τα δάχτυλα ποσφιγ-
γαν το χέρι του Χέρν, χαλαρώθηκαν. Ένα ρυάκι αίμα βγήκε άπ' το
μάνικι του αστυνομικού κι' έστάξε στο πάτωμα.

Ο Χέρν πήδησε όρθιος, κατακουρασμένος άπ' την πάλη. Σημά-
δεψε με το όπλο του τον άκίνητο Μπόμπ. Μά ύστερα μετανόωσε,
γιατί είχε σκεφθή πως ένας τρίτος πυροβολισμός θά μπορούσε ν'
άναστατώσει όλη την πολυκατοικία — αν δεν είχε γίνει ήδη αυτό με
τους δυο πρώτους.

Η ίδια σκέψη τον σταμάτησε στο κατώφλι του διαμερίσματος.
Ίσως νάχαν άκούσει οι γείτονες και ν' ανέβαιναν τώρα τις σκά-
λες... Μπορούσε να τον άποκλείσουν σε κανένα κεφαλόσκαλο...

Άφουγκράστηκε και του φάνηκε πως άκουσε βήματα που άνέ-
βαιναν. Κύτταξε τότε γύρω του, άναζητώντας άλλο δρόμο για να
ξεφύγει. Είθε τη μικρή πόρτα της έξωτερικής σιδερένιας σκάλας,
που υπάρχει σ' όλα τα μεγάλα άμερικανικά κτίρια για την περί-
πτωση πυρκαγιάς. Και προχώρησε γρήγορα προς τα εκεί, κυττά-

ζοντας συνεχώς το Βένλεϋ, που άρχισε να συνέχεται και να κου-
νιέται.

Με το ρεβόλβερ στραμένο πάντα καταπάνω του, του είπε άγρια:

— Ήθελες να με ξεκάνεις, έ; Χρόστα χαρι στους γείτονες, αν
δεν σου φυτεύω άλλη μία σφαίρα! Μά, αν γλυτώσης αυτή τη φορά
το τομάρι σου, κύτταξε να το φυλάξεις για μένα!

Συγχρόνως, με τ' άριστερό του χέρι πίσω άπ' την πλάτη του,
προσπάθησε ν' άνοίξη, την πόρτα. Όταν το κατώρθωσε, πήδησε
έξω και χάθηκε στο σκοτάδι.

Έπειτ' από μερικές στιγμές, άκούστηκε από μακριά ένα σπα-
ραχτικό ούρλιασμα... κι' ύστερα τίποτα πιά.

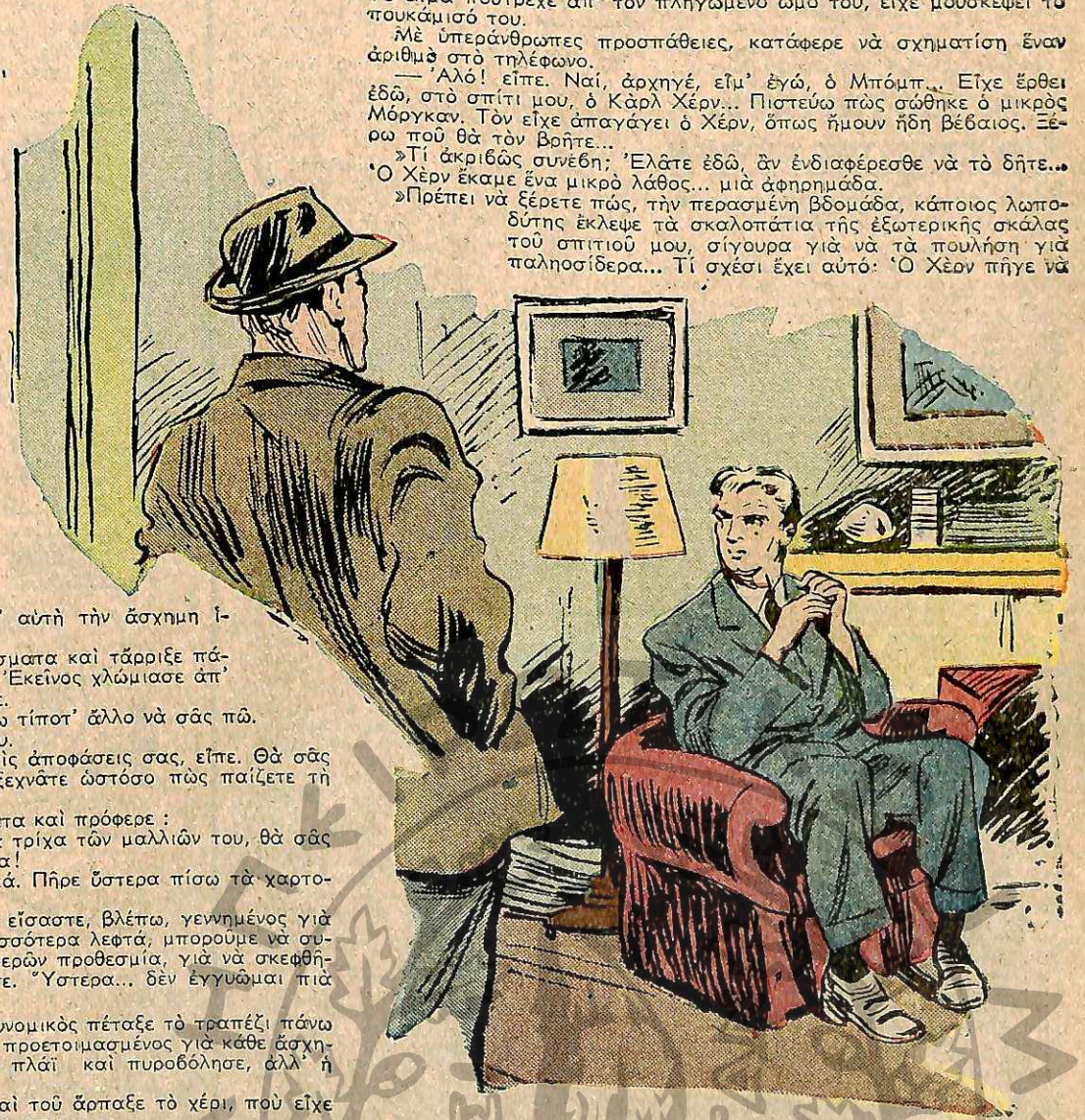
Ο Βένλεϋ σκώθηκε σιγά-σιγά, μορφαίζοντας άπ' τους πόνους.
Τα αίμα πούτρεχε άπ' τον πληγωμένο ώμο του, είχε μουσκέψει το
πουκάμισό του.

Με υπεράνθρωπες προσπάθειες, κατάφερε να σχηματίση έναν
άριθμό στο τηλέφωνο.

— Άλό! είπε. Ναι, άρχηγέ, είμ' εγώ, ο Μπόμπ... Είχε έρθει
έδώ, στο σπίτι μου, ο Κάρλ Χέρν... Πιστεύω πως σώθηκε ο μικρός
Μόργκαν. Τον είχε άπαγάγει ο Χέρν, όπως ήμουν ήδη βέβαιος. Ξε-
ρω πού θά τον βρείτε...

»Τί άκριβώς συνέβη; Έλάτε έδώ, αν ενδιαφέρεσθε να το δήτε...
Ο Χέρν έκαμε ένα μικρό λάθος... μία άφρημαδά.

»Πρέπει να ξερετε πως, την περασμένη βδομάδα, κάποιος λωπο-
δύτης έκλεψε τα σκαλοπάτια της έξωτερικής σκάλας
του σπιτιού μου, σίγουρα για να τα πουλήσει για
παληοσίδερα... Τί σχέση έχει αυτό; Ο Χέρν πήγε να

—Καθόστε, λοιπόν... του είπε ο αστυνομικός. Μά δεν μπορώ
να σας διαθέσω περισσότερο από δέκα λεπτά!...

κατέβη, χωρίς να το καταλάβει, κι' έπεσε στο δρόμο από ύψος 30
μέτρων!

»Ναι, βέβαια, να στείλετε ένα φορείο... Όχι για το Χέρν, γιατί
δεν υπάρχει πιά βία γι' αυτόν, αλλά για μένα. Έχω πληγωθή
στον ώμο...
Ε. ΦΛΗΝΤ

33

Ο φτερωτός μπεκρής

Η άστυνομία της Πενσάκοια, της πολιτείας της Φλόριδας, πε-
ριμάζεψε ένα μπεκρή, αληθινά μοναδικό στο είδος του. Έπρόκειτο
για ένα... περιστερί, που το βρήκε ένας πτόλισμας να παραπατάει
έξω από ένα μπαρ, αφού είχε ρουφήξει προφανώς τα άποπιμάτα
άπ' τα ποτήρια των πελατών! Το πήρε τότε στην άστυνομία και
το κράτησε όλη τη νύχτα κλεισμένο σ' ένα κελλί, για να κοιμηθή
και να ξεμεθύσει. Τ' άλλο πρωί δέ, τ' άφισε έλευθερο... αφού του
συνέστησε να μη το ξανακάνει!

σύμφωνη με το πνεύμα της ορθοφροσύνης, της πείρας και της λογικής. "Όσο για την άργιοτητα, αυτή οφείλεται στο ότι οι απαντήσεις δίνονται κατά σειρά προτεραιότητας, βέβαια, ύστερα από την απάντηση στο δικό σας, πολλά άλλα γράμματα. "Η «προσοχή» του ανθρώπου που πρώτο αναγκάστηκε δεν μου επιτρέπει να σχηματίσω και τόσο καλή ιδέα για την ελκρινία και την βελτιότητα που, τώρα που ξαναρχεται κοινά σας και μετανοημένος σας γυρεύει πολύ να συνδεθήτε, ενώ εσείς έχετε δημιουργήσει δεύτερο δεσμό, Μονάχα, λοιπόν, αν βεβαιωθείτε ότι ο νέος... έβαλε μυαλό, όπως λέει, ότι είναι διατεθειμένος αυτή τη φορά να αποκαταστήσει μαζί σας με γάμο, τότε μόνο, αφού τον αγαπάτε κιόλας, θα μπορούσατε να δεχθείτε την πρόταση του και να τον ακολουθήσετε. Και ο τρόπος στην περίπτωση αυτή είναι πολύ απλός και...λαστικός: "Ο νεαρός να έρθει στους δικούς σας και να σας ζητήσει επίσημα σε γάμο, ανάλογα με τον έστω ήθικη και κοινωνική ευθύνη απέναντι και στο σπίτι του. Τζιζι Χάρλοου Β., Χαλάνδρι: "Όταν ένας νέος λείπει από κοπέλα πως την αγαπάει, είναι φυσικό, στην αρχή, η ένδιαφέροντη να συγκαταστήσει και να δώσει όχι μόνο προσοχή, αλλά και σεβασμό στην πρότασή του για να συνδεθούν. "Αλλά δεν χρειάζεται πολύ διάστημα και μεγάλη σκέψη για να αντιληφθεί καθαρά, ύστερα από τις πρώτες ημέρες, τις αληθινές διαθέσεις και τα βαθύτερα αισθήματα του νέου. Και βέβαια να του κόψει αμέσως κάθε όρεξη για συνέχισή, όταν βλέπει ότι ο νέος αυτός την ξεγελάει κι επιδιώκει σχέσεις μαζί της μόνο και μόνο για να περνά ευχάριστα τον καιρό του. Μία το χειρότερο είναι όταν ο νέος αυτός, όπως στην περίπτωση σας τώρα, έχει συγχρόνως και άλλους δεσμούς. Καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι με τις προϋποθέσεις αυτές, ακόμα και αν τον αγαπούσατε τρελά αυτόν τον νέο, η εντιμότης και η αξιοπρέπεια σας σας επιβάλλουν να τον διώξετε μακριά. Κι' ούτε να δεχθείτε τη μετανοία του ούτε να τον συγχωρέσετε. "Έβαλε σ' ενέργεια τώρα το μέσον αυτό, για να σας συγκινήσει και να τα ξεαναπαύσετε. Μην υποχωρήσετε και μην το άνεχθε! Για σας η υπόθεση αυτή έχει τελειώσει πια οριστικά. "Όσο για τη φωτογραφία και τα γράμματα σας, τι να γίνει; Αφού το ζήτησα και δεν σας τα έδωσα... χαρίστε τα και κ' αυτά. "Η άρνησή του ακριβώς αυτή δείχνει ότι δεν έχει καμιά ευγένεια.

ΕΡΗ

Γάμος από οίκο

"Η Πονεμένη Ψυχή, μία αναγνωρίσιμη πολύ μορφομένη, όπως φαίνεται από το γράμμα της, έρχεται να συζητήσει μαζί μου ένα θέμα, που τυχαίνει, ακριβώς, να είναι και η δική της περίπτωση, για ένα γάμο, που σκοπεύει να δεχθεί να κάνει, απλώς και μόνο, γιατί ο νέος που την αγαπά, της έχει δηλώσει πως την αγαπά τόσο πολύ, που αν εκείνη άνηκε να τον πάρει, θα θέσει άνωθεν, ποτέ τέρμα στη ζωή του. Αυτό το δίστημα, τώρα, την κάνει να σκέπτεται το μέλλον της, και να διατάζει να του δώσει μη απάντησι στην ενδοιαστική απάντησή του. Γιατί, ο νέος αυτός δεν σκέπτεται παρά μονάχα τον εαυτό του. Συμβουλευθεί, λοιπόν, την «Πονεμένη Ψυχή» πριν δώσει την απάντησή της, μία και το ήθελε, αποφασίζοντας να παντρευτεί, αφού δεν έχει

ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ψυχίατρος - Νευρολόγος
ΑΚΑΔΗΜΙΑ 78
5-8 Μ.Μ.
Τηλ. 25.226

κανένα αίσθημα με άλλον, να ξεριζώσει και να μάθει, εν ανάγκη, κι' απ' αυτόν τον ίδιο το σπίτι του την ανατροφή που έχει πάρει από τους γονείς του και το χαρακτήρα του. Γιατί αν βρεθεί ότι έχει πάρει μία ανατροφή τέτοια, που να σέβεται τον κόσμο, τους δικούς του και τους φίλους του, αυτό σημαίνει ότι θα σεβασθεί όχι μόνο εσάς, αλλά και τη θυσία που κάνετε. Θα εκτιμήσει τη συμπεριφορά σας για τη μεγάλη του αγάπη και τότε ο έρωας του δεν θα είναι εφήμερος.

Τότε, και σεις θα μπορούσατε από συμπάθεια πια και όχι από οίκτο να δεχθείτε το γάμο μ' ένα νέο που τόσο πολύ σας αγαπά και που η αγάπη του φθάνει μέχρι αυτοκτονίας.

Χ.Τ.Π. Μ.Ε.Ν. Γ.Α.Ρ. Ο.Υ. Α. Ο.Υ. "Ηράκλειο: "Μου γράφετε πως από εδώ και πέντε χρόνια αγαπάτε τρελλά μια κοπέλα από το χωριό σας. "Αλλ' επειδή οι συναντήσεις σας είναι πολύ δύσκολες, δεν κατορθώσατε σ' όλο αυτό το διάστημα να καταλάβετε ακριβώς την ιδέα της... Δεν θα χρειάζονται πέντε, δέκα χρόνια, αλλά μόλις λίγες μέρες, όσο δύσκολες κι' αν είναι οι συναντήσεις στο χωριό, για να καταλάβετε την «ιδέα» της. Πρέπει, να έχετε το θάρρος, να εξηγηθείτε μαζί της, σε πρώτη ευκαιρία, που θα σας δοθεί, για να απαλλαγείτε από την αγωνία.

Α.Π.Ε.Ρ. Μ.Κ.Ρ. Ο.Υ. Α.Γ. Π.: Δεν πρέπει να θεωρήτε τον εαυτό σας δυστυχισμένο, επειδή από τις προτάσεις που σας έκανε. "Ενας νέος όταν αγαπά μία νέα δεν θέλει ποτέ να την εκθέσει. Τη σέβεται γιατί την αγαπά και την προστατεύει. Αυτός δεν σας αγαπά, όταν σας θέτει ζήτημα χωρισμού, αν δεν πάτε στο ραντεβού που σας δίνει. Δεν πρέπει, λοιπόν, να πάτε, αλλ' ούτε και να λυπάστε τόσο

που θα διακόψω τις σχέσεις του μαζεύοντας. Πρέπει να θεωρήσετε τον εαυτό σας ευτυχή που γλυτώσατε έγκλημα από την καταστροφή.

Ε.Θ.Υ. Μ.Χ.Η.Ρ.Α.: Δεν σας κατηγορώ που βρήκατε την ευκαιρία να ξαναπαντρευτείτε ένα τόσο καλό άνθρωπο, όπως μου γράφετε. Είναι νέα, ωραία και τα νεύρα σας δεν πρέπει να ταφούν στη μοναξιά που ζήτε τώρα τρία χρόνια. Το κακό είναι άλλο, κι' είναι πολύ σοβαρό: Το ότι δεν κατορθώσατε στο διάστημα της γνωριμίας σας μ' αυτόν τον καλό κύριο, να του εμπνεύσατε αγάπη για το παιδί. Φροντίσατε μονάχα για τον εαυτό σας και λησμονήσατε το άδωδο πλάσμα, που δεν φταίει τίποτα να υποφέρει εξ αιτίας σας. Δεν πρέπει, λοιπόν, να τ' αδικήσετε, για να πάτε σεις να βρείτε τη χαρά. Μου γράφετε πως εκείνος δεν το θέλει, κι' ότι βρίσκεισθε σε δίλημμα. Να μη διατάξετε καθόλου, προτείνετε του, πως αν δεν πάρετε και το παιδί μαζί σας, δεν θα πάτε ούτε σεις!

Τ.Α.Ρ.Ζ.Α.Ν. Τριπολις: "Θα σας συστήσω, αφού διαβάσατε την προηγούμενη απάντησή που δίνω στην «Πονεμένη Ψυχή», να καθήσετε να σκεφθείτε μερικά πράγματα που θα σας πω, και από τα οποία πρέπει να βγάλετε ένα συμπέρασμα, δίχως να ενθουσιάζεσθε, αλλά και δίχως να απογοητεύεσθε. Πρώτα η ηλικία στην οποία σεις βρίσκεστε είναι η ηλικία στην οποία που δεν αντιλαμβάνεται ούτε εύθυνη, ούτε υποχρεώσεις. Είναι η ηλικία, που ως επί το πλείστον, αλλάζει γρήγορα ιδέες και αισθήματα, αρκεί να παρουσιασθεί μπροστά της ένα νέο έλκυστικό χαμόγελο. Είναι επίσης η ηλικία που δεν εμπνέει εμπιστοσύνη ούτε στους γονείς, ούτε στη νέα που αποπεινέται. "Αλλά και κάτι άλλο: Βλέπω να έχετε απαιτήσεις: αφού την αγαπάτε εσείς να σας αγαπήσει κι' εκείνη. Πως

μπορεί αυτό να γίνει, αν υποθέσω, ότι κι' εκείνη, συμπαθεί κάποιον άλλον και κάνει όνειρα μ' αυτόν για το μέλλον; Λοιπόν, μην επιμένετε και μη σκεπτεσθε τόσο εγωιστικά. Δεν είναι ανάγκη, ούτε να φθάσετε σε απονενοημένες πράξεις. Λογικευθείτε και σκεφθείτε όσα σας έπια παραπάνω.

Θ.Λ.Ι. Μ.Ε.Ν. Ο.Υ. Α.Γ. Α.Χ.: Δεν υπάρχει λόγος να χωρίσετε, αφού τον αγαπάτε τόσο πολύ, και αφού σας αγαπά κι' εκείνος τόσο πολύ. "Όχι, αυτό δεν είναι λύση. "Αλλά, δεν πρέπει ούτε να φοβάστε για τη νέα αυτή κατάσταση που εμφανίζει συμπτώματα δειλίας ή πόθου. Προσέξτε τη βέβαια να σας πω: Αυτό συμβαίνει συχνά σε πολλούς νέους. "Η άργιοτητα που δημιουργείται από την στιγμή που αρραβωνιάζετε ως την ημέρα του γάμου φέρνει μία δειλία. Δειλία για το βάρος που αναλαμβάνει, η δειλία για την τήρησή της, τις σχέσεις που θα πρέπει να διατηρήσει, να μην είναι μία του, να γίνεται δική του. Κι' επειδή ο αγαπημένος σας, όπως φαίνεται έχει καλή ανατροφή, αποτάθηκε σε σας και ζητά τη βοήθειά σας. "Αλλά, σεις τι να του κάμψετε, αφού η αξιοπρέπεια σας απαιτεί να μην εκτεθείτε πιο πολύ; Λοιπόν, το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να επιπονεύστε το γάμο σας. Να τον καλέσετε, μάλιστα, οπότε και να το πείτε. "Όχι, σεις, αλλά οι γονείς σας. Είναι η μόνη λύση και η μόνη βοήθεια που μπορείτε να του προσφέρετε.

Α.Π.Ο.Λ. Μ.Ε.Ν. Ο.Υ. Κ.Ο.Ρ.Ε.Α.Τ.Η.: Είναι πολύ άσπια η περίπτωση σας και σεις την πιράτε στα σοβαρά. "Ασφαλώς κι' αυτός θ' άσπευδαν όταν σας το είπε, Λοιπόν, αφού έχετε το θάρρος να του μιλάτε μ' αυτόν τον τρόπο να το πείτε, πως εσάς, σας ενδιαφέρει πιο πολύ η αξιοπρέπεια και η ηθική υπόσταση, σας ενδιαφέρει πιο πολύ ο σεβασμός και η αγάπη παρά τα φυσικά, εξωτερικά χαρίσματα, τα οποία δεν έχουν καμιά σχέση με τον εσωτερικό μας κόσμο. "Εκείνο, που σας συστήσει είναι ζήτημα ιατρού κι' όχι δικό σας, επομένως η άσπεια αυτή η θέλη να απαλλαγί από σας. Λοιπόν: Πάντοτε αυτά τα αισθήματα της νεαρής ηλικίας, σαν τη δική σας, είναι παροδικά, γιατί μεσολαβούν νέα όνειρα, νέα σχέδια για το μέλλον. Σεις, λοιπόν, σαν άνθρωπος πρέπει να μη τα λαβαίνετε υπ' όψιν σας και να στηρίχθε στην ανδρική σας φιλοσοφία και αξιοπρέπεια. Μιλήστε με τον εαυτό σας, γελάστε με τα όνειρα που κάνατε κάποτε όταν είσατε μαθητής και πάρτε δύναμη από τη ζωή που σας προσφέρεται γενναϊάδωρα για τα δροσερά σας νεύρα. Γιατί να ταπεινωθείτε, σεις ένας άντρας, γράφοντας παρακάτω: Για να σας λησθή; Το θέλει αυτό ο ανδρισμός σας;

Τ.Ρ.Ε.Λ.Λ. Ε.Ρ.Ω.Τ.Ε.Μ.Ε.Ν.Η.: Μου γράφετε ότι ο αρραβωνιαστικός σας ζητάει να σας κλέψι, γιατί η μητέρα σας δεν σας δίνει το σπίτι που έχετε στο χωριό, ούτε την προίκα σας. "Αν ο αρραβωνιαστικός σας αδιαφορεί για την προίκα σας, τότε γιατί δεν το λέει στη μαμά σας, να γίνουν οι γάμοι σας; "Αν όμως λογαριάζει έναν έκδοσμο, τότε σας συμβουλεύω να μη παρασυρθείτε, γιατί ο άνθρωπος που αρχίζει έτσι από τώρα, θα συνεχίσει να κάνει το ίδιο και σε σας μεθαύριο και τότε θα περάσετε μία πολύ δυστυχισμένη ζωή. Μήπως υπάρχουν άλλοι λόγοι που εξαναγκάζουν τη μητέρα σας, να μη θέλει αυτό το γάμο, και χρησιμοποιεί αυτό τον τρόπο της άρνησας; ΜΙΡΑΝΤΑ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΙΔ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοειδών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβούλοι δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

Ε.Γ.Α.Δ.: Το θέμα που σας απασχολεί είναι καθαρά γυναικολογικό. Αποταθείτε στον γυναικολόγο.

Θ.Ε.Μ.Ι.Δ.Α. "Εντάθα: Και άλλοτε σας παρέμεινα στο γυναικολόγο του περιοδικού.

Α.Ι.Υ.Π.Τ.Ι.Τ.Η.Κ.Ζ.: "Όπως βλέπω, τόσο από διαγνωστικής, όσο και από θεραπευτικής πλευράς οι συνάδελφοι που σας κούρασαν είναι εν άπολύτω τάξει. "Όσον αφορά το χρόνο της απόδοσης των λίθων αυτών, δεν θα είναι καλές σε θέσι να το καθορίσει. "Εξακολουθήστε τη θεραπεία σας, που είναι η ενδεδειγμένη για σήμερα. Χειρουργική επέμβαση δεν ενδεικνύεται προς το παρόν.

Π.Α.Ν.Ο.Υ.Ο.Π.Ο.Υ.Λ.Ο.: Να γράψετε με ψευδώνυμο, προκειμένου να έχετε απάντησι στα ερωτήματά σας. "Η περιγραφή του περιστατικού που μου κάνετε στην επιστολή σας, είναι ανεπαρκής, προκειμένου να απαντήσω σαφώς στα ερωτήματά σας. "Αφού σας κούρασαν γιατρί, θα έπρεπε να σας έχουν κατατοπίσει, έστω και μερικώς, ώστε σύμφωνα με την ιδιότητα των διαγνώσεων να προσλάβετε και εγώ κάτι στην φαρμακευτική αγωγή.

Λ.Ε.Κ.Ο.Υ. Τ.Ρ.Α.Ν.Τ.Α.Φ.Υ.Λ.Λ.Ο.: Δεν μπορώ να ξέρω τι περιέχει το παρασκεύασμα που σας συνιστάει η φίλη σας και του οποίου τα αποτελέσματα κατά την γνώμη σας είναι τόσο δυσάρεστα. Ξέρω όμως ότι κάνατε κάκιστα να παίξετε με την επιδερμίδα του προσώπου σας, μεταχειριζόμενη, δ.τι. ανευθυνάσας συνιστούν οι φίλες σας. Κάμετε χρήση δοκιμαστικών της crème Phyllis σε συνδυασμό με την Mousse Phyllis για ξηρά δέρματα και γράψτε μου αποτελέσματα.

Λ.Ο.Υ.Ι.Σ.Τ.Η.Ν. 1305: Το φάρμακο που μου γράφετε στην επιστολή σας ότι μεταχειρίζεστε δεν είναι κατάλληλο για την θεραπεία σας. "Εφόσον δεν σας είναι δυνατόν να κάνετε ενέσεις, τότε θα αρκεσθίτε στα χάπια του Teston ή του Aethion ή των 10 μλγρ. τρία την ημέρα επί 20 ημέρες. Μετά διμήνου διακοπές θα επαναλαμβάνετε την ίδια σειρά μέχρις ότου το αποτέλεσμα είναι ευχάριστο.

Τ.Ι.Μ.Α.Ν. Γ.Ι.Α.Ν.Ν.Η.: Να γράψετε με ψευδώνυμο. "Όσον αφορά το περιστατικό που μου περιγράφετε είναι τελείως αδύνατον να σχηματίσω ένας γιατρός γνώμη χωρίς να εξετάσω τον άρρωστο. "Επίσης το ότι δεν έχετε χρήματα, δεν είναι λόγος να μένετε χωρίς ιατρική εξέταση, δεδομένου ότι, αν θυσιάσετε μία ημέρα για να ανθεθείτε στην "Αθήνα, και να περάσετε από το Νοσοκομείο «Συγγρού», θα εξετασθήτε δωρεάν.

Ε.Π.Α.Ρ.Χ.Ι.Ω.Τ.Ο.Π.Ο.Υ.Λ.Α. Ε.Γ. Μ.: "Η μελαγχολική κατάσταση, οι άπνιες και όλες οι άλλες εκδηλώσεις που μου περιγράφετε στο γράμμα σας είναι αποτέλεσμα της προληπτικής καταστάσεώς σας. Είναι απαραίτητο έκ μέρους σας να επιβληθείτε στον εαυτό σας, να αποβάλετε τελείως τη σκέψη για το παρελθόν. Συγχρόνως θα παίρνετε τρία κουτάλια Passap την ημέρα και μου γράφετε. Α.Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ
Μ.Α.Ρ.Λ.Ε.Υ., "Αθήνας: Πρόκειται περί βαρείας δυσμηνορροίας που αφήσατε δυστυχώς επί δύο χρόνια να σας ταλαιπωρή. "Αμέ-

Απαντήσεις επιστολών

σας μετά την περίοδο θα κάμετε ανά διήμερον, πέντε ενέσεις συνολικά, με ένεσις Femino 5 μλγρ. "Η θεραπεία θα συνεχιστεί επί τριμήνου. "Εσωτερικώς δε θα παίρνετε κατά την διάρκεια των ενόχλησεων τρία έως τέσσερα κουτάλια του γλυκού Calmonevine.

Ε.Λ.Λ.Η.Ν.Ο.Π.Ο.Υ.Λ.Α. Ε.Χ.: Πρό πάσης θεραπείας να μου γράψετε λεπτομερώς.

Θ.Μ.Α.Τ.Η.Σ. Α.Γ.Α.Π.Η.Σ.: "Ιωάννα: "Έχετε πελαγώσει με την εγκυκλοπαίδεια και τη θεωρία. "Η γυναικολογική εξέταση ευκόλως δύναται να αποδείξει τα πράγματα από πάσης πλευράς.

Ν.Ο.Σ.Τ.Α.Λ.Ι.Α. Ρ.Δ.: Με λίγη υπομονή θα επανέλθετε στη φυσιολογική κατάσταση. "Η βελτίωση που αισθάνεστε και σας γεμίζει χαρά θα συνεχιστεί και θα είναι

έργον περισσότερο δικό σας. Θα εξακολουθήσετε επί διμήνου τη θεραπεία και συμπληρωματικώς θα παίρνετε τρία κουτάλια του γλυκού την ημέρα Hepatoferrine.

Ν.Α.Υ.Α.Γ.Ο. Τ.Η.Σ. Α.Γ.Α.Π.Η.Σ.: "Από όσα μου γράφετε φαίνεται ότι και βλάβη επήλθε, στο σημείο εκείνο και ακολούθησε ως φυσιολογική συνέπεια η απουσία της περιόδου. "Η φαρμακευτική θεραπεία δεν θα σας ωφελήσει.

Μ.Α.Ρ.Α.Μ.Ε.Ν.Ο. Υ.Ι.Α.Σ.Ε.Μ.Ι., Αιδηψό: Το γράμμα σας πολύ σύντομο. Γράψτε μου λεπτομερώς περί της καταστάσεώς σας.

Α.Δ.ΙΚ.Η.Μ.Ε.Ν.Η. Υ.Π.Α.Ρ.Ξ.Ι.: Μία γυναικολογική εξέταση λύει το ζήτημα αμέσως.

Α.Ν.Η.Σ.Υ.Χ.Η. Κ.Υ.Ρ.Ι.Α., Πειραιά: Πρέπει το ταχύτερο να επισκεφθείτε ένα γυναικόλογο. Για την διευ-

Κάτι
τό τελείως!
ΝΕΟ...

Ευχάριστος
Επιμερόδης
Εργασία
στο σπίτι σας

ΜΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΚΙΝΗΤΗ
ΕΛΑΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ
ΧΕΙΡΟΑΓΚΕΤΙΚΗΣ

PASSAP

ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΕ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ: Θ. Γ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 21 (ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ)
ΒΕΡΟΙΑ: Ν. ΛΙΟΛΙΟΣ ΒΕΡΟΙΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ: Μ. ΚΟΥΤΕΝΤΑΚΗΣ - Γ. ΚΑΤΣΙΝΑΚΗΣ ΟΔΟΣ ΚΑΠΑΝΔΙΟΥ
ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. Β. ΜΠΑΜΙΧΑΣ ΚΕΡΚΥΡΑ

μιά παγωμένη ΦΙΕ...

ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

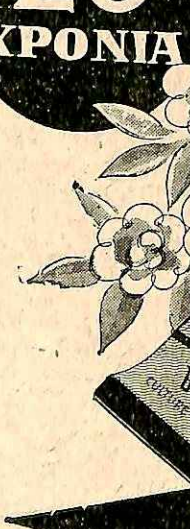
Οἱ κατωθὶ ἀναγνώστες μας ζη-
τοῦν ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες
τοῦ ἐξωτερικοῦ: **Θεοφανῆς**
Χαλκιάς, Ξενοδοχείον «Βιέν-
νη», Θεσσαλονίκη, Grèce. Δημή-
τριος Ἐλευθερίου (18
χρόνων), Πάροδος Μουσῶν 18,
Θεσσαλονίκη, Grèce. Ἀντώνιος
Δαμασκηνός (22 χρόνων),
Ἀργεὺς 98, Ἀθήναι, Grèce.

Ο Κώστας Διαμαντής, Poste Restante, Κεντρικών Ταχυδρομείων, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού 20—24 χρόνων. Ο Δημήτριος Αγγελόπουλος (28 χρόνων), Άγιου Νικόλαου 3, Εξασίλικον, Πάτριαι, Grèce, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες της Τουρκίας και της Αιγύπτου, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Θεόδωρος Κάλφας, Άργους 98, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του Καναδά και της Αυστραλίας. Ο Νικόλαος Σηφανάκης, Ροδάκιον, Ρέθυμιον, Κρήτη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Κωνσταντινουπόλεως, της Κύπρου, της Αμερικής και της Αυστραλίας, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Ιωάννης Φαριαντάτος, Άλεξανδρία 50, Άνω Δάφνη, Αθήναι, Grèce, θέλει αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσχημάτων. Ο Β. Αλμπρινός, Περικλέους 40, Νέα Χαλκιδίς, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες της Αιγύπτου, του Σουδαν και του Βελγικού Κόγκο. Ο Νικόλαος Ευσταθόπουλος, και ο Δημήτριος Γεωργακόπουλος, Λυσκαβίτα, Αμαλιδός, Ήλεια, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέες της Αμερικής. Ο Νικόλαος Μουρούτης (19 χρόνων), Άλκιατίδος 2, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Αιγύπτου και της Αμερικής. Ο Χρήστος Φεργαδιώτης, Μυτιληνοί, Σάμος, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες που ασχολούνται με την μύθα. Ο Μιχάλης Λυπερόπουλος, Ευδοίου 36, Νέος Κόσμος, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Κύπρου. Ο Χάρλαμπος Χατζήδης, Φυλής 2, φια με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσχημάτων και καρταποστάλ. Ο Χρήλ Παλατιοστάλ. Ο χρόνιον, Γυμναστήριον Δημ. Στε. Θεσσαλονίκης, Χαριλάου, λης Λ. Αρξής (17 χρόνων), Ματιθιμού 47, Θεσσαλονίκη, Grèce, είνες άπ' όλο τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο βης ή άσπος Καταρίρα (18 χρόνων), Δημοτική σχολή, Αθήναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού 17—20 χρόνων. Ο Ιωάννης Κοσμίδης (23 χρόνων), Poste Restante, (Άργυσόλιον, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέα με σκοπό το γάμο.

Οι κάτωθι αναγνώστριές μας ζη-
τούν αλληλογραφία με Έλληνες
του εξωτερικού: ΕΙΡΗΝΗ ΓΡΙ-
ΘΑ (23 χρόνων) και ΝΙΚΗ ΓΡΙ-
ΘΑ (21 χρόνων), Σιτάκης 3, τέος

μα Πατρίστων, Ἀθήναι, Grèce.
Τζούλια Μιχαλακέα (22
χρόνων), Τερέζα Μιχαλα-
κέα (21 χρόνων) καὶ Ράνια
Μιχαλακέα (19 χρόνων), Ἀ-
γατοκλητὴς Ρωμυλίας 27, Νεάπο-
λιν, Θεσσαλονίκη, Grèce. Λίλιαν
Δερωψὸν, Ροζίτα Λέκκα καὶ Νί-
να Ἀραβαντινῶ, Ἀγίων Ἀνδργύ-
ρων 18, Πλατεία Ἡρώων, Ἀθήναι,
Grèce. Νταΐζη Χουτοπού-
λου, Θεσσαλονίκης 161, Ἀνὰ πε-
τράκων, Ἀθήναι, Grèce. Λίνα
Βενεζιλή (22 χρόνων) καὶ Χρυσ-
σαλλίς Νέγρη, Καλὴς Ἐκπι-
δος 60, Θεσσαλονίκη, Grèce. Γε-
ωργία Ἀμυρουίδου, Μπου-
γιάτι, Ἀττικὴ, Grèce. Κατίνα
Ἡπειρώτου καὶ Μερτούλα Ἡ-
πειρώτου, 1. Παπαζογίου 6, Σέρ-
ρει, Grèce. Χρῦσα Πασαλί-
δου (20 χρόνων), Φιλίππου 51,
Κατερίνη, Grèce. Σούλα Πα-
σαλιδου (19 χρόνων), Νικομη-
δείας 18, Κατερίνη, Grèce. Ἀλ-
κὴ Παπαδοπούλου (16 χρό-
νων), Νικηφόρου Φωκά 31, Θεσα-
λονίκη, Grèce. Ἰωσηφίνα Χα-
τζηνάκου, Poste Restante,
Θεσσαλονίκη, Grèce. Ρένα Χαλ-
κιάδᾱκη, Ἀγίων Δέκα, Ἡ-
ράκλειον, Κρήτη, Grèce. Βά-
να Χριστοφοράκη καὶ Τζέν-
νη Λαμπροπούλου, Ἀνατολικῆς

20
ΧΡΟΝΙΑ

20 Χρόνια ή BRILLAT
στον τομέα της περιποίησης.
Μιά νέα τώρα περίοδος
σιμοποίησιν της ΧΟΛΗ
εις τὰ προϊόντα της

BRILLAT
ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΑ

20 Χρόνια ή BRILLAT κρατάει τὰ σκήπτρα
στον τομέα τῆς περιποιήσεως τῶν μαλλιών.
Μιά νέα τώρα περίοδος ἀρχίζει μέ τὴν χρη-
σιμοποίησιν τῆς ΧΟΛΗΣΤΕΡΙΝΗΣ COMPOSÉE
εἰς τὰ προϊόντα τῆς

BRILLAT

ΦΙΞΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Θὰ εἶσδε πάντα καλοκτενισμένο!
χωρὶς τριχόπτωσιν καὶ πιτυρίδα.

BRILLAT • ΦΙΛΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΥΓΡΑ Κ ΚΡΥΣΤΑΛΙΖΕ

Θράκης 84, Σέρραι, Grèce. Γιούλα Γιαννακοπούλου (17 χρόνων) και Φούλα Παπαδαντωνάκη (17 χρόνων), Ίσμηνης 7, Δάφνη, Αθήνα, Grèce. Ήλιτσα Καλογοηροπούλου, Ερμού 10, Καβάλα, Grèce. ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ή Άλεξάνδρα Κυρκινέλη, Νέα Μαλγασα, Θεσσαλονίκη, Grèce επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με Έλληνες και Έλληνίδες της Ώμερικής. Ή Αϊκάτερινη Γεωργιάκη, Δαιδακιδών 58, Κάτω Πετράλωνα, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ή Ζέτα Μακρίδου, Αθήνας 14, Θεσσαλονίκη, Grèce και η Κάτια Χατζηνικολάου, Αθήνας 20, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες σπουδαστές του εξωτερικού. Ή Ρούλα Μπέλλου (18 χρόνων) και η Άλκινη Μπέλλου (23 χρόνων), Μοδιανών 25, Σέρραι, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού. Ή Άννιτα Τριανταφύλου (15 χρόνων), και η Σέλα Μαρβίνου (16 χρόνων), Πυρσσιγιάνη 16, Αθήνα, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ή Άδωνις Μουκχούση (20 χρόνων), Κρήτης 22Α, Αθήνα, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με Ένανέον του εξωτερικού 23—35 χρόνων με σκοπό το γάμο. Ή Ίλιτσα Μίετου, Αναψυκτηριών Ηλεκτρικού Σταθμού, Νέον Φάληρον, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία

με νέους της Ἀμερικής, Ἡ Μα-
 ρία Παπὰ, Πολυέξηνς Ἀντωνί-
 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπίθετοι ν'
 ἀλληγογραφία με κύριον τὸν ἐξω-
 τερικὸν, μορφομένον, ἀνω τῶν 30
 χρόνων, Ἡ Τζοὺ λια Γεωργι-
 αίδου, Δελφοί, Grèce, ζη-
 τή ἀλληγογραφία με κύριον τὸν ἐξω-
 τερικὸν 30—35 χρόνων, Ἡ Νέλ η
 Μαυριδου (24 χρόνων) καὶ ἡ
 Λένα Μαυριδου (20 χρόνων),
 Λυσάνδρου 11, Σέρραι, Grèce, ζη-
 τή ἀλληγογραφία με νέους τοῦ
 ἐξωτερικὸν με σκοπὸ τὸ γάμο, Ἡ
 Οὐλίσια Ἀλατίνη (19 χρό-
 νων), Ραῖου 1, Θεσσαλονίκη,
 Grèce, ζητῇ ἀλληγογραφία με Ἐλ-
 ληνες τοῦ ἐξωτερικὸν 25—32 χρό-
 νων με σκοπὸ τὸ γάμο, Ἡ Τζοὺ
 λια Παπαδοπούλου, Κ.
 Γκλαβάνη 5, Βόλος, Grèce, ζητῇ
 ἀλληγογραφία με νέους τῆς Ἀμε-
 ρικής, Ἡ Πόπη Γιαννοπού-
 λου, Ἀδμήτου 38, Πλατεία Ἀτ-
 τικής, Ἀθήναι, Grèce, ζητῇ ἀλ-
 λογραφία με κύριον ἀνω τῶν 45
 χρόνων τοῦ ἐξωτερικὸν με σκο-
 πὸ τὸ γάμο, Ἡ Ἄννη Γεωργι-
 ου (23 χρόνων), Ἀλλαντίν 65,
 8ον Διαμέρισμα, Θεσσαλονίκη,
 Grèce, ἡ Πάτρα Γεωργίου 65,
 26) χρόνων), Ἀλλαντίν 65, 8ον
 Διαμέρισμα, Θεσσαλονίκη, Grèce
 καὶ ἡ Μυρτώ Οἰκονόμου
 (23 χρόνων), 28ης Ὀκτωβρίου 8,
 Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλ-
 λογραφία με νέους τοῦ ἐξωτερικὸν
 με σκοπὸ τὸ γάμο.

Οι κάτωθι σημειώσεις καλύπτουν άλλη λογαριαστική με Έλληνι-
δων: Πέτρος Καθσάδης, Σχολή
Ἀερπορίου, Τ.Γ.Α. 1010, Α. Σού-
λης καὶ Θ. Χαριτόπουλος, Μ.Ε.Ε.
(123 Π.Τ.Ε.), Τ.Γ.Α. 1010, Σ.Τ.Α.
Α. Δημ. Χρηστάδης, 2α Μοίρα
Κ.Τ.Ε.Σ., 2ον Σμήνος, (123 Π.
Τ.Ε.), Τ.Γ.Α. 1010, Σ.Τ.Α. "Α-
λκίς Βασιλόπουλος, Μιμης Μιχα-
λίδης καὶ Λάκης Παπαδόπουλος,
Ἀράμυνα, Κοζάνη, Β.Σ.Τ. 901.
Βασίλειος Κωνσταντὶ καὶ Κωνσταντὶ
Στυριδοπούλου, 110 Π.Μ., 339
Μ.Δ.) Β., Β.Σ.Τ. 904. Θωμάς
Αδαάνης, Λέων Δημητρίου, Στέ-
φανος Ἀρβανιτιάκης καὶ Ἰωάννης
Μιχαλίδης, 111 Π.Μ., 408 Μ.Π.
Α. Ν. Ἀγγιάλος, Σ.Τ.Γ. 905.
Ντῆνος Γκερκός καὶ Νικόλαος Πε-
τρίδης, Μ.Μ., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ.
904. Δημήτριος Λιγνός καὶ Ἰωάν-
νης Σιδέρης, 127 Σ.Α.Β., 406
Μ.Π.Α., Σ.Δ.Ο., Τ.Γ.Α. 1010, Ἰ-
ωσήφ Δελακίς, 337 Μ.Δ) Β, 110
Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Ἰωσήφ Κου-
λεράκης, 348 Σ.Α., 110 Π.Μ.,
Β.Σ.Τ. 904. Κωνσταντὶ Κωνσταν-
τινίδης καὶ Βασίλειος Διονυσίου-
πουλος, 339 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β.
Σ.Τ. 904. Ντῆνος Χρονόπουλος,
140 Σμηναρχία Ε.Π., 28ον Α.Τ.
Α., Β.Σ.Τ. 904.

Α. Β. Ζ. Π. 1. 30
«Αλληλογραφία με Έλληνίδες
ζητούντες και οι κάτωθι ναυτίτες
μας: «Ηλίας Μορφονιάς, Νικόλα-
ος Μαλανάς, «Αναστάσιος Μαρτί-
νος και Φώτιος Ρηλινής, Κ.Ε.Κ.
Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Θεόδωρος Χα-
ρόκοπος και Γεώργιος Μπουραν-
τάς, Ν.Δ.Δ., «Ελλάδος, Σ.Τ.Γ.
925, Πάτριαι, Λάμπρος Σκουλογέ-
νης, Β.Π. «ΑΜΒΡΑΚΙΑ», Γ.Ε.Ν.
Γ. Βεντούρης, Ν)Γ «Σωτήρ», Γ.
Ε.Ν.

Ε. Ν.
Οι κάτωθι στρατιώτες μας
ζητούν ἀλλογραφία μετ' ἑλληνι-
σας : Ἀπόστολος Οὐζούνης, 561
Τ.Π., 2ος Λόχος, ΑΥΒ) ΚΕΔ,
Κων)ντίνος Λάλης, ΑΥΒ) Ἀντωνί-
Β, Σ.Τ.Γ. 902. Κων)ντίνος Ἀντωνί-
ου, 605 Τ.Π., ΑΥΒ.Ο., Σ.Τ.Γ.
920Γ. Κων)ντίνος Λαμπρόπουλος,
καὶ Δημήτριος Αὐγερόπουλος, Κ.
Ε.Ν. Πατράν, Σ.Τ.Γ. 925. Ἰωάν-
νης Ρέππας, Ἰωάννης Πουζούρης
καὶ Θεοφάνης Πασιδόπουλος, Κ.
Ε.Ν. Κορίνθου, Γραφεῖον Κινήσε-
ως, Σ.Τ.Γ. 909. Στέφανος Αὐγε-
ρινός, Ἀντώνιος Βαλιάνος, Ἀθα-
νάσιος Παπαναστασίου, Γεωργίος
Λυμπερόπουλος καὶ Πάρις Παυλί-
δης, Κ.Ε.Ν. Πατράν, Λόχος Ὀλ-
μιον, Σ.Τ.Γ. 925. Κων)ντίνος Δια-
μαντίδης, Νικόλαος Κριαρής, 705 Τ.
Π. καὶ Σάββας Ὀδηγιάν, Σ.Τ.Γ.
911Β. Διμήτριος Βεργίος, Νικόλαος
Παυλ. Παύλος Βεργίος, Ἑμμανουήλ Λα-
φραγκιάδης, Κων)ντίνος Μασιλά-
γουδιανιάκης καὶ Κυριάκος Μασιλά-
δης, 705 Τ.Π., Ὀρχος, Σ.Τ.Γ.
911Β. Σωτήριος Λυκάτος καὶ

Χρυσόστομος Λιναρδάτος, 619 Τ. Π., Λόχος Δ' αΐου, Σ.Τ.Γ. 917Β. 'Ιωάννης Δαγλῆς, Τάκης Βλάσης καὶ Μιχαῖλ Μαρκάκης, ΔΔ) 19 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 920Α. 'Αντώνιος Στυλιανουδάκης, Χάρης Κοράνης, Τόλης Χρυσόχοι, Κρίτων Χρηστόπουλος, Λούλης Φαίδων καὶ Τραν. Ζαφραζάς, 14 Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 911Α. 'Αριστομένης Χαλδούλος καὶ Φώτιος Τσάβελας, Κ.Ε.Ν. Πατρόωλος 'Όλμων, Σ.Τ.Γ. 925. 'Ιωάννης Μερούτσος, Κ.Ε.Ε.Μ.Π. Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Νίκος Καμариανός, Κ.Ε.Μ., Ύπνριον, Σ.Τ.Γ. 909. Κωνῆτινός Πορφύρης, Σ.Σ.Υ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Κωνῆτινός Μαρόπουλος, Κ.Ε.Τ., 3η 'Ιλπ, Β.Σ.Τ. 902. Κωνῆτινός Γεωργιούσης, Κ.Ε.Τ., 3η 'Ιλπ, Β.Σ.Τ. 902. 'Αντώνιος Καλουτάκης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Σπύρος Γαλανός, 'Ανδρέας Σερέτης, Γεώργιος Μαρόπουλος, 'Αριστέλης Ζέμπας, Κωνῆτινός 'Αργυράκης, 'Ανδρέας Εὐδιώτης, Ζέρβας Κουτασοδράκος, Μάριος Εὐσταθόπουλος καὶ Πέτρος Μπόγιης, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Ε., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. 'Αριστέλης Τομαρόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 14ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. 'Ανδρέας Μάτσας καὶ 'Ελευθέριος Χαδάκης, Ε.Δ.Φ.Α., Σ.Τ.Γ. 902. 'Αναστάσιος Ντρούνης καὶ Παναγιώτης Παπαδημήτριος, 958 Α)Ε.Α. Β.Σ.Τ. 901. Θεόδωρος Σαββίθης, Κωνῆτινός Πεταάνης καὶ Γεώργιος Σταυρόπουλος, Ο.Δ., 2ον Σ.Τ.Ι., Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Κόκκινος, 'Ιωσήφ Χαλκικόπουλος, Βύρων Πολυχρονόπουλος, 'Αρχιμήδης Σολωμός καὶ 'Ερωτόκριτος 'Αντιπότης, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Μιλτιάδης Πετρίδης, 561 Τ.Α., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 916Α. Θεοφάνης Τσαλπαράς, 541 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Β. Σωτήριος Κατσιγιάννης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. 'Αντώνιος Παυλίδης καὶ Σπύρος Βλαστάρης, 1650 Μονάς, Β.Σ.Τ. 904. 'Απόστολος Βαμπερτζής, 'Ιωάννης Γυυράκης, 'Αντώνιος Παπαδόπουλος, Σταμάτιος Καριετόλου καὶ 'Ακης Κάργας, 261 Τ.Υ.Ε., Σ.Τ.Γ. 925. 'Αργυστόλιον, Σάββας Παπανδρέουπουλος, 825 Μ.Α.Μ. Σ.Τ.Γ. 908. Νικόλαος 'Αϊδωλότης, 174 Σ)Α)ΑΠ, Ι Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Τέλης Περιστεράκης, 'Αλκης Πολίτης καὶ Ροδόλφος Φίλιπος, 972 Ν.Κ., Β.Σ.Τ. 904.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Δυὸ παιδιά. Καλαμάτα: Οἱ αἰτήσεις γιὰ ἀλληλογραφία δημοσιεύονται ἐντελὲς δωρεάν, ἀλλὰ μόνον μιά φορά. Πρέπει φυσικὰ νὰ μᾶς στείλετε τὴν διεύθυνσίν σας καὶ τὰ πραγματικά σας ὀνόματα. Κ. Φ., Ἐνταῖθα: Μᾶς εἶναι δυστυχῶς ἀγνωστὴ ἡ διεύθυνσις ποὺ ᾄχετε. Γ. Ἰωρὸν Περτ-ὸ-Σ.Τ.Γ. 919Α. Τὸ μυστοστέμμα μὲς αὐτὸ δὲν ἔχει ἐκδοθῇ σὲ βέλλιο. Α. Παπαδημητρίου, Ἐνταῖθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Κας Eleanor Roosevelt εἶναι: Mc Call's Magazine 230 Park Ave, New York 17, N.Y. U.S.A. Γ. Ἀντωνίου, Λευκωσία, Κύπρου, Ἐνταῖθα: Πύργου, Καίτη Δοῦμα, Ἐνταῖθα καὶ Εὐμορφία Δελγιλίου, Μέγαρα Ἀττικῆς: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Ὀνᾶστ εἶναι: Μ. Aristote Onassis, Société des Bains de Mer, Monte Carlo, Principauté de Monaco.

ρήνα Δευτεράκη, Ρέθυμνο
και Γιαννούλην Μαγυρά-
ρον, Ένταθα: 'Η διεύθυνσι
τόσο του All Khan όσο και του A-
ga Khan ήταν μέχρι πρό όλιγου:
Chateau de l'Horizon, golf Juan,
Cannes France. Σας ήν δίνωμε δ-
μας σήμερα μέ επιβόλας γιατί ή-
ναι πολύ πιθανόν να έπαυσε να ή-
συχθ. Καλήτ Δούμα, Ένταθα:
Κ: 'Η προηγουμένη απάντησι ή-
συχθι και για σας, 'Αγγελι-
κούλα Μαρούση, Βόλον και
Κ: Αόσπολον 'Ιουλιανών
ήν, Καρυστάσσι Γιαννισών: Δέν
έχωμε δυστυχώς ή διεύθυνσι του
ε, Γαλανού

“ЕРМНС

Ηνέα
ιδεώδης

ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΟΠΟΥ
NELSON

καθαρίζει τελείως την επιδερμίδα σας από
μυρμηκία, εξανθήματα, και λοιπούς ερεθισμούς
(ήλιακα εγκαύματα, θυγακίματα, κηλίδες κλπ.)

ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑΣΑΣ ΛΕΙΟ, ΑΠΑΛΟ
ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΟΥ ΦΡΕΣΚΑΔΑ

Χρησιμοποιείται η ίδια και την ημέρα
και την νύκτα και δια κάθε προβωπο
Νεακ χημικώς συνθεσως με αποτελεσματα
που θα σας εκπλήξουν.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜ. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ **NEALSON**

Red Spot

Τό κραγιόν RED SPOT (ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ) είναι ειδικώς κατασκευασμένο διά νά μή βγαίνει ἀπό τή χεῖλη ἀλλά νά μή τή σκαεῖ. Ἀφίνει λεπτότατο στρώμα κι' ἔτσι δέν τὸ αισθάνεσθε στὰ χεῖλη παχύ. Σύνθεσις νέα, συγχρονισμένη.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΟ
ΔΕΝ ΘΓΑΙΝΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΚΑΕΙ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΧΥ
Τηλέφωνον Αντιπροσώπου 21-854

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἐλεῖν Κουτσοχέρα, Ἐν ταῦτα: Εὐχαρίστησά την τήν πρόσκλησι. Α. Μαροῦδαν, Καρότσι: Κάποτε θά με δικάσιετε ἀκόμη περισσότερο. Ἐπίτε λοιπόν να σὰς τὰ πούν ἄλλοι γιά να πιστέψετε. Δ. Χατζήν, Καθάλα: Τίποτε δέν υπάρχει χειρότερο ἀπό τήν προσδοκία. Παντῶς οἱ Ἕλληνες πού θούλεσαν νά διαφέρουν ὑπερήσεις τῶν Γερμανοταλῶν δέν ἦταν πρόδοτες. Οὐτε καί οἱ διεργητές. Ἀνάμεσα στούς τελευταίους, ἔλαχιστοι ἦταν ἔκκενοι πού «ἐναγρύσσησαν». Σ. Ἀ. Ὁ ἀμείδην Ν. Κοκκινιά: Εὐχαρίστησας, ἀλλά ποτέ... Σ. Ζωή είναι σάν σὺντομή... Σ. Ζωή ἔχει τὸν ὄνομα. Α. Κροκιδαν καί Μ. Τρομπιτσαν. Τρικάλα: Τὸ ἱσπανικό αὐτὸ ὑποβρύχιο, βούλιαξε τρία μεγάλα σκαφὸν τῶν Ἀμερικανῶν: Τὸ «Κιμπερλόν», τὸ «Τζερρόν» καί τὸ «Ντράβοντ 11», ὅλα τύπου Β. Β.Β. Τελικὰ δὲν γυμνήθηκε ἀπὸ τορπιλλοτόμων τῶν Ἀμερικανῶν καί βυθίστηκε στὸν Εἰρηνικό. Β. Χρυσάνθου: Ἐνταῦτα: Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ἕνα ἐπισμύρι. Θ. Ἀντζόζου: Ὁ Κερκυρα: Μοῦ ἐναγρύσησατε. Δυστυχῶς δέν ἔλαβα τίποτε. Μην ἔχετε λοιπόν παράπονο μαζί μου. Φ. Κοκκινιάκη, Χανιά: Α. Κρήτη: Εὐχαριστῶ, ἔλαβα. Α. Κυρίου: Μην, Φωκίαν: Γράψτε μου ὁλόκληρο τὸ ἱστορικό. Ἐχεῖ τόσο ἐνδιαφέρον, ὥστε δέν πρέπει νὰ πάη χαμένο. Γ. Ἀγαγιώστου: Ν. Κοκκινιά: Τὸ ξέρω πως πάντα με θυμάται. Οἱ φωτογραφίες εἰληφόσαν ὅλες καί τὴν ἀνταρτικὴν θερμιά. Φρ. Μπαγιάνου: Μολαδους: Θὰ ἦταν βεβαία ἐνὰ θαύμασις τὰ ἐπεὶ ἀναμφωχῆς, ἀν ὑπῆρχε διαθεσίμος χρόνος Εὐχαριστῶ. Θὰ προσπαθῶν. Χ. Κ. Ὁλλαν: Μεγαρα: Μοῦ ἐναγρύσησατε κι' ἄλλοτε γιά τὸ ζήτημα αὐτὸ κι' ἐγὼ σὰς ἀπάντησα. Τί μπορῶ νὰ κάνω περισσότερο; Α. Γκιουζέλη: Ν. Γιαννιτῶν: Κάθε ἄλλοτε πορὰ μπορεῖ να σὰς βιάξω αὐτὴ ἡ «ψυχική θερμιά» σας. Ε. Περδῶ, Κούθηρα: Δέν ἐπρόκειτο περὶ συμποτά, ἀλλά γιά τυχαιὰ ἀνατίναξι πυρομαχικῶν. Ἡ ἀπόφασι τοῦ ἱταλικοῦ στρατοδικείου ἦταν δίκαιη.

Ὁ Κ. Ν. ἀφῆκεν ἐλεύθερος, χάρις καὶ προδοσιὰ κανένα. Ἀλλ' αὐτὸς τί θὰ μπορούσας νὰ πῇ, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζε κανένα. Ὁ Λύα Γελεσάκιη, Μαρούσι: Ἀφοῦ κάνετε αὐτὸν τὸν περίπατο, θὰ σὰς κούραζε νὰ περάσεις ἐνὰ μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεία μας; Μὲ ἀλληλογραφία, δὲν γίνεται τίποτε. Γιὰ νὰ νῆν Τσίρον, Φαρσάλαι: Αὐτὰ ἔχεις ὁ πόλεμος. Πᾶς ἦταν δυνατόν νὰ μείνῃ ἀμετόχος ὁ λαός μας, ὅταν ἔλασεν τὸν αὐτὸ τοῦ σκαλωμένου καὶ τὴν πατρίδα του νὰ σταθάζῃ; Θεμιστοκλῆν Χριστὸ δούλου. Ἡμῖν ἡ Μελέτη καὶ ἡ Γεωργία τὸν Καπουτζίη. Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν ἀπάντησίν σου. Δυστυχῶς βιβλία τοῦ Α' τοῦμου δὲν ὑπάρχουν. Ἀστέριην Σαμαροσκοφίην. Κύπρον: Ἐσθὲν κι' αὐτὴ ἡ μεγαλὴ στήμη. Δὲν πρέπει νὰ σὰς τρομάξῃ ἀπολύτως τίποτε. Το μέλλον ἔχει δικό μας. Σ. Βαρβακίην, Κεφαλονίαι: Σὰς εὐχαριστῶ. Λιγὴ ὑπομονή. Τὰ χαράσματα θὰ ἐσθάνουσι καὶ πάλι. Ἀρτέμιον Παπαγεωργίου, Οὐγκάντα, Βελ. Κογκό: Πάντα σὰς θεωρῶ φίλο μου. Ἀν ἄρνησας νὰ σὰς ἀπαντήσω, φταίει ἡ πολλὴ δουλειά. Χριστοφόρον Θεοδωρόκη, Ν. Υόρκην: Ναι, τὰ ἐλάσθαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Μὴ μὲ ξεχάσετε μόνο γιὰ τὴν «Ζωνγκλά δὲν ἀπαντᾷ». Θὰ το θεωρήσω μεγάλη ὑποχρέωσίν. Ἐμῦ. Ροδόσον. Στάθην Δελαγραμμάτικα καὶ Χαράλαμνον Γεωργιάδην Ἐνταύθα: Δὲ συνεχίστην. Εὐχαριστῶ. Μιχαὴλ Μυτιληναῖον, Τρίπολιν: Ὁχι, δὲν ἔγιναν ἔτσι τὰ πράγματα. Στὸ ἐπ' ἀριθ. 811 τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ» ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια.

Г. В. И.

Τα ψεύτικα φλουριά

Καλεσμένος επίσημα απ' τον πατέρα της Προύσας ξεκίνησε μία μέρα για το παλάτι του ο Ναστράδιν Χότζας. Με τα φτωχικά του ρούχα κι ένα δισάκι που είχε μέσα τα τρόφιμά του για το ταξίδι, πήρε το δρόμο της Προύσας ο Χότζας οίγουρος πως κάποιος θα τον λυπόταν και θα τον ανέθεσε στο γαϊδάρη του. Άδικα όμως, γιατί όσο κι αν βρῆκαν τον άμοιρο Ναστράδιν να περπατά μέσ' στο καταμερόμερο, προσπερνάναν άλλοι αδιάφοροι κι άλλοι περιγελόντας τον.

«Άλλ' ο Ναστράδιν δεν τάβαζε κάτω. Συνέχισε με περήφανα τον ποδαρόδρομο για την Προύσα, αδιαφορώντας για την τρομερή ζέση και τ' ατέλειωτα περάσματα των περαστικών καβαλλάρηδων. Και κάποτε έφτασε επιτέλους, στον προορισμό του. Αμέσως, θεσπίζοντας όπως ήταν απ' την κούραση, πήγε στο παλάτι και ζήτησε να παρουσιασθή στον ίδιο τον Ρεσντ. Ο γλύφου που τον περιέμενε.

— Αμάν Χότζα, πώς έγινες έτσι; Μ' αυτά τα χάλια κόνεψα να μη σε γνωρίσω, τούπε ο παπας.

— Τι να γίνω, πολυχρονωμένο άφεντι, αποκρίθηκε ο Ναστράδιν, αναστενάζοντας, στη μέση του δρόμου φόβητε ο γαϊδάρης μου κι' έτσι ήρθα με τα πόδια ως το σαράϊ σου.

Ο άγαθος πασάς λυπήθηκε ελίκρινά από την περιπέτεια του Ναστράδιν και διάταξε άμεσως τους αλικούς του να περιποιηθούν τον ξένο.

Ετσι, αφού πέρασε κάμποσες καιρός κι' ο Χότζας διασκέδασε με το παραπάνω τον πασά με τις εξυπνες κουβέντες του και τα σοφά του λόγια, αποφάσισε να γυρίσει στο χωριό.

— Να πας στο καλό, Ναστράδιν, τούπε συγκινημένος ο Ρεσντ κι' αυτή τη φορά, έννοια σου και θα ταξειδέψης σαν άρχοντας πραγματικός.

Και χωρίς να πῇ άλλη κουβέντα, χάρισε στον Χότζα ένα όμορφο άλογο στολισμένο με χρυσά σέλλα, που θα τον πῆγαινε σαν άστραπη στο χωριό του. Επίσης του έδωσε μαζί με τ' άλλα πλούσια δώρα και χίλια ψεύτικα φλουριά, που του τα ζήτησε μ' επιμονή ο Ναστράδιν. Κι' έτσι ο Χότζας, πήρε το δρόμο του γυρισμού.

Στο δρόμο λοιπόν, καθώς συναντούσε τους καβαλλάρηδες που τον κορόιδευαν όταν πῆγαινε με τα πόδια στην Προύσα, έλεγε στον καθένα:

— Σας δίνω είκοσι χρυσά φλουριά για το ζωντανό σας...

Εκείνοι φιλοχρήματοι καθώς ήταν, τούδιναν το ζω τους κι' ακολουθούσαν με τα πόδια σαν σκλάβοι. Όσο για και ήξεραν ούτε τα κύτταζαν, ίδιος ο πασάς.

Ετσι καμαρωτός ο Ναστράδιν έφτασε στο χωριό του με ακολουθία από τόσους αυχάρηδες που...

Μόλις τον είδε όμως η γυναίκα του που έβαλε τις φωνές:

— Για τ' όνομα του Άλλω, γιατί δεν στάς γέλια ο Ναστράδιν, τα φλουριά, κα. Τ' αληθινά θα τα κερδίσουμε τώρα, αφού θα πουλήσουμε τα ζω σ' αδαρόδρομο... Κι' αν τολμήσουν να πουν και τίποτα, θα μπουν και φυλακή για το θράσος τους να ισχυρίζονται πως είναι δυνατόν να χαρίση ο πασάς στους... φίλους του ψεύτικα φλουριά!

Κι' έτσι έγινε.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Απέναντι στο ιστίτι μου μία τράτσα ένευται, άμα έπάνω στο τράτσα ένας Ισκύλος είναι. Ισκύλος μικρός είναι άμμο... Βαί κι οπτόγλου κιόπек! — φωνή μεγάλη έχει. Όλο το ήμερα, κούζουμ, φωνή του ντεν ίβγαζει. Άμα νύχτα ένευται, δώδεκα, μία, νύο, τρείς, τοτε τί τον πιάνει γιάχο; — Έπάνω στο τράτσα ανεβασμένος ένευται και ζουρνά του αρχινισμένο έκάνει: Γάου, γάου, γάου!

Τώρα καλοκαίρι ένευται, τζάνουμ, χίτες ντεν ήμπορείς να κοιμηθής, από δώ ραδιόφωνος δλη ώρα ίπαιζει, από κεί κινηματογράφος ένευται, από δώ ταβέρνα είναι, από κεί καφενείο ένευται, από δώ ταβλάκι ίπαιζούν, από εκεί συζητήσεις έχουν, που να κλείνης μάτι κούζουμ. Τί να έκάνης; Περιμένεις να περάση ή ώρα — είτε κενεματογράφος πῆαινε — ή άστρα άργα, μία ή ώρα, δυό πῆαινε στο κρεβάτι, ή. Το λοιπόν εγώ μόλις στο κρεβάτι μου πῆαινω, μόλις μάτια μου αρχίζουν να με ίπαινουν, βαί κι οπτόγλου κιόπек — βαλτός είναι; — άμέσως από το τράτσα βιολί του αρχινισμένο έκάνει:

— Γάου, γάου, γάου!

Μέσα στο νύχτα χίτες κανένας άλλος ντεν μιλάει, τίποτα. Ήσυχια ένευται, ραδιόφωνα μαδιόφωνα, ταβέρνες μαβέρνες, καφενεία φιλιάν φιστικ όλα κλεισμένα, όλα σταματημένα ένευται. Μόνο το Ισκύλος, μέσα στο ήσυχια από το τράτσα του σαματά έκάνει:

— Γάου, γάου, γάου!

Και το κακό είναι, γιαβρούμ, ότι και τα άλλα Ισκυλιά της γειτονιάς εγυνημένοι ένευται και αρχίζουν ένα πῆαιμμα, ένα πῆαιμμα — μα τί να σε είπω: Χίτες τέτοιο κακό στον έχτρο σου εχρή να μην έκάνης!

Το λοιπόν τί να έκάνω; — Προχτές την νύχτα πέτρες ίπῆρα και στο δικό μου το τράτσα ανεβασμένος είναι. Μόλις το κιόπекλου κιόπек άρχισε, πῆρα μία πέτρα και ζιζιζιζι!... τη σφύριξα έπάνω στο τράτσα. Πέτρα κοίτα του έπεσε άμμο Ισκύλος λυσσασμένος έινει:

— Γάου, γάου, γάου!

— Έτσι είσαι; Λέω. Πάρε και άλλη μία Ζιζιζιζι!

Άλλο πέτρα μεγαλύτερο πετάω, Ισκύλος πιό λυσσασμένος ένευται, γάου - γάου πιό δυνατά έκάνει και τότε με πιάνουν και έμένα για καλά και με το βρωμόσκυλο μάχη ίκανω.

— Γάου, γάου, γάου!

— Ζιζιζιζι!

— Γάου, γάου, γάου!

— Ζιζιζιζι!

Πέτρες στο τράτσα βιροχή ίπέφτανε, χαλασμός ίνυταν, φασαρία, σαματάς, σκύλος άγριος φωνές βαλμένο έκανε — γιατί έδσε και μερικές — και όλο το γειτονιάεγυνημένο, είναι, φωνές άρχισανε. Άμα και έμένα τρέλλα μ' έπιασε:

— Κιόπекλου κιόпек έλεα, άμα ντεν σε σκοτώσω άποψε έμένα Καραμπέτ να μη με λένε!

— Γάου, γάου, γάου!

— Ζιζιζιζι!

— Γάου, γάου, γάου!

— Ζιζιζιζι!

Όλο το γειτονιά, τώρα, εγυνησε, Σουρπούιτσα μου στο τράτσα ανέθηκε, στο άλλο τράτσα γείτονας ίβγῆκε:

— Έεεε Καραμπέτ, φωνάζει, τί κάνεις; Τρελλός είσαι; Τί πετάς πέτρες;

— Άμα εγώ τρελλός είναι: — Εσούλου έσέκ, λέω, πάρε το Ισκυλί σου γιατί και αυτό και έσένα σκοτωμένος θα ίκανώ!

Εκείνος τιρομαγμένος έινει, Ισκυλί του από το τράτσα, κάτω έπῆρε. Έτσι κόσμο άναστατωμένο έκανε, άμα ήσυχασα. Ήρατα — ώρατα κρεβάτάκι μου έπῆρα και κοιμήθηκα.

Άμα ξαναβῆ ή Ισκυλίος τα ίδια θα ίκανώ. Να ίδουμε τί θα ίκανή, κιόпекλου κιόпек!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Το μαύρισμα

Τί είπες, καλέ μου άνθρωπε; Τί είπες; Για ξαναπείστο να μου έντυπωθῇ, μήπως και παρενόησα. Α! Ούτε λίγο ούτε πολύ, με προσκαλείς να πηγαινουμε μαζί παρέα να παίρνουμε τα θαλάσσια μπάνια μας κι' έπειτα να κάνουμε ήλιοθεραπεία! Και ως προς το πρώτον μὲν, έχω να σε πληροφορήσω πως, άμα θέλω να κάνω θαλάσσια λουτρό, είμαι εις θέσιν να πάω μόνος μου και παρέα δεν μου χρειάζεται. Ως προς το δεύτερον δέ προς τοῖον σκοπόν να κάνω ήλιοθεραπεία;

Πώς; Για να μαυρίσω; Άκου κουδέντα! Να μαυρίσω! Και γιατί να μαυρίσω; Ποίος ο λόγος; Τί έκανε λέει; Είναι υγεία;

Τόν κακό σου τόν καιρό και το μαύρο, μία που μιλάμε για μαυρίλα. Από πού κι' ως πού, μαρέ, είναι υγεία; Και γιατί είναι υγεία το μαύρο χρώμα και δεν είναι τα άλλα;

Τί έκανε λέει; Το καλοκαίρι όλοι έπιδώκουν να μαυρίσουν; Τόν κακό τους τόν καιρό κι' αὐτόνουν. Τους βλέπω, μαρέ, καμμιά φορά ξαπλωμένους στο ντάλα μεσημέρι στη φλεγόμενη άμμο, που τηγανίζονται άνήλεως επί ώρες όλοκληρες, και τους κλαίει ή ψυχή μου. Ηλιοθεραπεία, λέει! Τηγάνισμα και ψήσιμο κανονικό και ξεφλουδισμένες πλάτες και ήλίσσις και το λένε θεραπεία! Οι ήλίθιοι.

Και δλ' αυτά για να μαυρίσουν, λέει. Και γιατί να μαυρίσουν; Για να παρουσιάζονται στην κοινωνία με τα μαύρα τους τα χάλια και να καμαρώνουν, έπειδή άπέκτησαν αυτό το επίπταστο χρώμα. Και να υπερφανεύονται σαν να έκαναν κανένα μεγάλο κατόρθωμα, άρσενικοί και θηλυκοί, μ' αυτή την έλεεινή εμφάνιση καρβουνιάρων, που μόλις βγῆκαν από καρβουναποθήκη. Αειντε να μου χαθῆτε!

Και τολμάς να μου προτείνης και μένα να μετάσχω σ' αυτή την ήλιθιότητα. Να ξαπλώση ποίος; Ο Πελοπίδας στην άμμο και να ξεροψηθῇ, για να μαυρίση! Δεν είμαστε καλά. Ορισμένως δεν είμαστε καλά. Φαίνεται, ότι αυτός ο ήλιος σε χτύπησε γερά στο κεφάλι και δεν ξέρεις τί λές.

Γιατί να μαυρίσω, βρέ; Εγώ άνήκω στη λευκή φυλή. Αν ήθελε ο Θεός να έμε κάνη μαύρο, θα φρόντιζε να γεννηθώ στην Αφρική. Εο' όσον όμως ηυδόκησε να με κατατάξη στη λευκή φυλή, γιατί εγώ θα παραβώ τη θέλησή του και θα κατέβω στην άμμο να τσιτσιριστώ για να εξαπατήσω την κοινωμία, παρουσιάζόμενος ως Άσας, ενώ δεν είμαι; Και να χάνω, επί πλέον, και τρείς-τέσσερις ώρες την ήμερα, άδικως και παραλόγως, για το ματάιο και άνόητο αυτό μεταχρωματισμό; Αυτό μού λειπε. Να μεταβληθώ σε Άσας και να βάλω και κανένα σαρίκι στο κεφάλι, για να είναι πλήρης ή άπάτη.

Τί με κυτῶς έτσι; Αειντε χάσου από μπροστά μου και μη σε ξαναϊδούν από μπροστά μου και μη σε ξαναϊδούν από μπροστά μου, τηγανισμένο βάτραχε. Τα μάτια μου, τηγανισμένα του λόνου σου, Άν θέλεις αρχίσει κιόλας, ελεύθερη, που ένεις δυστυχώς, ή παραλία. Άλλά μην το κέφι σου και γίνε άσάπης. Άλλά μην ξανατολήσης να μου κῆνης τέτοιο. Ή ξανατολήσης να μου σπῶνῃ τη μτηγγούλα παινιγμό, γιατί σπῶνῃ, μέχρι πού και σε μαυρίζω στο έύλο, μέχρι να πῆς πέντε. Σκυλάραστα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

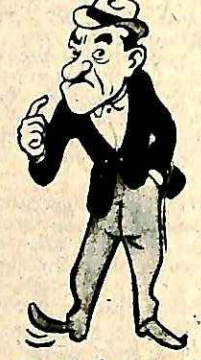
Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΖΑΚ είχε άραδιάσει στους τοίχους πολυάριθμα ταμπλά. Στα κομμά πλῆινα βάζα, πάνω στα χαμπλά έπιπλά, φυλλορροούσαν κάμποσα τριαντάφυλλα, σκορπίζοντας γύρω τ' άρωμά τους.

Και, πάνω στο καθάλετο, άντίκρυ στο μεγάλο παράθυρο, ένα μισοτελειωμένο οκτίσο παρίστανε τη Μαϊτένα, που κορούε «φαντάνγκο».

Ο ζωγράφος δεν ήταν ευχαριστημένος απ' το έργο του αυτό. Πηγαίνονερχότανε διαρκώς, για να διορθώση κάτι, μία κίνησι, μία γραμμή, μία φωτοσκίασι.

Συλλογιζόταν με ποιόν τρόπο θα κατάφερνε τη Μαϊτένα να ποζάρη γι' αυτόν.

Οι Βάσκοι είναι μία φυλή προσκολλημένη στα παλιά έθνη, οίκονόμα και σοδορή, εργατική, γενή και πεισματάρα. Οι γυναίκες τους είναι πολύ άνάρετες και πιστές. Ο Ζακ τῶςερε καλά, και γι' αυτό δίττασε να μιλήση στη Μαϊτένα, όταν την είδε πριν από λίγο να περνάει, γελαστή και ναζιάρα. Όχι πως λογάριαζε τον άρραβωνιαστικό της, τόν Τοϊκίτο. Μά έννοιζε κάποια δυσκολία να της μιλήση, κάποια δειλία.

Δεν ήθελε να όμολογήη πως ήταν έρωτευμένος μαζί της, και δικαιολογόντανε στον εαυτό του πως ένδιαφερότανε μόνο για την τέχνη...

Όταν, το βράδυ, πῆγε να κάνη τόν περιπάτο του στην άκρογαλιά, την είδε να περνάει με τις φιλενάδες της, δίχως τόν Τοϊκίτο. Τῇ χαϊρέτῆσε, κι' αυτή του χαμογέλασε γλυκά.

Ο Τοϊκίτο Καραμέντι πῆγε στο μαγαζί του Καρλέτο Μπεγκόνα, του πατέρα της Μαϊτένας, πουφτιανε δίχτυα για τις τράτες. Κάθισε σε μία γωνιά, άμυλτος.

— Ε, Τοϊκίτο, τί έχεις κι' είσαι λυπημένος; τόν ρώτησε ο γέρος στο τέλος.

— Τίποτα... μουρμούρισε ο νέος. Μά ή στάσι του διέφευγε τα λόγια του.

— Δεν λές τῇν αλήθεια, παιδί μου. Κάτι μου κρύβεις... Ξέρεις πόσο σ' αγαπῶ... Είμ' ο καλύτερός σου φίλος. Γιατί δεν μου λές τόν νόνο σου;

— Ξέρεις κι' εσύ πολύ καλά πως σ' αγαπῶ σά δεύτερο πατέρα μου και πως θάμει ευτυχισμένος αν γίνω γυιός σου... Η Μαϊτένα είναι άρραβωνιαστικά μου έδω και τρία χρόνια. Έχω οίκονομήσει κάμποσα λεφτά. Έχω δική μου βάρκα. Γιατί δεν παντρευόμαστε πιά; Ός πότε θα περιμένω;

Ο γέρος έθναλε τα γυαλιά του και πῆγε κοντά στο νέο.

— Βιάζεσαι πολύ, παιδί μου, τόν άπάντησε. Λές πως γνωρίζετε τρία χρόνια με τη Μαϊτένα. Μά, για να γνωρίση κανείς μία γυναίκα, χρειάζεται μία όλόκληρη ζωή!... Κάνε λίγη υπομονή ακόμα. Σ' έξη μῆνες, ή Μαϊτένα θα γίνῃ 20 χρονών. Τότε μονάχα μπορεί να τῇν παντρεύω. Έτσι έχω όρκιστή στη μητέρα της...

Μά ξαφνικά, μία γνώριμη φωνή τῇν έκανε ν' ανατριχιάση! Έρχόταν ο Τοϊκίτο!...

της Μαϊτένα

Η Μαϊτένα προχωρούσε τώρα στη βρεγμένη άμμουδιά. Το πόδια της χώνονταν στη υγρή άμμο, άφίνοντας τις πατημασιές της.

Για να περάση τῇν ώρα της, άνοιγε μ' ένα σουγιαδάκι τα θαλάσσια που είχε άφισει στην άμμο ή παλιόροια.

«Ηρθα πολύ νωρίς — σκέφτηκε. Ο ζωγράφος δεν φάνηκε ακόμα».

Τόχε συλλογιζότῃ πολύ, πριν πάρη τῇν απόφασι να πάη στο ραντεβού. Τί θάλεγαν ο πατέρας της κι' ο άρραβωνιαστικός της, αν τῇν μάθαιναν;...

Οι φιλενάδες της τῇν είχαν πειράξει τόσες φορές, απ' τῇ μέρα που είδαν πῇ χαϊρέτῆσε ο ζωγράφος. Απ' αυτές είχε μάθει ή Μαϊτένα πως ο ξένος ήταν ζωγράφος και πως κατοικούσε σε μία δική του βίλλα, στο πάνω μέρος του χωριού.

Κατάλαβαινε πως τῇν άρεσε και πως τῇ θάυμαζε προπάντων όταν κορούε.

Μά κι' αυτή τόν εύρισκε όμορφο, πιό όμορφο απ' τόν Τοϊκίτο, που είχε πρόσωπο ήλιοκαμένο και φορούσε τα ρούχα τῇν ψαρά.

Τῇς είχε ζήτησει ραντεβού, με τῇν πρόφασι πως ήθελε να της άναθέσει μία παραγγελία.

— Γιατί δεν άπευθύνετε στον πατέρα μου; τῇν είπε έκείνη. — Όχι, όχι, θέλω να μιλήσω σε σῆς, άπάντησε.

Κι' έφυγε, δίχως να προσθέση λέξη...

Νά τῇς τώρα, με τῇν σβέλτη και κομψή κορμοστασία του, με μία έκφρασι πουδειχνε συγκίνησι και έρωτα! Εκείνη σπκώθηκε, μόλις τόν είδε.

— Θέλετε να περπατήσουμε ή να καθήσουμε στην άμμο; τῇ ρώτησε.

— Άς περπατήσουμε καλλίτερα.

Τῇν προτίμησε, γιατί σκέφθηκε πως θάχε περισσότερο θάρρος έτσι.

Προχώρησαν, ο ένας πλάι στον άλλο. Τριγύρω, δεν φαινότανε ψυχὴ ζωντανή. Μακριά μονάχα, δυό-τρείς Έγγλέζες νταντάδες σπρώχνανε τα καρροτσάκια τῇν παιδιών.

Τῇ ζευγάρι προχωρούσε άργά, κυτῶντας τῇ γαλανή θάλασσα. Κουβέντιαζαν για χίλια-δυό πράγματα, τελειώς άσχετο μ' αυτό που άπασχολούσε τῇ σκέψι τους.

Ο Ζακ θάυμαζε τη Μαϊτένα. Εύρισκε τῇν όμορφιά της πιο έντονη, πιό συναρπαστική, κάτω απ' τόν ήλιο, δίπλα στῇ θάλασσα...

Υστερα άρχισε να της μιλήη για τῇν τέχνη του, για τόν εαυτό του.

Κάποια στιγμή, πῆρε θάρρος και τῇς είπε για το μεγάλο θαυμασμό πουνοιούσε όταν τῇν πρωτοείδε ένα βράδυ να κορούη με τόν άρραβωνιαστικό της τῇ «φαντάνγκο».

Τῇς μίλησε ακόμα για το πορτραίτο της πουκῇ άρχίζει να ζωγραφίζει, για τῇ χαρά της ζωῆς, για τῇ δημιουργία του καλλιτέχνη, για ένα σωρο

πράγματα σκετικά με το έργο του...

«Τί ώρασι που μιλάει!» σκεφτόταν έκείνη. — Θαρρῆτε... δεν είν' έτσι; τῇς είπε σε μία στιγμή.

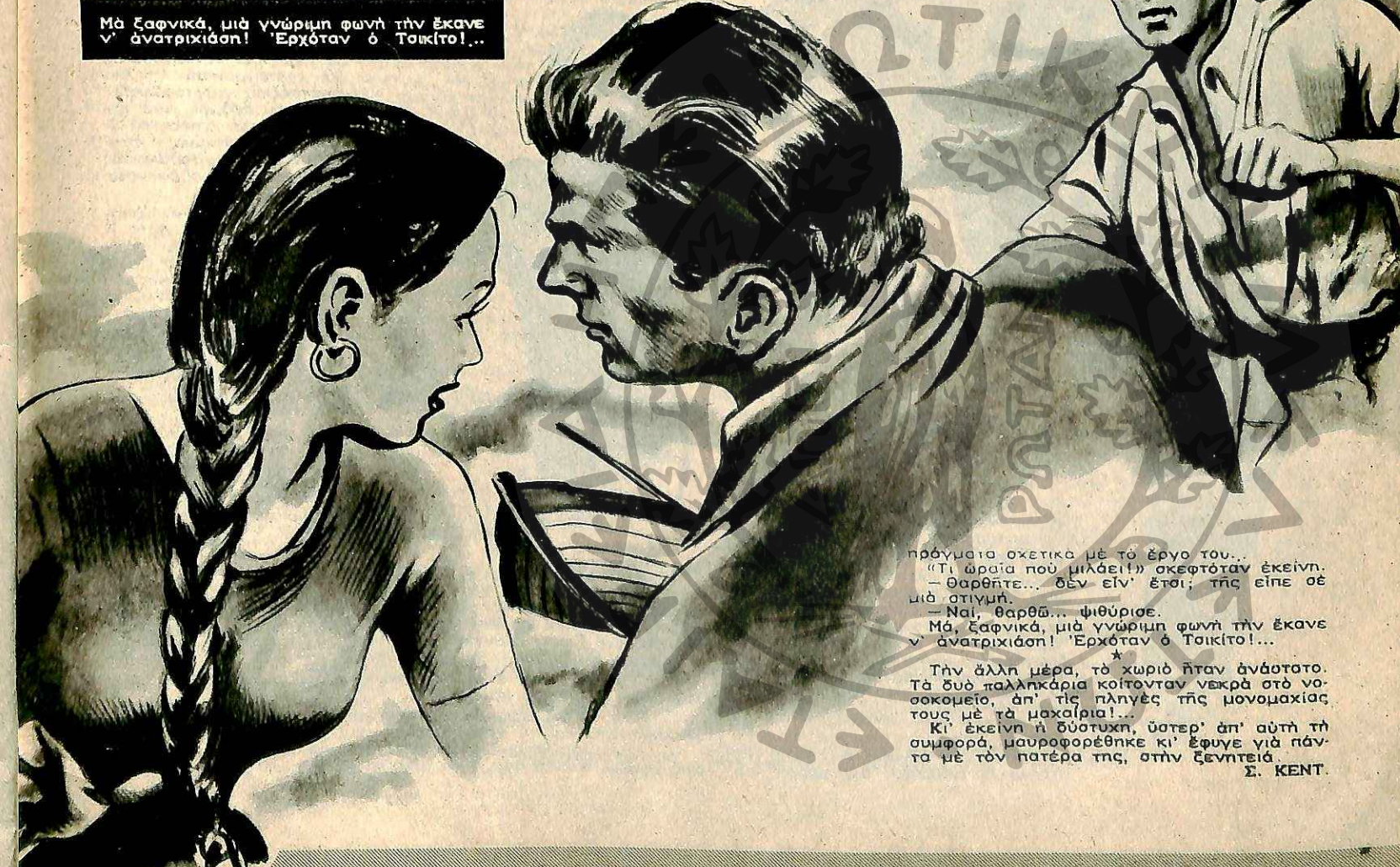
— Ναι, θαρρῶ... ψιθύρισε.

Μά, ξαφνικά, μία γνώριμη φωνή τῇν έκανε ν' ανατριχιάση! Έρχόταν ο Τοϊκίτο!...

Τῇν άλλη μέρα, τῇ χωριό ήταν άνάτοτο. Τα δυό παλληκάρια κοιτόνταν νεκρά στο νοσοκομείο, απ' τις πληγές τῇς μονομαχίας τους με τα μαχαίρια!...

Κι' έκείνη ή δύστυχη, ύστερ' απ' αυτή τῇ συμφορά, μαυροφορέθηκε κι' έφυγε για πάντα με τόν πατέρα της, στην ξενιτιά.

Σ. ΚΕΝΤ.

Η ζωή της γυναίκας

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ

ΤΑ πρώτα προγνωστικά για τη μόδα του φθινοπώρου μας λένε πως όλοι οι οίκοι θα επιδιώξουν να παρουσιάσουν πολλά έτοιμα φορέματα στις συλλογές τους. Όχι όμως έτοιμα πουλυτελείας, αλλά εκείνα που ανταποκρίνονται σε όλες τις τσέπες. Με άλλα λόγια θα μπορείτε να βρείτε ένα απλό φορεμάκι από πολύ φτηνό ύφασμα, ένα ταγιεράκι πρωινό χωρίς αξιώσεις, ένα σύνολο σπορτίφ με φορεμάκι και επανωφοράκι πρόχειρο κ. ά.

Στην απόφαση του έτοιμου κατέληξαν ύστερα από πολλή σκέψη και βρέθηκαν σύμφωνοι σ' αυτό όλοι οι δημιουργοί της παρισινής μόδας.

Πρώτος ο Ζακ Φάτ λανσάρισε τις διάφορες συλλογές του από έτοιμα: Μια δολοκλήρη σειρά από φούστες ευκολοφόρετες και φθηνές, από βελούδο κοτλέ, από όττομάν μάλλινο, από λαϊνά.

Τα σχέδια τους ποικίλλουν. Είναι κλός, αν φόρμ, με πιέτες αραίες ασιδεράτες, με πλισσέ. Έτσι κάθε μία γυναίκα μπορεί να διαλέξει ανάλογα με τη σιλουέττα της. Τη φούστα αυτή τη φορεί με ένα όμορφο τρικώ, που κι' αυτό θα το βρή έτοιμο, είτε ως σουέτερ, είτε καζάκα - μπλούζα, είτε ως μπούστο από ζερσέ.

Ο Ζαν Ντεσσέ, ο Κριστιάν Ντιόρ, και όλα τα καλά σπίτια του Παρισιού ακολουθήσαν το παράδειγμά του και παρουσιάζουν δολοκλήρες σειρές από έτοιμα.

Κάθε κυρία επιστρέφοντας από την έξοχή της θα σκεφθή αμέσως πως πρέπει να ετοιμάσει κάτι για την αλλαγή της εποχής. Τι άλλο λοιπόν θα την εξυπηρετήσει καλύτερα από ένα ταγιεράκι πρόχειρο, που θα το αγοράσει έτοιμο στο σώμα της και θα της προσφέρει τις πρώτες υπηρεσίες; Η φανέλλα, είτε μονόχρωμη,

1) Οι ευθύγραμμες ζακέτες, που είναι τόσο της μόδας. 2) Τα χαριτωμένα μπλουζόν από ζερσέ. 3) Οι ζακέτες σε είδος καζάκας.

Είτε φανταζι χρησιμοποιείται για τα πρόχειρα αυτά ταγιέρ.

Το σχήμα τους είναι κάπως ιλαστικό, είναι δε φορμαριστά στο μπούστο και κλείνουν με μία σειρά από έξη ή τέσσερα κουμπιά. Όταν έχουν τέσσερα, εξυπακούεται, ότι το άνοιγμα του λαιμού είναι μεγαλύτερο και τα ταγιέρ είναι μεγαλύτερα. Με τα έξη κουμπιά, το κομψό φτάνει λίγο ψηλότερα κι' έτσι ρεβέρ και γιακάς γίνονται πιο μικρά.

ΑΛΛΑ ΤΑΓΙΕΡ

Όσο θα προχωρή η εποχή, τα ταγιέρ θα παίρνουν μία μορφή πιο

κοντές, με τρία κουμπιά και μπορούν να έχουν γιακά γούνινο σε σχήμα σμάκιν.

Οι γούνες που χρησιμοποιούνται είναι άστρακάν κυρίως και κατά δεύτερο λόγο λούτρ ή ραγκονταίν.

Τα μανίκια είναι μάλλον φαρδιά προς τα κάτω και οι τσέπες είναι κοφτές, λοξές και ίσιες με καπάκια.

Οι φούστες γίνονται ως επί το πλείστον ίσιες και μέσα από την ζακέτα φοριέται ένα λεπτό πλεχτό ανοικτόχρωμο.

Η τελευταία μόδα ευνόει πολύ τα άσπρμαυρα του τούιντ, με τα όποια φοριούνται άσπρα λεπτά τρικώ με δροθιο γιακάδακι.

Συνηθίζονται όμως πολύ και οι μεταξωτές μαύρες ή γκρι σουρι μπλουζές σεμιάς.

Μετά το τούιντ έχουμε τα σκωτσέζικα λαϊνά σε χρώματα μπλέ, γκρι-τόπ, ή πρασινοκόπ. Αυτά γίνονται πιο εφαρμοστά, οι ζακέτες τους έχουν μεγάλους γιακάδες, είναι μεσαίες και οι φούστες τους είναι μάλλον στενές. Ο γιακάς τους μπορεί να γαρνιρισθί με ζιμπελίν ή βίζαν.

Τέλος, οι συλλογές του φθινοπώρου περιλαμβάνουν και τα έντελως κλασσικά ταγιέρ από μονόχρωμο ύφασμα πιο βαρύ, που έχει εφαρμοστές, αλλά όχι μεσαίες ζακέτες, με πέτα και γιακάδες ανδρικούς. Ρεβέρ επίσης στα μανίκια. Το συμπλήρωμά τους είναι μικρό κανονί με μπόρ μεγαλύτερο εμπρός και μία μεταξωτή σε σκούρο χρώμα έσάρπα με μικρή φράντζα.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Ας δούμε τώρα και ποιά χρώματα θα φορεθούν το φθινόπωρο και το χειμώνα.

Πρώτ' απ' όλα το μπλέ του σαπφείρου, το κόκκινο του φραγκοστάφυλου, το μαύρο του άνθρακίτη, το γκρι του μολυβιού και το γκρι του μαργαριταριού κι' όλες οι αποχρώσεις του καστούρου, το γαλάζιο της θάλασσας, όταν ξημερώνη με λίγες χρυσά φένιες ανταύγειες ή ασπήμενιες.

Αυτά είναι σε γενικές γραμμές τα προγνωστικά μας για το φθινόπωρο και τον χειμώνα. Φυσικά, στο Παρίσι όλα τα μοντέλα θα έχουν μία αποκλειστική σφραγίδα, που θα είναι το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του δημιουργού τους.

Ο Κριστιάν Ντιόρ παρουσιάζει όλο και πιο ψηλόληνη τη γυναίκα σιλουέττα και για να το επιτύχη αυτό, εξαφανίζει σχεδόν έντελως κάθε καμπυλότητα του μπούστου.

Βέβαια, η τάση αυτή δεν εγκρίνεται από όλους.

Ο Μαγκέν, έξ' άλλου, δείχνει μία φανερή προτίμηση για το μαύρο χρώμα, περιφρονώντας εμφανικά τα χτυπητά χρώματα. Αυτά όμως δεν τόν εμποδίζει να χρησιμοποιή πολλά σκωτσέζικα για τουαλετίτσες του δρόμου, του περιπάτου, των σπορ και έ-ξαιρετικά απαλές απο-χρώσεις για τουαλέττες βραδυνές, είτε μακρές, είτε κοντές.

Η Ζερμαίν Λεκόντ υποτάσσεται κι' αυτή στην ιδιοτροπία της ίδιας γραμμής, την ποικίλλει όμως με ελαφρά ντραπάρισμα-τα, που προσθέτουν μία ξεχωριστή χάρι στα χειμερινά μοντέλα του. Συγχρόνως εμφανίζει μεγάλη ποικιλία στα μανίκια, κανονίζοντας τα μακρως τους ανάλογα με το στυλ της κάθε τουαλέττας.

Τα ταγιέρ του τα συν-οδεύει σχεδόν πάντοτε μία κάπα, ενώ τις απογευματινές τουαλέττες ένα επανωφόρι τρουά-κάρ, ενίοτε φοδραρισμένο με γούνα.

ΑΛΛΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Ένα τίποτα, μία μικρή λεπτομέρεια στην εμφάνισή σας, σε κάτι που κρατάτε στο χέρι, σε κάτι που κορφαίστε στο στήθος ή κρεμάσατε στο λαιμό σας, ή τοποθετήσατε σε μαλλιά σας κι' άμέσως ό καθένας θα καταλάβη πως έχετε απόλυτη συνειδηση της μόδας και έχετε όλα της τα μυστικά, όλες της τις ιδιοτροπίες.

Μερικές υπεισθμίσεις όμως δεν βλάπτουν.

Ένας φιδικός από στράς θα στολίση ωραιότατα τα μαλλιά σας και η μόδα το ζητάει.

Ένα κολλιέ από χρωματιστές πέτρες αναδεικνύει πιο πολύ τη λευκότητα και τη γραμμή του λαιμού σας.

Λίγη έρμινια στα ρεβέρ των γαντιών σας και στη μαύρη από μουςέ τσάντα σας, δίνει τόση κομψότητα στην εμφάνισή σας.

χειμωνιάτικη. Θα γίνεται χρησιμοποιήσει από βαρύτερα υφάσματα, όπως το τούιντ.

Αυτά τα κάπως βαρύτερα ταγιέρ, έχουν διαφορετικά σχήματα. Δεν γίνονται διόλου εφαρμοστά, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Οι ζακέτες είναι μάλλον σκωτσέζικα, αλλά ούτε ριχτά.

Μία πρωτότυπη τσάντα από βελούδο που περνάει σαν βραχιόλι στο χέρι κι' έχει το χρώμα της φωτιάς δίνει τόση ζωή στην μαύρη τουαλέττα σας!

Μία άλλη τσάντα από κόκκινο τούιντ σε σχήμα σάκκου εκδρομής είναι ό,τι χρειάζεται για τις κούρσες σας.

Ένα ιδιότροπο βραχιόλι από στράς και πολύχρωμα πετράδια αρκετά πλατύ είναι η τελευταία λέξη της μόδας.

Το μπλέ μαρρόν χρώμα είναι η τελευταία βόγκ γι' απογευματινά γοβάκια - σαντάλ.

Ένα δέσιμο από βελούδο στα μαλλιά σε τρόπο που να περιβάλλη το κεφάλι προδίδει νιότη και πρωτοτυπία.

ΚΟΛΛΙΕ ΚΑΙ ΣΤΟΥΑΡ

Τα κολλιέ, τα στωούαρ και τα κλιπς θα είναι πολύ της μόδας έφετος και επειδή εμπνέονται ως επί το πλείστον από την Ανατολή, είναι μάλλον βαρειά και όγκωδη.

Μερικά σχηματίζουν δολοκλήρο πλαστρόν που αποτελείται από μαργαριτάρια σε σχήματα μακρούλα και από στράς.

Άλλα αποτελούνται από γκριζά στρογγυλά μαργαριτάρια και σαπφείρους και άλλα από χρωματιστά πετράδια.

Ο Κριστιάν Ντιόρ κλίνει υπέρ των κολλιέ που είναι κομωμένα από κρύσταλλα, που παίρνουν το χρώμα του φορέματος.

Ο Ζακ Γκρίφ, προτιμά τα χρυσόδετα στωούαρ σε ανατολίτικο στυλ.

Η Μάγκη Ρούφ συμπληρώνει τις βραδυνές τουαλέττες της με κολλιέ ντε σιέν, δηλαδή αυτά που περιβάλλουν τον λαιμό και είναι ένα σύμπλεγμα από πολλές σειρές ρουμπίνια, κοράλλια και έμερώντ.

Όσο για τα κλιπς είναι από στράς και σχηματίζουν ζερμπ από λουλούδια, ένα πουλί, ένα έντομο, ένα πέταλο, μία πεταλούδα, μία σαυρίτσα.

Συνηθίζονται επίσης τα ζαί που άλλοτε τα έθεωρούσαν μόνον πένθιμα. Γίνονται διάφορα κοσμήματα με αυτά που στολίζουν το στήθος, ένα καπέλλο ή ακόμη και τα μαλλιά.

Η Μαντελν ντε Ρώσ στολίζει με αυτά βραδυνές τουαλέττες, ο Ντιόρ τοποθετεί κουμπιά από ζαί, ο Ζαν Ντεσσέ πόρπες από ζώ-νες κ. ά.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Τα σχήματα των υποδημάτων θα είναι κάπως πιο μυτερά έφετος συγκρινόμενα με τ' άλλα χρόνια. Θυμίζουν λίγο τ' σχήματα του 1910 — 1920.

Οι γόδες είναι στην ήμερησία διάταξη και γίνονται από δερμάτα γυαλιστερά, από σατέν και ενίοτε έχουν και λίγο γαρνιρίσμα από γούνα. Τα τακούνια για τα βράδια είναι πολύ λεπτά και ψηλά, φθάνουν τους 7 και 8 πόντους. Μη ξεχνούμε όμως ότι τα υποδήματα σπέρ έχουν τακούνια χαμηλά και ως επί το πλείστον δερμάτινα. Το ύψος τους κυμαίνεται από 3 ως 5 πόντους.

Είπαμε ότι τα σχήματα είναι μυτερά, αλλά οι μύτες κόβονται απότομα στις άκρες.

Συνηθίζονται πολύ οι φιούμπες είτε χρυσές είτε ασπήμενες είτε φίλδισι ή ιβουάρ.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΟΔΑ...

* Μη κάνετε όγκωδη χτενίσματα, αλλά τουναντίον επιδιώκετε όσο το δυνατόν μικρό κεφάλι και χτενίσμα με τα μαλλιά όλα πίσω.

* Μη φοράτε το καπέλλο σας στην κορυφή του κεφαλιού, αλλά χώνετε το βαθεία, ώστε να σκεπάζη το έπάνω μέρος των αυτιών.

* Μην επιδιώκετε κοραζά με κοντή τάλια, αλλά τουναντίον τοποθετήτε την τάλια λιγάκι πιο χαμηλά απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα.

* Φοράτε πάντα φούστες με φάρδος από τους γοφούς και κάτω, εκτός αν πρόκειται για φούστα - ταγιέρ.

* Προσέχετε πάντα το σχήμα του σουτιέν σας: Να κρατά το στήθος ψηλά.

* Οι ώμοι σας πρέπει να είναι στρογγυλεμένοι.

* Το μακιγιάρισμά σας να είναι μάλλον ανοικτόχρωμο και τα μανίκια σας πολύ διακριτικά βαμμένα.

* Τα τζάμπερ σας θα έχουν ελαφρό φάρδος πίσω.

* Δεν θα παραλείψετε να εφοδιάσετε την γκαρνταρόμπα σας με μία κάπα, που θα είναι πρακτική ή λουσάτη. Σκεφθήτε τί θα σας εξυπηρετήσει πιο πολύ.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Με πόση χαρά ξαναβρίσκου οι κομψές γυναίκες τα ταγιέρ με τις πρώτες δροσερές ημέρες! Και αλήθινά είναι το κοστούμι, που τους προσφέρει τις πιο μεγάλες υπηρεσίες.

Πρακτικό, κομψό, εύκολοφόρετο για όλες τις ώρες της ημέρας έχει και το μεγάλο προσόν να είναι πάντα το ευνουμένο της μόδας.

Τα ταγιέρ που θα δούμε το χειμώνα και το φθινόπωρο ξεγλιστάνε λίγο από την κλασσικότητα χωρίς όμως να την έγκατα-λείπουν.

Το χαρακτηριστικό τους είναι πλατωί γιακάδες και μεγάλα ρεβέρ που οι γωνίες τους φτάνουν στους ώμους.

4) Όραίο σύνολο φθινοπωρινό από ζερσέ. 5) Ταγιέρ σε χρώμα σάμπλ. 6) Φόρεμα απογευματινό σε χρώμα σάμπλ. 7) Φόρεμα επίσης απογευματινό από ζερσέ σε χρώμα μαστίκας.

Κάποτε γιακάς και ρεβέρ αντικαθίστανται από ένα είδος έσάρ-πας που δίνεται μπροστά.

Οι ζακέτες είναι εφαρμοστές αλλά χωρίς υπερβολή, με τονισμένη πάντοτε τη μέση και μπάσκες, σε μέτριο μάκρος.

Οι φούστες διατηρούν την ευθυγράμμιση τους αλλά παίρνουν άλλοτε μία κουφότητα πίσω, άλλοτε μία κουφότητα εμπρός και άλλοτε στα πλάγια.

Οι ώμοι χωρίς να είναι τετράγωνοι δεν παρουσιάζουν υπερβολική στρογγυλότητα.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΡΧΗΜΑΤΑ

Ο Κοτύ λανσάρει κάτι καινούργιο, που θα το δεχθούν με ενθουσιασμό όλες οι κοκέτες. Είναι μία μικρή θηκούλα, που παίρνει τη θέση της στη γυναίκα τσάντα και εκ πρώτης όψεως φαίνεται κρογιόν, αλλά δεν είναι, γιατί έχει χρώμα γαλάζιο και όχι κόκκινο.

Πρόκειται για μία στερεοποιημένη κολώνια, που την περνάτε στο μέτωπο και πίσω από τ' αυτιά σας και σας προσφέρει δροσισιά και φρεσκάδα.

Η άλλη λογαριασμού μου

Τακτική αναγνώστριά: Τηλεφωνήστε μου, αν βιάζεστε στο 613-817.

Μελαχροινή: Χρησιμοποιήστε λίγο ούζενε. Για την πύκνωση των βλεφαρίδων ελαφρό φαλίσμα και να τις τρίβετε κάθε βράδυ με λίγο ρεταινόλαδο κλείνοντας καλά τα μάτια. Για το πρόσωπο δεν υπάρχει αυτό που ζητάτε, γιατί αφού έχετε καλή επιδερμίδα, πρέπει να είθε πολύ προσεκτική.

Σανθό άγγελο: Όταν λούζεστε να ξεδιγάζετε με χαμομπλόνο αρκετά δυνατό. Αυτό θα έμποδισι λίγο τα ξανθά σας μαλλιά να ακουρύνουν.

ΤΟ «ΡΟΔΙΝΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ»

Η χαϊδεμένη και μονακριβή κορούλα του βασιλιά του Άνναμ, του Νά-Ρι-Κό, μεγάλωνε ολοένα, κάτω απ' τον ολόκαμπρο ήλιο της πατρίδας της, κι' ολοένα γινότανε πιο χαριτωμένη και πιο όμορφη. Ο πατέρας της την αγαπούσε σαν κάτι το ανυπολόγιστο πολύτιμο κι' έπλασε τα ιδιαίτερα όνειρα γι' αυτήν.

Παντρεύοντας την Ου-Γι-Κά του, το «Ρόδινο Άστρο της Ανατολής», θα εξασφάλιζε για πολύν καιρό ειρήνη στο κράτος του. Γιατί θα διάλεγε για γαμπρό του ένα βασιλόπουλο, καλό και γενναίο πολέμητη, που θα τον διαδεχόταν στο θρόνο, μία κι' η Μαίρα δεν τόχε θελήσει ν' αποκτήσει γιό.

Κι' αλήθεια, απ' την πρώτη στιγμή που ριζήσε τη γνώμη πως ήταν πιά καιρός να παντρευτεί τη μονακριβή του, τα προεξέβλεπε έφταναν συνεχώς απ' τα γειτονικά βασίλεια, κι' από μακρύτερα ακόμη. Μή ξερόντας λοιπόν κι' αυτός ποιόν να διαλέξει, αποφάσισε να ζητήσει τη γνώμη της κόρης του. Μία κι' όλα τα παλληκάρια ήταν καλά και άξια, σωστό και δίκαιο ήταν να κάνει την έκλογή η κόρη του, αυτή που θα περνούσε όλη της τη ζωή στην αγκαλιά του ανθρώπου που θα γινόταν άντρας της.

Μα κι' ένας άλλος λόγος, πολιτικός, έκανε το γέρο βασιλιά να καταλήξει σ' αυτή τη γνώμη: «Αν διάλεγε μόνη της η βασιλοπούλα σύμφωνα με την καρδιά της δεν θα μπορούσαν να δυσαρεστηθούν οι αποτυχήμενοι υποψήφιοι. Ένω αντίθετα θα παρεξηγιότανε μία έκλογή απ' τον ίδιο, που θα την οδηγούσε ή σκοπιμότητα. Έτσι, ο Νά-Ρι-Κό είπε στους πρίγκιπες που είχαν έρθει μόνοι τους, καθώς και στους αποσταλμένους των άλλων:

—Με συγκινεί πολύ και με κάνει περήφανο η προθυμία που δείχνετε όλοι σας να κάνετε ταίρι σας την κόρη μου και να συγγενέψετε μαζί μου. Μα όμως, πώς αυτή η τιμή με φέρνει σε δύσκολη θέση, γιατί είσατε όλοι το ίδιο καλό!

Ένας νέος ξερό-θαλέ γρήγορος σαν άστραπη κι' έχωσε το μαχαίρι του στη καρδιά του βασιλιά...

τους αν κερδίσουν την καρδιά της κόρης μου και το θρόνο του Άνναμ. Ύστερα θα γίνει η έκλογή, και κανείς πιά δεν θα πρέπει να μη παράνομο.

Μα, όταν ο γέρος βασιλιάς πήγε ν' αναγγείλει στην κόρη του πως ήταν καιρός να παντρευτεί και πως ζητούσαν πολλοί την καρδιά και το χέρι της, όλοι πρίγκιπες, γιοί βασιλιάδων, έκλεινε το είπα ψυχρά:

—Καλοί και άξιοι είν' όλοι αυτοί, βασιλιά και πατέρα μου. Κανείς όμως δεν θα μπορέσει να συγκριθεί στη γενναιότητα, στην τόλμη και στην εξυπνάδα με το Φου-Πέν-Τσάο, το γενναίο αξιωματικό σου που δόξασε τόσες φορές τα όπλα του Άνναμ και που τον έδιωξε εντελώς άδικα απ' το στρατό σου.

Το πρόσωπο του βασιλιά συννέφισε, και είπε:

—Ξεκινάς πώς ο πατέρας του θέλπω να με κυβερνήσει, αντί να τον κυβερνώ εγώ.

—Ο πατέρας του ήταν ένας δίκαιος και σοφός, που σούλεγε την αλήθεια. Κι' αν έδιωξε αυτόν από κοντά σου, δεν μπόρεσε ωστόσο ν' αρθεί άλλο μυστικό σου, που τον έδιωξε εντελώς άδικα απ' το στρατό σου.

—Ναι, μα ο θεός του που τον διαδέχθηκε, μου είναι πιστός, άφωσιμένος και ταπεινός...

—Όσο να δοθί καιρός στους φίλους του Φου-Πέν-Τσάο να σε ρίξουν απ' το θρόνο...

Ο βασιλιάς άνασκήρτισε, ανήσυχος.

—Τι θές να πής μ' αυτά σου τα λόγια, ρώτησε, και τι σκέοι έχουν αυτά όλα που μου λές με την πρόταση που σου κάνω εγώ;

—Βασιλιά και πατέρα μου, άπάντησε θαρρετά το «Ρόδινο Άστρο της Ανατολής», είμαι κόρη σου και σου οφείλω υπακοή κι' υποταγή σε κάθε τι. Το ζήτημα όμως του γάμου δεν είναι κάτι σημαντικό. Άφορα έμμεσα ατομικά, την καρδιά μου μονάχα. Γι' αυτό, δεν μπορώ να σ' ακούσω! Από καιρό τώρα, γνώρισα, θαύμασα κι' αγάπησα τον πανέμορφο και γενναίο Φου-Πέν-Τσάο, κι' ένα δειλινό τουδωσα να φιλήσω το χέρι μου κι' όρκισκα στο Βούδδα πως ή αυτός ή ο τάφος θα μου γίνει αιώνιος σύντροφος!

—Και το λυμάς να μου το λές έτσι ξεδιάντροπα;

—Ναι, γιατί με τα μάτια της καρδιάς μου βλέπω μακρύτερα και καλύτερα από όσα τον κινδύνου που έρχεται. Συμβουλί μου είναι να σου πω: «Αν σ' αγαπάς, να δώσεις τον Φου-Πέν-Τσάο, γιατί βλέπεις πως όμως το θάρρος να σου πουν πως είναι φίλος της καρδιάς μου, υποκατάστησε τον πατέρα του για πρόδοι. Έσύ τους εξώρισες τότε... Μ' αυτούς είν' εδω! Κι' εγώ τον βλέπω κάθε βράδυ, μεταμφιεσμένου. Ο λαός, που δεν ξενάει τους άθλους του, τον προτιμάει για βασιλιά από ένα ξένο. Κι' εγώ το ίδιο...

—Πάψε!... Πάψε, γιατί θα σε σκοτώσω! φώναξε ο βασιλιάς, έξω φρενών.

—Σκότωσε με, πατέρα μου, αν το θέλεις. Μα δεν θα μπόρεσες να ξεριζώσεις τον έρωτα απ' την καρδιά μου.

—Μαγε, χαμένο πλάσμα! φώναξε πάλι ο βασιλιάς και διάταξε να την κλείσουν στη φυλακή, ώπου ν' αποφασίσει για την τύχη της.

Μα, πριν προλάβουν οι σωματοφύλακές του να υπακούσουν, ένας νέος του λαού, με κωνικό και πλατύγυρο φάβνο καπέλο, ξερόθαλε, γρήγορος σαν άστραπη, κι' έχωσε το μαχαίρι του στην καρδιά του βασιλιά.

Ύστερα στράφηκε στους σωματοφύλακες, που είχανε οαστίσει, και τους φώναξε:

—Μή βγάλετε μιλιά, αν αγαπάτε τη ζωή σας! Βασιλιάς σας τώρα θαμ' εγώ, και βασιλίσσα σας η γυναίκα μου! Κι' έδειξε το «Ρόδινο Άστρο», που άσυγκρινητή για το φόνό του πατέρα της, έπεσε γελώντας στην αγκαλιά του διαλεκτού της, του Φου-Πέν-Τσάο.

Οι σωματοφύλακες κυττάχτηκαν, διαταχτικά. Ύστερα κάποιος απ' όλους θέλω να τραβήξει το σπαθί του, φωνάζοντας και στους συντρόφους του:

—Χτυπάτε τον! Κομματιάστε τον!... Μα κανείς δεν φάνηκε διατεθειμένος ν' ακολουθήσει το παράδειγμα του. Άλλωστε, ο Φου-Πέν-Τσάο δεν τώσε έδωσε τον καιρό να κάνουν τίποτε.

Με μία κίνηση άστραπη, βύθισε το μαχαίρι του στην καρδιά του σωματοφύλακα. Οι άλλοι μούδιασαν, διατάσαν μία στιγμή ακόμη, κι' ύστερα πέσανε και τον προσκύνισαν.

Έτσι τελείωσε η βασιλεία του Νά-Ρι-Κό κι' ανέβηκε στο θρόνο του Άνναμ ο Φου-Πέν-Τσάο, που ονομάστηκε «Δίκαιος» απ' τους υπηκόους του.

ΠΙΕΡ ΜΟΡΝΙΕ

Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Μίλλερ

Το δημόσιο του θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πλούσιος διομήχανος φαρμακευτικών ειδών Φρέντερικ Τζίλχαμ κάνει μία παράξενη πρόταση στο νεαρό καθηγητή της Ιατρικής πάλης Ντάνιελ Μόρισον: να τον προσλάβει στην υπηρεσία του, με καλό μισθό, για να φυλάει την όμορφη και θεότρελλη κόρη του Μάρτζου, που προκαλεί σκάνδαλα κάθε τόσο και κινδυνεύει να μπλεχτεί σε πολύ άσχημες περιπέτειες. Εκείνος δέχεται. Μα η Μάρτζου του φέρεται περιφρονητικά και του δηλώνει καθαρά πως θα τον αναγκάσει να φύγει με τη συμπεριφορά της. Έξ' αλλού, ο Μόρισον παίρνει ένα μυστηριώδες απειλητικό τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο, που του συνιστά να μην αναλάβει αυτή τη δουλειά αν αγαπά τη ζωή του. Στο σπίτι των Τζίλχαμ μένουν η μίς «Ελέν Τζίλχαμ, γεροντοκόρη κι' αδελφή του διομήχανου, ο μεσοκόπος δόκτωρ Βάρντεν κι' ο νεαρός φίλος της οικογένειας Ράφλ Φόρντχαμ. Η μίς «Ελέν Τζίλχαμ τον Μόρισον ότι η γυναίκα του άδελφού της, η Κόνσταντ, τον απατεί ξεδιάντροπα κι' ότι άδιαφορεί τελείως για το σπίτι της, άλλ' ο άντρας της δεν έχει τη δύναμη να της έδωσει. Το πρώτο βράδυ, μετά το φαγητό, η Μάρτζου θύναει για να πάει σ' ένα νυχτερινό κέντρο. Ο Μόρισον τη συνοδεύει. Εκεί μαλώνει μ' ένα υποπο τύπο που την ένωλυνε, και τον τασκίζει στο ξύλο. Άρνείται ωστόσο να δεχθεί μία πρόταση της Μάρτζου, που θέλει να τον δωροδοκήσει για να τον έχει με το μέρος της. Σαφηνικά, μπαίνει στο κέντρο η ύποπτη μητέρα της Μάρτζου, μαζί με το φίλο της, ένα άθλητικό νέο. Η Μάρτζου φεύγει άμέσως, με το Μόρισον. Όταν φτάνουν σπίτι, ο Τζίλχαμ έχει βυθίσει. Σε λίγο, η Κόνσταντ φέρνει εκεί το φίλο της. Η «Ελέν τους άκούει, έγγεγνέται για το θάρρος της και της φωνάζει πως θα τ' άρει όλα στον άδελφό της. Τ' άλλο πρωί, η Μάρτζου ζητάει απ' το Μόρισον να της δώσει μαθήματα ζίου-τζιτσου. Τά καταφέρνει δέ αρκετά καλά σ' αυτό. Η «Ελέν άρρωσταίνει ξαφνικά και πεθαίνει σε λίγη ώρα. Ο γιατρός γνωματεύει πως δηλητηριάστηκε. Ο Τζίλχαμ προσπαθεί όσο το δυνατόν ν' αποσιωπήσει το σκάνδαλο. Αποδεικνύεται πως το έγκλημα έγινε με άκόνιτον. Ποιός όμως της τόδωσε; Ο Μόρισον υποψιάζεται την Κόνσταντ. Άλλ' ο άστυνομικός που ανέλαβε την υπόθεση, έχει νοσηρευθεί απ' αυτή τη σειρά και δεν ένοιεί να παραδεχθεί καμία υπόνοια εις βάρος της.

—Ναί, αλλά ψάχνει πραγματικά να τον βρή; πρόφερε ο Φόρντχαμ, ζωρώνοντας έλαφρά τα φρύδια του.

—Τί θέλετε να πής;

Μούρριζε μία ερευνητική ματιά, σαν να μην του μούσε άκομνη να μ' έμπιστευθεί τελείως. Αναρωτήθηκε πόσων χρόνων νάταν άρα γε... Η έκφραση των ματιών του τον έδειχνε μεγαλύτερον απ' όσο τα δροσερά νεανικά του μάγουλα... Αναρωτήθηκε επίσης σαν τ' ρόλο νάπαίξε σ' αυτό το σπίτι...

—Ποιά φανταζόσθε πως είναι η γνώμη του Βέσν, με ρώτησε. Πιστεύει πως πρόκειται για λάθος του φαρμακοποιού ή για έγκλημα;

—Αυτό δεν μου το είπε καθαρά...

—Όστόσο, όσο κι' αν μίλησε με λεπτομέρειες για την πρόθεσή του να συλλάβει το φαρμακοποιό, δεν φαντάζομαι να σας ξεγέλασε αυτό το κόλπο του!...

«Είναι φανερό πως υποπτεύεται κάποιον από το σπίτι... Μα δεν έκανε, έξ' αλλού, μεγά-

4ον Δεν μου ήταν συμπαθητικός ο Βέσν. Μά τον δικαιολογούσα που είχε ξετρελλαθεί μ' αυτή τη σειρά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Άκόμα και μετά τη κηδεία, οι έφημερίδες έξακολουθούσαν να μην αναφέρουν λέξη για το έγκλημα. Ο Φόρντχαμ κι' εγώ τις ξεφυλλίζαμε, χωρίς να βρούμε τίποτε άπολύτως.

—Είναι άπίστευτο, άλήθεια, το τί μπορεί να κατορθώσει κανείς με τα πολιτικά μέσα! μου είπε ο Φόρντχαμ.

—Πιστεύω πως κι' ο Βέσν δεν θέλει να γίνει θορύβος γύρω από την υπόθεση, άπάντησα. Γιατί να πληροφόρηση τον κόσμο, όσο δεν είν' άκόμη βέβαιος πως θα βρή τον ένοχο;

λα πράγματα για να επιβεβαιώσει αυτή τη θεωρία του. Ρώτησε όλον τον κόσμο, έτσι για τους τύπους. Δεν έψαξε καθόλου στα δωμάτια μας, δεν πρε φωτογραφίες, δεν κατέβαλε καμιά σοβαρή προσπάθεια... Δεν το βρήσκει παράξενο αυτό;

—Ίσως να εργάζεται συνήθως μ' αυτόν τον τρόπο.

—Μπορεί... έκτός αν επιδιώκει έτσι να σκεπάσει κάτι τι... Μα τί ακριβώς; Και για ποιο λόγο;

—Κατά τη γνώμη μου, δεν είπε άκόμη την τελευταία του λέξη.

—Ναί, ξέρω. Ζήτησε από το Φρέντερικ ένα αντίγραφο της διαθήκης... είπε ο Φόρντχαμ, άνασκήνοντας τους ώμους του. Ισχυρίσθηκε πως ήθελε να το εξέταση λεπτομερώς. Τί μπορεί ν' άγιάζει απ' αυτό, κατά τη γνώμη σας;

—Δεν έχω ιδέα!

—Αν θέλει ν' άποκλείσει την υπόθεση πως σκότωσε κάποιος την «Ελέν για να την κληρονομήσει, αυτός είν' ο καλύτερος τρόπος. Δεν είχε σπουδαία περιουσία η «Ελέν. Ο Φρέντερικ μου είπε πως άφησε 50 χιλιάδες δολάρια όλο-όλα.

—Σας είπε ποιός θα την κληρονομήσει;

—Ναί. Κάθε ύπνρετης, παίρνει από μερίδιό του 3 χιλιάδες δολάρια. Άλλες 5 χιλιάδες πηγαίνουν σε φιλάνθρω-

—Μπρά! Έγκόδια συγχαρητήρια! Το άγνοούσα τελείως.

—Δεν το πιστεύω, Ντόν. Σίγουρα θα σας τότε η Μάρτζου.

—Όχι, δεν μούκανε καθόλου λόγο για σας.

—Αυτό άποτελεί άκόμα μία άπόδειξη πως δεν μου δίνει καμιά σημασία!

—Τί έννοείτε, λέγοντας «έπίσημος ύποψιος»;

—Άδύνατον να ύπάρξη έπίσημος ύποψιος... Με ύποπτοίρει ο ίδιος ο Φρέντερικ Τζίλχαμ... άχι φανερά βέβαια... μα κατάφερε να δώση στην κόρη του να καταλάβει πως θα τον ευχαριστούσε πολύ αν την έδλεπε να σκέπτεται σοβαρά την αίτησή μου.

—Όστε, λοιπόν, είν' όλα τακτοποιημένα;

—Το τακτοποιημένο... Πως φαίνεται, ότι δεν έχετε τη Μάρτζου! Μ' αυτήν, ο καλύτερος τρόπος για ν' άποτύχη ένα τέτοιο σχέδιο, είναι να της δώση να καταλάβει πως έγκρινεται από... τις προετοιμασμένες άρχές! Είναι έξαιρετικά κορίτσι, έχει όμως μέσα στο αίμα της την αντίλογία και το έν-

—Τον άποτύχη... Πως φαίνεται, ότι δεν έχετε τη Μάρτζου! Μ' αυτήν, ο καλύτερος τρόπος για ν' άποτύχη ένα τέτοιο σχέδιο, είναι να της δώση να καταλάβει πως έγκρινεται από... τις προετοιμασμένες άρχές! Είναι έξαιρετικά κορίτσι, έχει όμως μέσα στο αίμα της την αντίλογία και το έν-

—Τον άποτύχη... Πως φαίνεται, ότι δεν έχετε τη Μάρτζου! Μ' αυτήν, ο καλύτερος τρόπος για ν' άποτύχη ένα τέτοιο σχέδιο, είναι να της δώση να καταλάβει πως έγκρινεται από... τις προετοιμασμένες άρχές! Είναι έξαιρετικά κορίτσι, έχει όμως μέσα στο αίμα της την αντίλογία και το έν-

—Τον άποτύχη... Πως φαίνεται, ότι δεν έχετε τη Μάρτζου! Μ' αυτήν, ο καλύτερος τρόπος για ν' άποτύχη ένα τέτοιο σχέδιο, είναι να της δώση να καταλάβει πως έγκρινεται από... τις προετοιμασμένες άρχές! Είναι έξαιρετικά κορίτσι, έχει όμως μέσα στο αίμα της την αντίλογία και το έν-

—Τον άποτύχη... Πως φαίνεται, ότι δεν έχετε τη Μάρτζου! Μ' αυτήν, ο καλύτερος τρόπος για ν' άποτύχη ένα τέτοιο σχέδιο, είναι να της δώση να καταλάβει πως έγκρινεται από... τις προετοιμασμένες άρχές! Είναι έξαιρετικά κορίτσι, έχει όμως μέσα στο αίμα της την αντίλογία και το έν-

στικτό της εξέγερσης. "Αν ο πατέρας της δεν της είχε πη τιποτα, σίγουρα θα πήγαιναν πολύ καλύτερα τα πράγματα! Μα τώρα αδιαφορεί τελείως για τ' όνομά μου.

— Την αγαπάτε αληθινά;

— Είμαι τρελλός γι' αυτήν.

— Υποχρεώστε την τότε να σας προσέξω. Σεμναστέ την, αποπλανήστε την!

— Να την αποπλανήσω; "Ω, λά, λά! Πώς φαίνεται ότι δεν την ξέρετε!...

— Είσατε συγγενής της οικογένειας Τζίλχαμ; Ράλφ;

— "Οχι. Προσπαθώ όμως να γίνω... Σας φαίνεται παρ'όλο που μένω εδώ, σ' αυτό το σπίτι;

— Το όμοιό μου...

— Νά πως συνδέσαν τα πράγματα: Είχα έρθει να δω κάποιο φίλο, στη Φιλαδέλφεια. Ένα βράδυ, με πήγε σε μια λέσχη, όπου βρισκόταν κι' ο Τζίλχαμ.

«Γνωριστήκαμε, πιάσαμε κουβέντα. "Ακουσε κάποια παρατήρησι που έκανα για το Πατριωτισμό του Πρίντστον, και μες πληροφόρησε πως είχε κι' αυτός σπουδάσει εκεί. "Ήταν μάλιστα, στον καιρό του, μέλος της ποδοσφαιρικής ομάδας, όπως κι' εγώ.

«Ο Τζίλχαμ με προσκάλεσε τότε στο σπίτι του. Περνάει, φαίνεται, τον καιρό του, προσκαλώντας ξένους για να τους φιλοξενήσει μερικές μέρες!

«Μούκανε ένα σωρό ερωτήσεις για την οικογένειά μου. Κι' είπε, φαίνεται, με το νου του πως θα μου καλούτσικος γαμπρός για τη Μάρτζορ... Έχω τη γνώμη πως είναι αρκετά «συνόψι» απ' αυτή την άποψη. "Εγώ προσωπικά κρίνω πως η λεγομένη «καλή κοινωνία» έχει πάψει από καιρό ν' αποτελεί κάτι το αξιο λόγου. "Ο Φρέντερικ όμως την εκτιμάει ακόμη και την υπολογίζει... τουλάχιστον όταν πρόκειται να παντρεύη την κόρη του.

«"Η Μάρτζορ έχει τελείως αντίθετες άρχες. Δεν καταδέχεται να προσέξω έναν άνθρωπο, παρά μόνον αν πασαλείβω τα μαλλιά του με υπαίτινι νη. αν κερδίζει το ψωμί του μ' άπατες κι' εκβίασμούς κι' αν ο πατέρας του βρίσκεται στη φυλακή για λαθρεμπόριο ναρκωτικών!...

— "Νατε έσείς δεν είχατε ποτέ επιτυχία μαζί της;

— "Ω, στην αρχή, γίναμε αρκετά καλοί φίλοι. Βγήκαμε μαζί μερικές φορές. Κάναμε περιπάτους με τ' αλόγο, πήγαμε στον κινηματογράφο... Μα ύστερα η Μάρτζορ κατάλαβε πως η οικογένειά μου ήταν ήθικη και καθώς πρέπει, κι' έτσι έχασα όλο το γοήτριά μου στα μάτια της... Πιστεύω, έξ' άλλου, πως δεν είμαι καθόλου ο τύπος της.

— Δεν πρέπει ν' απελπίζεσθε, φίλε μου.

— Δεν έρω, Ντόν... Βασέθηκα πιά! Θα τάχα παρατήσει όλα από καιρό, αν δεν είχαμε

γίνει στο μεταξύ τόσο καλοί φίλοι με το Φρέντερικ. Τώρα τον βοηθά στο εργοστάσιό του. "Εχω τον τίτλο του τεχνικού συμβούλου του για τα ζητήματα ασφαλείας.

— Ασφαλείας;

— Ναι! Στον πόλεμο, ειδικεύθηκα σ' αυτό τον κλάδο. Υπηρετούσα τότε στη στρατιωτική αστυνομία. Είχα την αποστολή να επισκεπτόμουν τα πολεμικά εργοστάσια και να υποδεικνύω πως να καλύτερωσουν τα συστήματα επιβλέψεως τους.

— "Έχει μια τέτοια οργάνωσι και το εργοστάσιό Τζίλχαμ;

— Χμ, ναι... Είπε με κάποια επιφύλαξι ο Φόρντχαμ. Πιστεύω πως μπορώ να σας μιλήσω ελεύθερα, μια κι' ο Φρέντερικ σκοπεύει να σας κατατοπίσι γι' αυτό...

— Για ποιά δηλαδή;

— Θα σας εξηγήσω. Στο εργοστάσιό του έχουν αναλάβει κάτι σπουδαίες έρευνες, που θέλουν να τις κρατήσουν μυστικές από τα άλλα εργοστάσια, ώσπου τις συμπληρώσουν και πάρουν τα σχετικά προνόμια ευρεσιτεχνίας. Δεν μπορώ να σας πω περί τίνος πρόκειται!... μα είναι κάτι πολύ σπουδαίο!

— "Εδώ και δέκα μέρες, λοιπόν, παρατήρησαν πως κάποιος είχε ανάσκαλεψε το φά-

κελλο με τα στοιχεία αυτών των έρευνών. "Ο Φρέντερικ σκέφθηκε πως κάποια άλλη εταιρεία θα μυστήθηκε τις εργασίες του και θα θέλανε να του κλέψω τα αποτελέσματά τους. "Έβαλε λοιπόν δυο φύλακες κοντά στο εργοστάσιό των έρευνών και διέταξε ν' αλλάξουν όλες τις κλειδαριές.

«Μα φαίνεται πως οι φύλακες θ' αποκοιμήθηκαν! Γιατί, πέντε μέρες αργότερα, μια από τις καινούριες κλειδαριές βρέθηκε σπασμένη. Δεν έλειπε τίποτε, μα όλα δείχνανε πως είχε κάποιος ψαχουλέψει τα χαρτιά... "Από τότε λοιπόν, ο Φρέντερικ παίρνει κάθε βράδυ στο σπίτι του τα σπουδαιότερα χαρτιά και τα κλειδώνει στο χρηματοκιβώτιό του.

— "Είπατε πως θέλει να μου μιλήσι για όλ' αυτά;

— Ναι. Σκέφθηκε πως, αφού θα βρισκόσε εδώ σχεδόν διαρκώς, είναι προτιμότερο να κατατοπισθώ για την ύπαρξι αυτών των χαρτιών, ώστε να-χέτε και σεις το νου σας για την ασφάλειά τους.

— "Ωραία δουλειά! Σαν να μη μου φτάνη ο φοβερός υπελας που έχω να επιβλέπω τη μικρή!...

— Τελος πάντων, εγώ σας μεταβιβάζω τη δική του άποψι. "Αν δεν ήξερα δε πως ήθελε να σας μιλήσι γι' αυτά, δεν θα

σας έλεγα κι' εγώ τίποτα.

— Εύχαριστώ που με προειδοποιήσατε. Γι' αντάλλαγμα, θα κάνω κι' εγώ κάτι για σας: Θα υποστηρίξω στη Μάρτζορ την υποψηφιότητά της.

— "Ο κεύ! Σας εύχαριστώ θερμά, είπε ο Φόρντχαμ γελώντας.

— Δεν υπάρχει λόγος να μ' εύχαριστήτε. "Αν πετύχη ο γάμος σας χωρίς σε μένα, ελπίζω τότε να μη με ξεχάσετε...

— "Η πόρτα άνοιξε, τη στιγμή εκείνη. Στράφηκα κι' είδα στο κατώφλι το Τζίλχαμ.

— Μά συγχωρήτε, είπε. Είσατε απασχολημένος, Ράλφ;

— "Οχι, καθόλου, απάντησε ο Φόρντχαμ.

— Πηγαίνω στο εργοστάσιό μου.

— Βεβαίως. Με συγχωρήτε, Ντόν.

Κι' ο Φόρντχαμ σηκώθηκε άμέσως, ενώ ο Τζίλχαμ μούλεγε: —Θάθελα να μιλήσω και μαζί σας, Μόρισον. "Απόψε, αν δεν έχετε αντίρρησι.

—Θα με βρήτε εδώ, όταν με χρειαστήτε! Εκτός αν η Μάρτζορ με παρασύρει και πάλι, δεν έρω πού!

— Μίλησα στο Ντόν για το ζήτημα που είχαμε συζητήσει μαζί, είπε ο Φόρντχαμ.

— "Α, έτσι;...

— Ναι, αλλά μονάχα σε γινικές γραμμές.

— "Ωραία. Γι' αυτό ακριβώς ήθελα να σας μιλήσω κι' εγώ Μόρισον, είπε ο Τζίλχαμ. Λογαριάζω επίσης να μπορέσω να σας δώσω το ρεβόλβερ που σας υποσχέθηκα.

Πέρασαν ύστερα κι' οι δυο στο χάλι. Δεν δυσαρεστήθηκαν καθόλου που έμειναν μόνος.

Είχα δυο-τρεις ιδέες στο μυαλό μου, κι' ήθελα να τις ξεκαθαρίσω άμέσως.

Πρώτα, την ιστορία εκείνη των 3 χιλιάδων δολλαρίων. Δεν την έβλεπα με το ίδιο πρίσμα, όπως ο Φόρντχαμ. Είχα τη γνώμη πως για έναν άνθρωπο που κέρδιζε μονάχα ένα γλίσχρο μισθό υπέρτερο — για ένα αρχικαμαριέρη, ως πούμε — 3 χιλιάδες δολάρια αποτελούσαν ίσως ένα ποσό μυθώδες.

Πέρασα στο χάλι κι' από κει στην τραπεζαρία. Πήγα κοντά στο μπουφέ και χτύπησα δυνατά με τον αγκώνα μου την κεντρική βιτρίνα του, με την ελπίδα να μ' ακούσουν και να βγύ κάποιος από την κουζίνα. "Ηθελα ν' ανακαλύψω πού μένανε οι υπηρέτες, αλλά δίχως ν' αναγκασθώ να κάνω πολλές ερωτήσεις.

Δεν φάνηκε όμως κανείς. Κατάφερα τότε μια δυνατή κλωτσιά σε μια καρέκλα.

— "Αί!... Ξεφώνισα.

— "Ακουσα επιτέλους βαρειά βήματα, και φάνηκε στην πόρτα η καμαριέρη.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε.

— "Ήταν μια γυναίκα τεραστίων διαστάσεων, με στήθος που θα το ζήλευαν κι' οι γαλακτοφόρες αγελάδες...

— Σκόνταψα στην καρέκλα σας.

Γέλασε με το άστείο μου.

— Αλήθεια, σε ποιά μέρος του σπιτιού βρίσκεται η καμαρά σας; πρόσθεσα.

— Στο πίσω... προς τα εκεί, απάντησε, δείχνοντάς μου με το χέρι.

— Δεν κατάλαβα πού ακριβώς... "Αν προχωρήσετε στο διάδρομο και στρίψετε πρώτ' άριστερά κι' έπειτα δεξιά, θα

και χτύπησα το πόδι μου, διακαίολογηθηκα.

— "Α, τί ατυχία, κύριε!...

— "Ακούστε με! Μα κι' ήρθατε τώρα, θάθελα να μου κάνετε μια χάρη. Να μου πείτε ποιάς μπορεί να μου ράψω κάτι κουμπιά στα ρούχα μου.

— "Η Λούσυ, Δική της δουλειά είν' αυτή.

— "Ο κεύ. Πού μπορώ να τη βρώ;

— Περιμένετε να την είδοποιήσω.

— "Οχι, μην κάνετε τον κόπο. Πείτε μου μόνο πού είναι η καμαρά της.

— Μα δεν πρόκειται να κουραστώ... απάντησε η καμαριέρη, γυρίζοντας συγχρόνως στη κουζίνα της.

— Σταθήτε! Πείτε μου πού να την βρώ...

Την ακολούθησα στην κουζίνα. Μα αυτή είχε κι' όλες σηκώσει το ακουστικό του εσωτερικού τηλεφώνου κι' είχε πατήσει ένα κουμπί.

— Λούσυ, είπε στο μικρόφωνο. "Ο κύριος του δευτέρου θέλει κάτι να του ράψω.

— "Εκείσε ύστερα το τηλέφωνο και στράφηκε. Ξαφνίστηκε τότε, βλέποντας με κοντά της δίχως να το περιμένει.

— Θάθελε άμέσως στην καμαρά σας, η Λούσυ μου είπε.

— Εύχαριστώ, απάντησα.

Βγήκα, ανέβηκα γρήγορα τη σκάλα κι' έφτασα στο δωμάτιό μου, τη στιγμή ακριβώς που ξεπρόβαλλε η καμαριέρα στην άκρη του διαδρόμου.

— "Ετρεξα άμέσως στο κομμάτι, άρπαξα το γιλέκο μου και βιάστηκα να κόψω δυο κουμπιά του, πριν προλάβει η Λούσυ να χτυπήσει την πόρτα μου.

— Εμπρός! φώναξε ύστερα. Κι' όταν μπήκε η καμαριέρα, της είπα, δίνοντάς της το γιλέκο:

— Νά, από δω λείπουν τα κουμπιά.

— Πολύ καλά, κύριε, μου απάντησε η γέλεκο και τα κουμπιά το γιλέκο και τα κουμπιά, κάθισε σε μια καρέκλα και τ' ακούωντας στα γονατά της. "Ετοιμάσε ύστερα βελόνα και κλωστή.

— "Ήταν μικροκαμωμένη, με κάτασπρο δέρμα και κατάρματα μαλλιά. Τα μάτια της παίζανε ανήσυχια. "Ήταν αληθινά χαριτωμένη. Σίγουρα της τόχαν πη πολλοί άντρες, και τους είχε πιστέψει όλους...

— Σας άρεσε η καινούργια θέσι σας; με ρώτησε.

— Με το παραπάνω! απάντησα. Ξέρετε ποιά είναι τα καθήκοντά μου;

— Και βέβαια! Νομίζετε πως δεν μαθαίνουμε ό,τι γίνεται στο σπίτι;

Με κ-τταξε με την άκρη του ματιού, σαν να θέλε να μου δώση να καταλάβω πως ήξερε πολύ περισσότερα απ' ό,τι φανταζόμουν...

— Δεν τόξερα απάντησα. Νομίζα πως μένατε όλη την ημέρα κλεισμένη στην καμαρά σας.

Γέλασε με το άστείο μου.

— Αλήθεια, σε ποιά μέρος του σπιτιού βρίσκεται η καμαρά σας; πρόσθεσα.

— Στο πίσω... προς τα εκεί, απάντησε, δείχνοντάς μου με το χέρι.

— Δεν κατάλαβα πού ακριβώς... "Αν προχωρήσετε στο διάδρομο και στρίψετε πρώτ' άριστερά κι' έπειτα δεξιά, θα

φτάσετε... εκεί που μένουμε ε-λοι.

— Κι' η καμαρά σας είναι η πρώτη πόρτα δεξιά;

— "Α, όχι! απάντησε γελώντας. Αυτή είναι η καμαρά του Ρόντερικ.

— Χά, χά! Θα την πάθαινα!... φώναξε, κλείνοντας πονηρά το μάτι. "Νατε λοιπόν, ο Ρόντερικ είναι γείτονάς σας; Τυχρός, ο κατεργάρας!

— "Οχι. Δίπλα του μένει ο Ρόμπερτ. Οι δικές μας καμαρές, των γυναικών, βρίσκονται μακρύτερα στο διάδρομο.

— "Α, έτσι; Και... φυλάει σκοπός στην πόρτα σας;

— Δεν χρειάζομαι σκοπό, απάντησε. "Εχουμε... τα νύχια και τα δόντια μας!

— "Εννοούσα: σκοπός... για να προστατεύη τους άντρες από σας!

— Είσατε τρομερός!... φώναξε γελώντας η καμαριέρα.

— Βρίσκετε; Αλήθεια, με κυνηγάει όλη η αστυνομία της Αμερικής...

— "Η τετάρτη πόρτα άριστερά είναι της "Ελεν, της καμαριέρας...

— "Η Λούσυ σώπασε, λίγο διαστακτικά. Περιμένα να πω κάτι, μα εγώ δεν μίλησα. "Ήερα να παίζω καλά το παιχνίδι μου...

— "Η δική μου είναι η διαπληνή... πρόσθεσε εκείνη, λίγο πειστωμένη.

Κι' άρχισε να ράβει τα κουμπιά. Τότε μόνο πρόσεξα πως δεν είχε άρχεις ακόμη αυτή τη δουλειά, όσην ώρα βρισκότανε στην καμαρά μου.

Την κτύπησα να ράβει, αμύλητη. "Η βελόνα της πηγαίνοντανε γοργά.

— Τελείωσε το ένα... μου είπε, ρίχνοντάς μου μια γρήγορη ματιά.

— Τί σβέλτη που είσατε! παρατήρησα.

— Έρραψε ύστερα και το δεύτερο κουμπί, σε λιγότερη ώρα απ' όση είχα χρειαστή εγώ για να το κόψω. Σηκώθηκε και μούδωσε το γιλέκο.

— "Επειτα προχώρησε προς την πόρτα, την άνοιξε και βγήκε.

— Εύχαριστώ, της φώναξα.

Εύχαριστώ για τον κόπο που κάνατε...

Μα δεν μου απάντησε. Σίγουρα είχε νευριάσει γιατί περιμένα άλλη μεταχείρισι εκ μέρους μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περιμένα την ώρα που τρώγαγε οι υπηρέτες. Κάθονταν στο τραπέζι στη 1, όταν είχαμε τελειώσει πιά εμείς οι άλλοι.

— "Εκανα ένα γύρο στο χάλι, για να δεβαιωθώ πως ο Ρόντερικ βρισκόταν στην κουζίνα, που επικοινωνούσε με μια μικρή σκάλα με τα δωμάτια της υπηρέτας.

Γύρισα το διακόπτη του ηλεκτροικού, που βρισκόταν κοντά στην πόρτα. Πήγα ύστερα ως τη ντουλάπα και την άνοιξα. "Αν έκρυβε κάτι ο Ρόντερικ, θάπρεπε να το βρω εκεί μέσα.

Τρία μαύρα κοστούμια ήταν κρεμασμένα στο βάθος, και δίπλα τους ένα μαύρο παλτό, ένα αδιάβροχο κι' ένα φριχτό σπορ παντεσού. Με πρόσβινα και μπλε τετραγώνια και μ' ένα μαρμαρένο λουλουδι στη μπουτονιέρα.

— "Εψαξα όλες τις τσέπες. Βρήκα ένα αναπτήρα, ένα μολύβι, δυο νομίσματα, ένα φάκελλο σταλμένο στον Ρόντερικ Ρόμπερτ και δυο φύλλα χαρτί, που φαίνονταν κομμένα από σημειωματάριο της τσέπης. Πάνω σ' αυτά διάβασα κάτι αόιθμους, γραμμένους με μολύβι: «4' 40 - 4. 60 - 6. 60 - 8. 20». Φαίνονταν πως δεν είχαν καμμία σχέση μεταξύ τους, κι' ήταν γραμμένοι ο ένας κάτω από τον άλλον, όπως στην πρόσθεσι.

Πήρα ύστερα τα παπούτσια του Ρόντερικ και τα τίναξα ένα-ένα. Δεν έπεσε τίποτε από μέσα.

Στο βάθος της ντουλάπας, πάνω σ' ένα ράφι, είδα τρεις ψηλές στιβές εφημερίδες.

— "Απλωση το χέρι μου και τράβηξα μια απ' αυτές προς τα έξω.

Κύτταξα ύστερα από πίσω, φωτίζοντας με τον αναπτήρα μου τις σκοτεινές γωνίες. Τίποτα...

— "Ήμουν έτοιμος να ξαναβά-λω στη θέσι τους τις εφημερίδες, όταν αναρωτήθηκα ξαφνικά για ποιά λόγο άραγε ο Ρόντερικ έκανε τόση προμήθεια χαρτίου...

Πήρα στην τύχη μια εφημερίδα, από πάνω. "Ήταν αθηναϊκή κι' είχε γραμμένους με μολύβι διάφορους αριθμούς στα περιθώρια. Κατάλαβα ξαφνικά τί σήμαινε όλη εκείνη η αθηναϊκή! "Ο Ρόντερικ έπαιζε στις κούρσες, κτάζε τ' αλόγα σαν τσόνους άλλους αμέτοχους αφέλει...

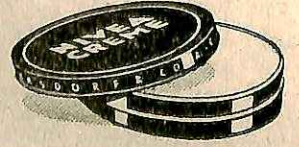
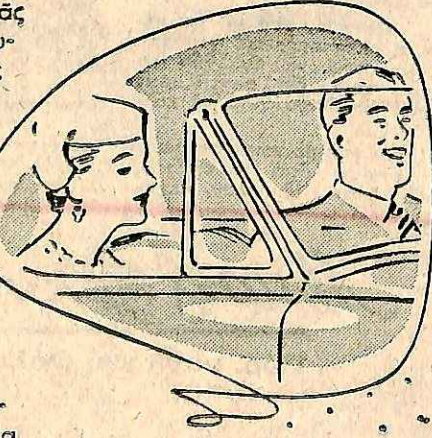
— "Όλη εκείνη η στοιβα απο-τελείτο από αθηναϊκές σελίδες, κομμένες από παλιές εφημερίδες της Φιλαδέλφειας και της

Έχετε τόσο τρυφερό δέρμα όσο επιθυμείτε;

Ο αέρας που σάς κτυπά στο πρόσωπο, όταν τρέχετε με το αυτοκίνητο, είναι ευχάριστος, αλλά σάς ξηραίνει το δέρμα και προκαλεί σκασίματα και ρυτίδες.

Η Κρέμα NIVEA — μοναδική στο είδος της — περιέχει EUCERIT, ουσία

εξαιρετική προς τα φυσικά λιπαρά συστατικά του δέρματος, αυτή δε την ουσία έχει ανάγκη το δέρμα σας για να διατηρηθεί πάντοτε τρυφερό, δροσερό και νεανικό

Γνήσιον προϊόν του Γερμανικού Εργοστασίου BEIERSDORF - Αμβούργον

Πριν και μετά τις εκδρομές περιποιηθήτε το πρόσωπό σας με Κρέμα NIVEA

PERMANANT ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ Ιδού το μυστικό μας M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Άγ. Κωνσταντίνου 12 Τηλ. 53-100

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ - ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΡΑΧΑΣ - ΠΕΡ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δίνουν από σήμερα στην ελληνικήν κατανάλωσι τη στερεοποιημένη σούπα κρέατος ή κοτόπουλου

ΦΕΝΤΕΛΕ

Είναι η τελειότερα εφευρέσις που κατέκτησε την Ευρώπη.

ΦΕΝΤΕΛΕ

Είναι η μάρκα που θα σας χάριση υγεία και δύναμι.

Πρωί, μεσημέρι και βράδυ το

ΦΕΝΤΕΛΕ

Η χρήςις του είναι απλουσιτάτη. Σε 4 φλυτζάνια βραστό νερό ρίχνετε το περιεχόμενο ενός κουτιού ΦΕΝΤΕΛΕ και το ανακατεύετε μισό λεπτό. Έχετε άμέσως έναν ευγευστον και πρό παντός υγιεινόν ζωμόν κρέατος ή κοτόπουλου για 4 άτομα.

Δεν χρειάζεται βούτυρο. Δεν χρειάζεται λάδι. Δεν χρειάζεται αλάτι. Περιέχει όλα τα συστατικά!

Το ΦΕΝΤΕΛΕ στοιχίζει 3.60

- Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι πρακτική
- Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι οικονομική
- Η ΚΑΜΕΛΙΑ σημαίνει υγεία και καθαριότητα

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ

Προσφέρει σ' όλες τις γυναίκες Ασφάλεια και Αυτοπεποίθηση.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ - ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δεξιά
8-12 & 5-7 ως και επί συνεντεύξει.
Χαρ. Τριkouλη 113 - Τηλ. 613-610

ΠΕΡΖΙΑ
ΠΛΕΝΕΙ
ΚΑΛΑ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
της Εταιρείας Ψυκικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας παγκράς αποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 μ.μ. Τηλ. 663-673

LADY LINDA
MADE IN U.S.A.
FIRST QUALITY
ΙΩΣΗΦ ΑΝΤΕΣ
212 RIVER STREET HOBOKEN, N. J.

Ν. 'Υόρκης. Τα δνόματα των αλόγων που νίκησαν, ήταν υπογραμμισμένα και συνοδεύονταν από διάφορα σημάδια — κ-κλους, σταυρούς, τρίγωνα — που αποτελούσαν ένα είδος συνθηματικού κώδικος.

Μία σκέψη πέρασε σαν αστραπή απ' το μυαλό μου. 'Αφού ο Ρόντερικ έπαιξε στις κούρσες, μπορούσε ναχη απελπιστική ανάγκη από λεφτά. ... Τόση που να φτάσει στο σημείο να έγκληματήση!

Εκλεισα την πόρτα της ντουλάπας και πήγα στο κομμά. Πάνω του βρισκόνταν σε παράταξη ένα σωληνάριο κρέμας του ξυρίσματος, μπουκάλια με λουσιόν για τα μαλλιά και για το δέρμα κι ένα κουτί πουντρά.

Ανοίξα τα μπουκάλια και τα μύρισα. Δεν αντέληφθα τίποτε το ύποπτο. Δεν ήξερα τι μυρωδιά είχε το άκονιτον. Δεν ήξερα καν αν είχε μυρωδιά. Μάλλον βέβαιος πως οι υποτίλιες αυτές δεν είχαν τίποτε το ιδιαίτερο.

Εψαξα ύστερα στα συρτάρια. Βρήκα διάφορα αντικείμενα τουαλέτας, εσώρουχα, μαντήλια, κάλτσες, πουκάμισα...

Στο κάτω συρτάρι υπήρχαν κι άλλες αθλητικές εφημερίδες, καθώς και μερικά δελτία ιπποδρομιακών στοιχημάτων.

Καμμία καφούλα, κανένα κουτί με χάπια. ...

Αρχισα να ψάχνω όπου τύχαινε μέσ' στο δωμάτιο: κάτω από τα μαξιλάρια των καθισμάτων, κάτω από το χαλί, κάτω από το καρέ - ντε - ταπιτ του κομμώ. ...

Εξέτασα τα πόδια από τις πολυθρόνες και τα πλαγιά του κρεβατιού, για να πεισθώ πως δεν ήταν κούφια. 'Ανέβηκα στα πεζούλια των παραθύρων και κτύπαξα ψηλά, μέσ' στα στόμα.

Γενικά, έρευνησα όλο το δωμάτιο με τη σχολαστική λεπτολογία ενός υποψηφίου ενδοικαστού, που θέλει να βεβαιωθεί πως δεν υπάρχουν κορόιδοι. ... Μά δεν βρήκα ούτε ίχνος εκείνου που ζητούσα.

Στο τέλος, έσβησα το φως και ξαναβγήκα. Στο διάδρομο, οι πόρτες των άλλων δωματίων του ύπνετικού προσώτικού φαίνονταν σαν να με κτύπαζαν άσπρημένα. ...

Ο Ρομπέρ, ο σωφέρ, έμενε δίπλα στην κάμαρα του Ρόντερικ—όπως μου είχε πη ή Λούσυ. Θα μπορούσα να ψάξω και στο δικό του δωμάτιο. Και γιατί όχι στην Λούσυ, ύστερα; ...

Μά, πριν αποφασίσω ν' αρχίσω τις έρευνες σ' άλλα δωμάτια, άκουσα ομιλίες γυναικείες. Κάποιες γυναίκες ανέβαιναν τη σκάλα της ύπνετικής, γελώντας για κάτι που θαπρεπε να ναι ασφαλώς πολύ άστείο.

Δίχως να περιμένω ώστόσο να εξακριβώσω τους λόγους της τόσης ευθυμίας τους, απομακρύνθηκα βιαστικά στο διάδρομο, προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Εστρίψα άριστερά, έπειτα δεξιά και βράδυνα το βήμα μου. Αυτό όμως δεν μ' έμποδισε να πείσω πάνω στο δόκτορα Βάρντερ. 'Εκείνος, έζωρσε, τα φρύδια του και γούλλισε κάτι, στη μπρική του γλώσσα.

Τι πάθατε; με ρώτησε έπειτα, κυττάζοντας με σαν άξιοπερίεργο έζω. Τι τρέχετε έτσι;

Κάνω γυμναστική, απάντησα. Είναι μία συνήθεια αμερικανική. Τρελλαινόμενα για

τη γυμναστική μετά το φαγητό. Κατί ξαναγύλλισε. 'Ενοιώσα μία έπιθυμία να του πω πως δεν κάνει καλά κανείς να γυμνάζεται, όταν έχη τέτοια σωματική διάπλαση, γιατί προκαλεί ώρισμένες συγκρούσεις καθόλου κολακευτικές. ...

Ξαφνικά, άναρωτήθηκα σαν τι να ζητούσε εκεί. ...

—'Απ' αυτό το μέρος είναι ή κάμαρά σας; τον ρώτησα.

—Εδώ... μου είπε, δείχνοντας μου την πόρτα κοντά στην όποια στεκόταν.

Απογοιεύθηκα, γιατί έλπιζα να τον τσακώσω σε άπαγορευμένο μέρος. Θα είχα τότε ένα στοιχείο, για να ξεκινήσω τις έρευνες μου. ...

Ο Βάρντερ άνοιξε την πόρτα. Είδα ένα κρεβάτι κι ένα τραπέζι. Πάνω στο τραπέζι υπήρχαν κάμποσες υποτίλιες—όχι βέβαια με ούισκυ, γιατί είχαν όλες γυάλινα βουλωμάτα. Δίπλα τους, βρισκότανε μία στοίβα βιβλία.

Αυτά μονάχα πρόλαβα να δώ, ώσπου έφραξε το άνοιγμα της πόρτας ή όγκώδης σιλουέτα του Βάρντερ.

Όταν ξανάκλεισε ή πόρτα, προχώρησα πάλι στο διάδρομο.

Γιατί αυτός ο Βέσσεύ δεν έψαζε όλα τα δωμάτια, που να πάρη ό διάβολος; έλεγα με το νου μου. Ο' απόφευγα έτσι ένα περιτό κόπο. ... Τζάμπα τρώνε το ψωμί τους τελοσπάντων αυτοί οι άστυνομικοί! ... »

Κι' ύστερα, τί ζητούσε εκεί αυτός ο Βάρντερ; 'Αν είχε έρενη πραγματικά με το σκοπό να έπισκεφθή τα κυριώτερα έπισημονικά έργαστήρια της Αμερικής, γιατί έμενε τόσον καιρό στο σπίτι του Τζίλχαμ;

Δεν μπορούσα να βρώ την άπάντησι σ' αυτές τις έρωτήσεις.

Ξανακτέθηκε στη βιβλιοθήκη, έκλεισα πίσω μου την πόρτα και πλησίασα στο τηλέφωνο. Για να μί πιο ασφαλής πως δεν μπορούσε κανείς να μ' άκούση, σκέπασα με το σακκάκι μου το μικρόφωνο κι' έσκυψα πολύ πάνω του για να μιλήσω.

Ζήτησα από την τηλεφωνήτρια τον άριθμό της Πανεπιστημιακής 'Εστίας, όπου κατοικούσε ο φίλος μου Ντίκ Συρόβυ.

Όταν πήρα αυτόν τον άριθμό, ζήτησα το Συρόβυ. Σε μερικές στιγμές, άκουσα βήματα και μου άπάντησε ο φίλος μου.

—Εσύ είσαι, Μόρισον; ρώτησε. Πως τα πάς, άγόρι μου; 'Εγαν αιώνα είχες να δώσης σημαία ζωής!

Αφού ανταλλάξαμε μερικές φιλικές φράσεις, τον ρώτησα ύστερα:

—'Αν σου έλεγα το όνομα έ-

νης Τσέχου γιάτρού, θα μπορούσες να μου δώσης πληροφορίες γι' αυτόν;

— Πολύ πιθανόν. Πως λέγεσαι;

— Βάρντερ. 'Εμιλ Βάρντερ. Ο φίλος μου έμεινε άμυλητος για λίγο.

— Δεν τον ξέρω, άπάντησε ύστερα. Που μένει;

— Αυτό άκριβώς θάθελα να μάθω από σένα: Τη μόνιμη κατοικία του. Μήπως θα μπορούσες να συγκεντρώσης γρήγορα πληροφορίες γι' αυτόν;

— 'Ισως, αν γράψω στο σπίτι μου. ...

— Και στην πρεσβεία της Τσεχοσλοβακίας; Δεν έξερεις κανέναν εκεί;

— Ναι, ξέρω λιγάκι ένα γραμματέα, αλλά...

— 'Ισως ναχουν εκεί κανένα όδηγό, που ν' άναφέρη τα όνόματα των γιάτρων. Κάνε μου τη χάρη. Ντίκ, τηλεφώνησε τους άμέσως.

— Θέλω κι' εγώ πολύ να σ' έξυμνητήσω, άφοι φαίνεται πως σ' ενδιαφερόνουν πολύ αυτές οι πληροφορίες.

— Άγόρι μου, είσαι περίφημος!

Τούδωσα τον άριθμό του τηλέφωνου του Τζίλχαμ και τον παρακάλεσα να με είδοποιήση το ταχύτερο.

— Συμφώνω, μου είπε. 'Αλήθεια, γιατί δεν περνάς να με δης λιγάκι και να τα πούμε;

— Οσοθώ, μόλις μου δοθή ευκαιρία.

Βγαίνοντας από τη βιβλιοθήκη, ήμουν κατευχαριστημένος.

Κάτι μου έλεγε πως είχα επί τέλους ξεκινήσει. ...

Βγήκα από το σπίτι. 'Ημουν μονάχος κάτω από τη βεράντα.

Τι είχαν γίνει λοιπόν οι άλλοι όλοι; 'Η άπουσία τους με παραξένευε. Μά 'ίσως να είχαν την ευχάριστη συνήθεια να παίρνουν έναν ύπνακο μετά το φαγητό. Τι ώραίο πράγμα, αλήθεια, να μί κανείς πλούσιος!

—'Ενα έλαφρό άεράκι φυσούσε ανάμεσα στα κλαδιά των δένδρων, που τάλουζε ο ήλιος με τις άχτίδες του. Μερικά άσπρα σινεφάκια, σαν βαμπάκι, ήταν σκορπισμένα στον ούρανό. 'Οά-λεγε κανείς πως διάσταζαν αν έπρεπε να μείνουν εκεί πού βρισκόνταν, ή να διαλυθούνε. ...

Σε κάτι τέτοιες στιγμές, ένοιώθα πόσο σωστή είναι ή ιταλική παροιμία που λέει πως «είναι γλυκό να μί κανή κανείς τίποτα». ...

—'Ερριξα μία ματιά δεξιά, όπου βρισκότανε μία ώραία πέργκολα, σκεπασμένη με φουντωτό κισσό. Γύρω της, υπήρχε μία σειρά από ψηλές γλάστρες

με θάμνους, που έφταναν ως τη μέση μου. Κατέβηκα την έξωτερική σκάλα και προχώρησα παραλλήλα προς την πρόσωπι του σπιτιού.

Είχα κάνει κάμποσα βήματα και κόντευα πιά να φτάσω στην πέργκολα, όταν άκουσα ένα έλαφρό θόρυβο πάνω από το κεφάλι μου. Δεν πρόφτασα ν' άναρωτηθώ τί ήτανε, όταν έτερε κάτι πίσω μου, με τρομερό πάταγο!

Στράφηκα άπότομα. Δεν είδα κανένα. 'Ενα μέτρο όμως μακριά μου, είχαν σκορπιστή στο έδαφος τα συντρίμματα μιας τσιμεντένιας γλάστρας, μεγάλης όσο ένα άεράκι της υπύρας!

Κύτταξα άπότομα. Στο μεγάλο μπαλκόνι, που υπήρχε στο τρίτο πάτωμα, σχεδόν σ' όλοκληρη την πρόσωπι, βρισκόταν μία σειρά από τέτοιες γλάστρες, δεκαπέντε ή είκοσι.

—'Εμεινα με το στόμα άνοιχτό, σαν χωριάτης που φτάνει για πρώτη φορά στην πρωτεύουσα. Στο διάστημα που ήμουν εκεί, άκίνητος, θα μπορούσε κάποιος μί χαρά να μου πετάξη και δεύτερη γλάστρα στο κεφάλι. ...

—'Υστερα ξαναβρήκα τη συνθημένη μου λογική και, μ' ένα πηδήμα, κόλλησα στον τοίχο, ώστε να με προστατήσι ή κορνίζα του δευτέρου πατώματος.

—'Η γλάστρα είχε σπάσει σαν τσόφλι αύγου. Σίγουρα, το ίδιο θαχε πάθει και το κρανίο μου, αν την είχα φάει κατακέφαλα! 'Η γλάστρα και το περιεχόμενό της ζυγίζαν έκατον πηνήντα λίτρες το λιγώτερο. ...

—'Ασπρα και ρόζ λουλούδια ήταν σκορπισμένα άνάμεσα στα χρώματα και στα κομμάτια του τσιμέντου.

Προχώρησα κατά μήκος της πρόσωφας, μένοντας πάντα κολλημένη στον τοίχο. 'Ανέβηκα τέσσερα - τέσσερα τα σκαλοπάτια, δίσχινα το χέλι κι' έτρεξα ως τη μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα.

—'Ετασα σε λίγες στιγμές στο τρίτο πάτωμα. Δεν υπήρχε κανείς στο διάδρομο. 'Ετρεξα προς το μέρος, απ' όπου υπολόγισα πως έπρεπε ν' αρχίξη το μπαλκόνι.

—'Ανοίξα δίχως δυσκολία μιά πόρτα που βρήκα άριστερά μου. Μπήκα στο δωμάτιο. 'Ηταν άδειανό.

—'Πέρασα στο λουτρό. Κανείς. 'Ανοίξα την ντουλάπα. 'Αδεια κι' αυτή. Πήγα ως το παράθυρο, έσκυψα έζω κι' είδα πως το μπαλκόνι άρχιζε από το έπόμενο δωμάτιο.

—'Ενα βήμα, χτυπώντας πίσω μου την πόρτα. Στην κατάσταση που βρισκόμουν, λίγο μ' ένοιαζε αν έκανα θόρυβο!

—'Ανοίξα τη διπλήν κάμαρα. 'Αδεια κι' αυτή. 'Οσόσο, από τα πράγματα που είδα πάνω στην τουαλέτα, συμπεράνα πως θάταν το δωμάτιο του Τζίλχαμ.

—'Ερριξα μία ματιά στη ντουλάπα, στο λουτρό, άκούη και κάτω από το κρεβάτι. Και ξαναβγήκα, τρέχοντας πάντα.

—'Ακολούθησα το διάδρομο, ως το σημείο που έστρίβε άριστερά, για να μπό στο έπόμενο δωμάτιο. Μά αυτό το βρήκα κλειδωμένο. Τράνταξα δυνατά την πόρτα του.

— Μία στιγμή! είπε από μέσα μί γυναικεία φωνή, λίγο θυμωμένα.

—'Η πόρτα άνοιξε, και παρουνίστηκε ή Κόνσταντε Τζίλχαμ, φορώντας μί ρόζ άραχνούφαν

τη ρόμπα. — Μά... τί τρέχει; θέλησε να πη.

Δεν την άφησα όμως ν' άποτελειώση τη φράση της. Την έσπρωξα άπότομα, για να μπό μέσα, και ξανάκλεισα πίσω μου την πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

—'Εχω κατά κανόνα καλή άνατροφή και δεν μπαίνω διά της βίας στις γυναικείες κρεβατοκάμαρες. Μά τα πράγματα άλλαζον, όταν κινδυνεύω να φάω στο κεφάλι τσιμεντένιες γλάστρες τών 150 λίτρων. ...

—'Αρπαξα τα δύο χέρια της Κόνσταντε, τα σήκωσα και τα κύτταξα από κοντά.

—'Ηταν μαλακά, απαλά, περιποιημένα, δίχως το παραμικρό ίχνος χυμώσεως.

—'Αγγίξα τις άκρες των δακτύλων της. 'Ηταν τελείως λείες. 'Αν όμως είχε αυτή σπρώξει τη γλάστρα, σίγουρα το άνώμαλο τσιμέντο θα της είχε γδάρει λιγάκι τα δάχτυλα.

—'Η σήκωσα το κεφάλι μου. 'Η Κόνσταντε με κύτταξε μ' ένα κυνικό χαμόγελο.

—'Θέλετε μήπως να μου φιλήσετε το χέρι; ρώτησε.

—'Ην άφισα έλε-θεσι, καταλαβαίνοντας ξαφνικά πόσο γελοία ήταν ή συμπεριφορά μου.

—'Εάσκούμαι σ' ή χειρομαντεία, άπάντησα. Μ' άρέσει αυτή ή καριέρα. ...

— Σοβαρώς; Μά έσείς είσαστε θαυμάσιος! Και τί βρήκατε στο χέρι μου;

—'Εχετε μί άραιότατη γραμμή της ζωής. Και το όρος της 'Αφροδίτης σας είναι έξαιρετικά άνεπτυγμένο. Μά πείτε μου, ποιος μένει σ' άλλα δωμάτια αυτού του διαδρόμου;

—'Ανασήκωσε λίγο τα φρύδια της — ή άλλων τη γραμμή με το μαύρο κραγιόνι, που άντικαθιστούσε τις τελείως μαδημένες τρίχες τους.

— Γιατί ένδιαφέρεστε τόσο πολύ; με ρώτησε.

—'Θά σας έκανε κόπο ν' άπαντήσετε στην έρώτησί μου, πριν μου κάνετε σεις άλλη;

—'Εστω! 'Αιπόν, το διπλανό δωμάτιο είναι άδειο. 'Υστερα έρχεται ή κάμαρα της Μάρτζορι, και στην άκρη μί άλλη, επίσης άδειανή.

— Με συγχωρήτε μί στιγμή, είπα.

—'Ανοίξα την πόρτα. Βγήκα στο διάδρομο και πέρασα στο γειτονικό δωμάτιο. 'Ηταν πραγματικά άδειανό, όπως μου είχε πη ή Κόνσταντε. Ξαναβγήκα και χτύπησα την πόρτα της έπόμενης κάμαρας. 'Η Κόνσταντε με κύτταξε από το διάδρομο.

—'Αν σας ένδιαφέρει, μάθετε πως ή Μάρτζορι είναι στην πισίνα, μου είπε ψυχρά.

—'Μπήκα στο δωμάτιο της νέας. Φαίνεται πως ή Μάρτζορι

αγάπησε το μπλέ, γιατί όλα εκεί μέσα είχαν αυτό το χρώμα — τοίχοι, έπιπλα, χαλί. ...

— Μά δεν είχα τώρα καιρό να θαυμάσω τη διακόσμηση του δωματίου. Το δίσχινα γρήγορα, έπιθεώρησα τη ντουλάπα και το λουτρό, και ξαναβγήκα ύστερα για να έπισκεφθώ και το τελευταίο δωμάτιο του διαδρόμου.

—'Η πόρτα του ήταν κλειδωμένη.

— Γιατί κλειδώνανε αυτή την πόρτα; φώναζε στην Κόνσταντε.

— Δεν έχω ιδέα. Πάντως, δεν υπάρχει ειπ'ός λόγος. ...

—'Ξαναγύρισα στο δωμάτιο της Μάρτζορι κι' άνοιξα τη διπλήν μπαλκονόπορτα.

— Βγήκα στο μπαλκόνι. Είχε πλάτος 1,25 περίπου, μ' ένα πεζούλι όλόγουρα, που έφτανε ως το στήθος μου. Πάνω σ' αυτό ήταν στήμενες οι τσιμεντένιες γλάστρες.

— Προχώρησα στο μπαλκόνι, ως τη γωνία του σπιτιού. Μπορούσα στη μπαλκονόπορτα του τελευταίου δωματίου, υπήρχε μί θέσις απ' όπου έλειπε ή αντίστοιχη γλάστρα.

—'Η μπαλκονόπορτα ήταν μισανοιχτή. Την άνοιξα τελείως και μπήκα στο δωμάτιο.

—'Ηταν πραγματικά άκατοίχη. Δεν υπήρχε τίποτε πάνω στο κρεβάτι, ούτε στο γραφείο. 'Η ντουλάπα ήταν άδειανή. Δεν υπήρχε λουτρό. 'Εξέτασα το κατόφι της μπαλκονόπορτας. 'Ηταν έλαφρά σκονισμένο και δεν είχε καθόλου σημάδια από πατημασιές.

— Πήγα ως την πόρτα, που έβλεπε στο διάδρομο. 'Η κλειδαριά της είχε ένα σύστημα άσφαλείας, που την κλειδωνε αυτόματος όταν έβγαине κανείς από το δωμάτιο.

—'Ξαναγύρισα στο μπαλκόνι κι' εξέτασα την άδειανή θέσι της γλάστρας. Στο μέρος όπου ήταν κολλημένη πριν, φαίνονταν πάνω στην πέτρα ένα στρογγυλό σημάδι, μεγάλο σαν πιάτο. Τα δύο τρίτα του σημαδιού αυτού είχαν μαυρίσει από τις βροχές, ενώ το υπόλοιπο ήταν κάτασπρο και καθαρό.

— Σίγουρα λοιπόν, το μεγαλύτερο μέρος της βάσεως της γλάστρας είχε έκολλησει από την πέτρα, από πολύν καιρό. Ο άγνωστος «φίλος» μου δεν χρειάστηκε παρά να την έκολληση τελείως μ' ένα εργαλείο και να τη σπρώξη λίγο. 'Ισως μάλιστα δεν χρειάστηκε καν το εργαλείο. 'Ενα γερό σπρώξιμο ήταν 'ίσως άρκετό. 'Ακόμα και μί γυναίκα είχε την απαιτούμενη δύναμη γι' αυτό. ...

—'Ακουσα βήματα. 'Ερχόταν ή Κόνσταντε, από το μπαλκόνι. Καθώς το άεράκι ανέμιζε τη ρόμπα της, ξεσκέπαζε διάφορα μέρη από το λαχταριστό κομμάτι της — που θα διατηρούσε σίγουρα τη γοητεία του επί πολλά χρόνια ακόμη, αφού το πρόσωπό της θα κατέθετε όριστικά τα όπλα.

— Δεν νομίζετε πως είναι καιρός πιά να μου εξηγήσετε τί σας έπιασε; μου είπε σταματώντας πολύ κοντά μου.

— Κυττάχτε... άπάντησα μονάχα.

— Καί της έδειξα το στρογγυλό σημάδι πάνω στην πέτρα.

— Τώρα κυττάχτε κάτω, πρόσθεσα.

—'Εσκυψα πάνω από το πεζούλι κι' έβγαλε μί φωνή.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: 'Η συνέχεια.

“Γνώμη...”

ΓΙΑ 8 ΤΥΠΟΥΣ
ΟΚΤΑ φωτεινού χρωματισμού χερίλων με το ανεξίτηλο άδελφές:

Κραγιόν MAORI

Κραγιόν MAORI: Για να έχετε ώραία χείλη
Λανολίνη KANA: Για τα χέρια και το δέρμα
ΡΟΔΑΛΙΝΗ: Για το πρόσωπό σας

Ὁ Ἑθνικός Πειραιῶς, πρωταθλήτρια ομάς τῆς Ἑλλάδος στὴν ὁδοσφαίριση. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐθνικῆς ομάδος Ἀνδρέας Γαρυφαλάς διακρίνεται δευτέρως στὸ μέσον τῶν καθήμενων μετὰ τὴν λευκὴ στολή.

★
Μοναδική ωστόσο είναι η περιπέτεια του Τζιουζέππε ντι Μάρτζιο από τη Νεαπόλη της Ιταλίας. Ο Μάρτζιο γεννήθηκε με δύο καρδιές! Κι' όταν έκτοτε ζούσε που λησε προκατοβολικά το πτώμα του στην Άγγλική γκαλιερί, Ακαδημία Αντινομίας δε παρουσιάζει η φύσι και στο μέγεθος της καρδιάς. Το λιοντάρι π. χ. έχει την πιο μικρή καρδιά απ' όλα τα θηρία ενώ αντίθετως ο γιλιππότης εως της τριανταρίας, πηγαίνει ο πιο δεινός δόλος τους. Ο γράννως της ιστορίας, είχε τη μεγαλύτερη καρδιά που μπορεί να έχει άνθρωπος!

1) ΠΑΣΑΣ — ΧΑΡΟΣ. 2) ΚΑΝΤΙΟΣ — ΚΑΝΑΡΗΣ. 3) ΕΛ — ΑΜΝΟΣ — ΠΑΝΙΣ — ΣΙ. 4) ΕΛ — Αΐ΄ΣΑ — ΑΡΙΑ ΠΑΝ. 5) ΑΜΑΝ — ΠΥΡ — ΤΑΜΑ. 6) ΛΑΜΙΑ — ΜΙΣΟΣ — ΝΟΜΟΣ. 7) ΣΟΝ — ΜΙΑ — ΣΑΔ — ΠΙΝ. 8) ΣΙΤΟΣ — ΝΑΔΙΡ. 9) ΑΝ — ΝΙ. 10) ΣΙΝΑΙ — ΠΙΣ. ΣΑ. 11) ΓΑΡ — ΣΟΝ — ΣΩΑ — ΤΙΚ. 12) ΠΑΝΙΑ — ΝΟΤΕΣ — ΜΑΝΑΣ. 13) ΟΛΟΣ — ΜΗΝ — ΝΟΝΑ. 14) ΝΑΣ — ΣΑΣΑ — ΟΜΩΣ — ΣΟΛ. 15) ΟΡ — ΤΑΡΑΣ — ΡΑΚΟΣ — ΝΟ. 16) ΣΙΤΙΣΙΣ — ΣΑΛΑΜΙΣ. 17) ΑΙΣΙΑ — ΣΑΜΙΑ.

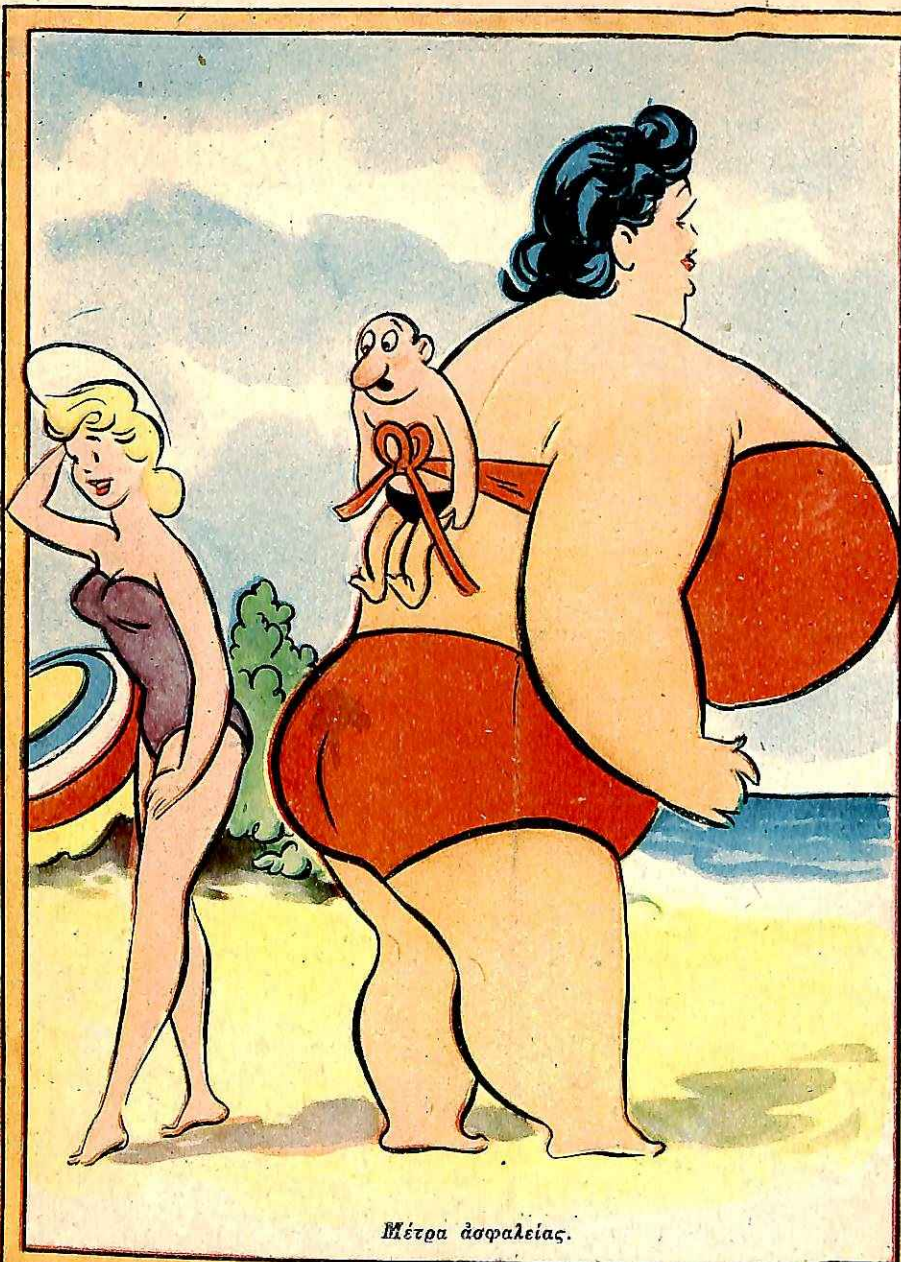
Εμβάσματα Ἐσωτερικοῦ δια-
χυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτε-
ρικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης
πρὸς τὸ περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Δ, ΠΑΠΑ-
ΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία — Σανταρό-
φα 5. ΑΘΗΝΑΙ.

Τὸ θηρίο πέρασε ἀπὸ πᾶν τῆ
σὲ μιὰ στιγμή καὶ τὴν ἔλυσε...
Ἔπειτα σταμάτησε λίγο πρὶν
μπροστὰ ἀπὸ τὴ χαλασμένη γραμμή.
Τὸ τραῖνο εἶχε σωθῇ.

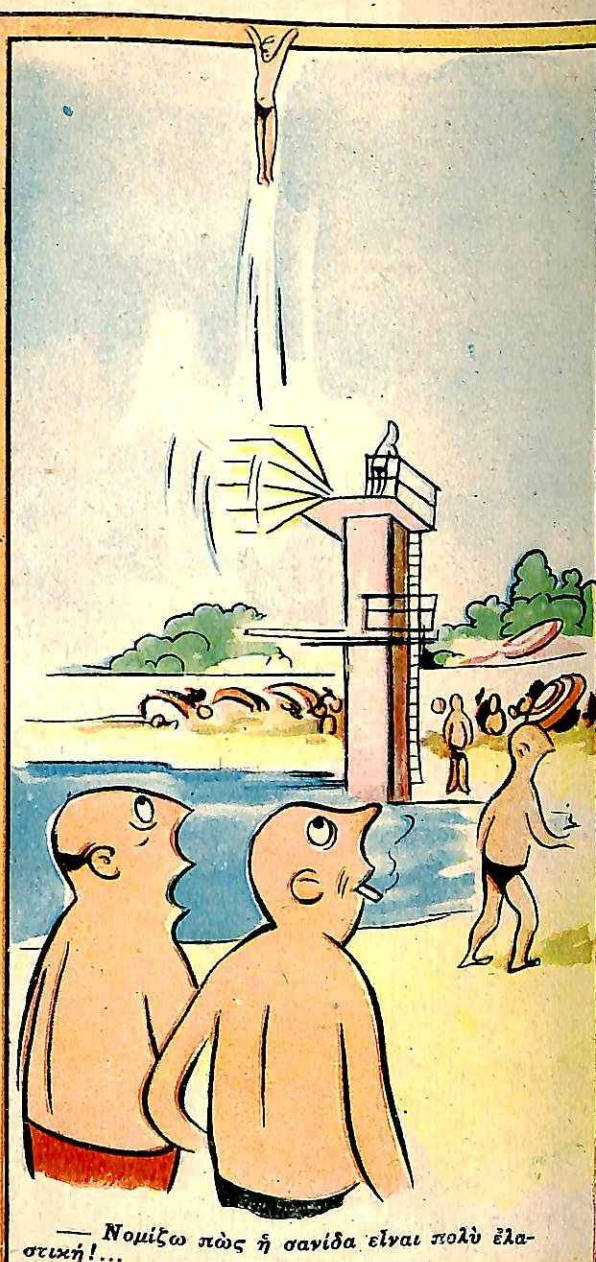

Τὰ υπερυδατωμένα και τὰ αφυδατωμένα και γέρικα δέρματα χρειάζονται ειδικές θεραπείες από ειδικούς γιατρούς.

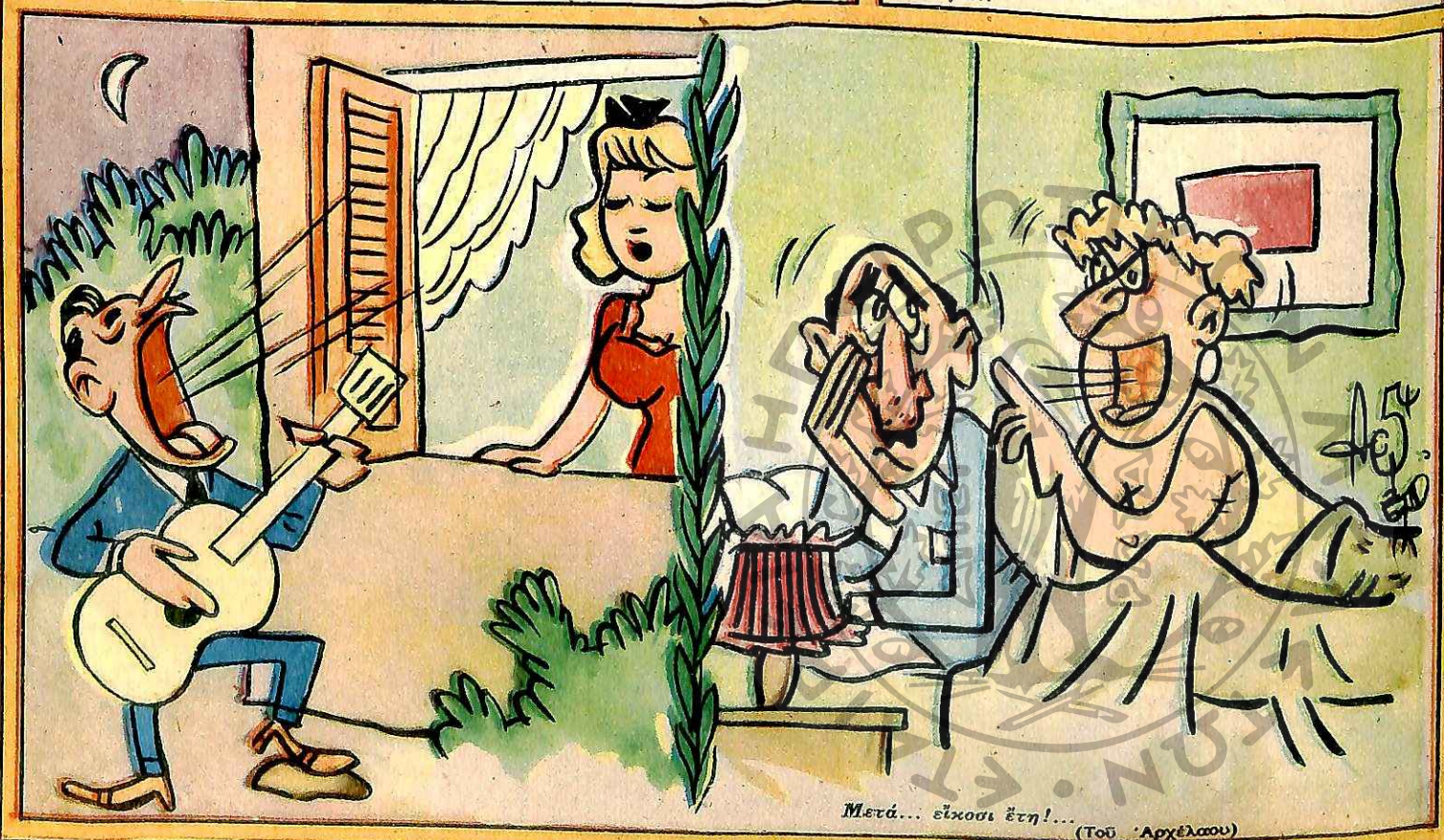
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ
Ίατρος Δερματολόγος

Μέτρα ασφαλείας.

— Νομίζω πώς η σανίδα είναι πολύ ελαστική!...

Μετά... είκοσι έτη!... (Του Αρχέλαου)